

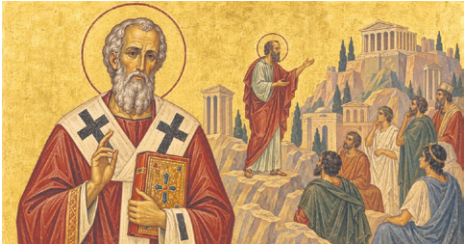
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ουκ απέστειλε με ο Χριστός βαπτίζειν αλλά ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού» (Α΄ Κορ. 1,17) έγραψε ο Παύλος.

σελ. 6

Διονύσιος Αρεοπαγίτης
Ζούσε ως Χριστιανός, πριν
γνωρίσει τον Χριστό

Σε κύκλους προοδευτικών, δήθεν, ανθρώπων και εγγραμμάτων λέγεται ότι η γνώση δώνει τη χριστιανική πίστη.

σελ. 9

«Και εξ υμών αυτών
αναστήσονται άνδρες
λαλούντες διεστραμμένα»
(Απ. Παύλος - Πράξ. 20, 30)

Αναμφίβολα, στις Προφητείες (Παλαιάς και Καινής Διαθήκης) υπάρχει μια καταγραφή της πραγματικότητας

σελ. 10

«Η εκκλησία στη ζωή
του ανθρώπου»

Έχω την αίσθηση πως ζούμε σε μια εποχή που περνάει εξίσου κρίση των αξιών με τις προηγούμενες, εκείνες που παρήγαγαν την πατερική σοφία.

σελ. 8

ΟΙ ΑΓΙΟΙ

σελ. 8

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ,
ή... πώς ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΑΙ ;

β - 46^{ον} μέρος

σελ. 4

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

σελ. 22

ΨΑΛΤΙΚΑ

• Τόπε ο άνθρωπος
“Δεν είδατε τίποτα, τίποτα ακόμα”

• Ο Λαρίσης «συνεπής»
λόγων και πράξεων

σελ. 24

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 351 ΤΙΜΗ 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΛΟΓΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026

σελ. 11-12

Αἷμα στάζει ή καρδιά μας... (Δημογραφικό πρόβλημα)

Ὁ Θεός ἔπλασε τοὺς πρωτοπλάστους «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. 1,26) καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν ἐντολή: «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τὴν γῆν» (Γέν. 1,28). Ἡ τεκνογονία εἶναι εὐλογία ἀπὸ τὸ Θεό. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἡ ἀτεκνία θεωροῦνταν «ὄνειδος». Γι' αὐτὸ βλέπουμε τὶς προσευχές ποὺ ἔκαναν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἱερὰ ζευγάρια, φτάνοντας μέχρι καὶ τὸν Ἅγιο Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄννα, ποὺ τοὺς χαρίσε τὴν Παναγία μας. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ὕμνωδὸς λέει: «Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου ἠλευθερώθησαν, Ἄχραντε, ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννήσει σου. Αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου, ἐνοχῆς τῶν παισιμάτων λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι: Ἡ στεῖρα τίττει τὴν Θεοτόκον καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.» Δημιούργησε τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὴν

σελ. 4-5

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;

(Εἶναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

A) ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΜΕ ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ !
B) «ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ
Η ΕΛΛΑΔΑ» (ΕΛΟΝ ΜΑΣΚ)
Γ) ΝΑΤΑ ΜΑΣ! ΚΥΡΙΟΙ.
ΖΑΕΦ - ΤΣΙΠΡΑΣ, ΔΗΛΩΣΑΝ:
«ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΙΣΤΟΡΙΑ» (2/4/2019)

σελ. 3, 23

ΟΧΙ!!! Και ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ; Ο Αρχιεπ. Αναστάσιος Ζήσηδες... ΕΛΕΟΣ!

5ο ΜΕΡΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ
Φαινόμενο εντυπωσιακό, αλλά
και τρομακτικό

Για να μη μείνει αιχμή δυσπιστίας

σε σένα, αναγνώστα, θα αναφέρω τι **ΑΠΑΤΗ** παίχτηκε δηλαδή το να συκοφαντήσουν το μεγάλο αυτόν Ιεραπόστολο και σε άλλους. Επειδή το θέμα είναι μεγάλο και χρειάζεται χώρο και χρόνο,

γι' αυτό θα ασχοληθούμε προσεχώς, μεταφέροντας, όπως αναφέρω πιο πάνω κομμάτια δημοσιευμένα από το βιβλίο του Μοναχού Αβέρκιου/Σεραφείμ **“Η Μασονία από αυθεντικές πηγές...”**

σελ. 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21

Η διακήρυξη αγίων στη σύγχρονη εκκλησιαστική
πράξη της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας

Β ΜΕΡΟΣ

Η σημερινή διαδικασία διαπίστωσης αγιότητας, διακήρυξης αυτής και εγγρα-

φής του αγίου στο Εορτολόγιο της Εκκλησίας.

Στο πρώτο στάδιο, γίνεται απλή διαπίστωση ότι το κε-

σελ. 7

ΜΕΤΑΝΟΙΑ,
ΠΟΡΕΙΑ ΖΩΗΣ

Σαν το Φαρισαίο στέκω μπροστά Σου μόνος, χωριστά από τούς αδελφούς μου, μόνος στο σκοτάδι τού εγωισμού μου και

σελ. 23

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ
(Κάνουμε μια μικρή παρέκκλιση για κάποια γεγονότα που μας είχαν δια-

φύγει και θα επανέλθουμε κανονικά ευθύς αμέσως)

Ο π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο π. Θεολόγος σπκώνοντας το σταυρό του διωγμού ως άλλος Σίμων Κυρηναίος αισθάνθηκε ένα αίσθημα

σελ. 2

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

Ένας εκ των
12 διωχθέντων
46ο μέρος

συνέχεια από τη σελ. 1

θλίψης για αδελφούς που εικονίζονται και συμβολίζουν **“τύπον και τόπον Χριστού”** και σαν διάδοχοι των αγίων Αποστόλων της αγάπης να γίνονται καταχραστές της Εκκλησιαστικής εξουσίας, προσπερνώντας σε βασιλική υπερουσία και παντοκρατορική βαναυσότητα των Γραμματέων και Φαρισαίων της εποχής του Χριστού.

Δέχθηκε το σταυρό στον αρχιερατικό του ώμο, δε γονάτισε, διατήρησε το βλέμμα καθηλωμένο στο Πανάγιο πρόσωπο του Θεανθρώπου Ιησού που αυτός πρώτος υποχρεώθηκε να τον σκώσει και φορτωμένος να ανηφορίζει το αιματοβαμμένο λιθόστρωτο γεμάτο με πέτρες και αγκάθια, βιώνοντας τη σκληρότητα των δυνατών του και στο τέλος σταυρική οδύνη.

Η διώξή του κατέληξε σε ευλογία και ευεργεσία για τον ίδιο, **α)** διότι το σπίτι της αδελφής του Μαρίκας που τον φιλοξενούσε στη Νέα Σμύρνη, έγινε τόπος **“προσκυνήματος”**. Εκατοντάδες άνθρωποι περνούσαν κάθε εβδομάδα από το φιλόξενο σπίτι να δούνε, να ακούσουν, να συμβουλευτούν, να πάρουν την ευχή του, να εξομολογηθούν.

Ήταν ευλογία **β)** διότι γύρισε και πάλι στη Νέα Σμύρνη στον τόπο, όπου μεγάλωσε, σπούδασε, δίδασκε, μαθήτευσε παρά του φλογερού εκείνου ιερωμένου, του Ιερέα του Ιερού Ναού Ζωοδόχου Πηγής στην Ακαδημία Αγγέλου Νησιώτη που ήρθε στη ζωή του σε μια εποχή πνευματικής ξεραίας και έφερε το κήρυγμα και τα ευαγγελικά μηνύματα σε όλα τα διαμερίσματα του λεκανοπεδίου της Αττικής.

Επίσης, **γ)** εδώ στη Νέα Σμύρνη ήταν ο Ναός της Αγίας Φωτεινής, ο τόπος, όπου νεαρός λαϊκός κατηχητής δίδασκε στην αρχή στο κατώτερο και αργότερα στο μέσο και ανώτερο κατηχητικό.

Επανερχόμενος μετά από **τριάνα πέντε (35) χρόνια** περίπου συνάντησε παλαιά κατηχητόπουλα – οικογενειάρχες πλέον – γονείς, γείτονες, θυμήθηκε δράσεις, πρωτοβουλίες, εκδρομές, περιπάτους...

Ο ξάδελφός του Γιάννης Καμπιλούρης μας περιγράφει τα εξής για τον κατηχητή Νικόλαο – **μετά Θεολόγο** – Πασχαλίδη.

«Υπήρξα βοηθός του. Αυτός μάλιστα με βοήθησε, όταν ανέλαβα κι εγώ το κατηχητικό σχολείο της Αγίας Παρασκευής στη Νέα Σμύρνη. Μου έμαθε

το τροπάριο της Αγίας και ορισμένα παιδικά άσματα που δεν ήξερα.

» Υπήρξεν άριστος κατηχητής, επιμελής, με πολλή αγάπη στα παιδιά, για τα οποία ενδιαφερόταν στοργικά ιδιαίτερα για το καθένα, διατηρώντας επαφές και με τους γονείς των παιδιών. Ένας μάλιστα απ’ αυτούς, που παρακολουθούσε συνέχεια τα μαθήματα μαζί με το γιο του, ενθουσιασμένος από τη διδασκαλία, παρουσιάστηκε στο Νίκο και του είπε – “θέλω κι εγώ να γίνω μαθητής σας”. Εκείνος τότε επωφελήθηκε της γνωριμίας και τον έπεισε να γίνει μέλος της Ενώσεως Γονέων και της Εφορευτικής Επιτροπής των κατηχητικών σχολείων της Νέας Σμύρνης» (βιβλίο “Θεολόγος Πασχαλίδης” – Ορθ. Τύπος, σελ. 5).

Όλη η εβδομάδα – **από την Κυριακή 21 Ιουλίου 1974** – που αναχώρησε από τη μητρόπολη Λάρισας ήταν κουραστική γεμάτη σύγχυση και καταπόνηση από επαναλαμβανόμενες ερωτήσεις και απαντήσεις σε γνωστούς και άγνωστους ενδιαφερόμενους και προπάντων δε σε δημοσιογραφικούς κονδυλοφόρους που υπονοούσαν με το αζημίωτο, πονηρά τεχνάσματα, παραβιάζοντας όχι μόνο τη λογική αλλά ακόμα και θείους και ανθρωπίνους Νόμους, στραγγαλίζοντας στοιχειώδεις Κανόνες Δικαίου, αγωνίζονταν πώς να εξαπατήσουν το ανύποπτο λαό με ειδήσεις παραπλανητικές.

Την Κυριακή 28 του μήνα μετά την περιπετειώδη εβδομάδα, πρωί-πρωί, όπως το έκανε πάντα, σι-

ωπηλός, σταθερός, φορτισμένος από πόνο αλλά παραδομένος με εμπιστοσύνη στη θείκη προστασία, πορεύθηκε στο ναό – **Αγία Φωτεινή** – που για χρόνια είχε προσφέρει λόγο Θεού, να λειτουργηθεί. Εδώ τον περίμενε μια έκπληξη, ο επίσκοπος της Νειδρυθείσας Ιεράς

έβλεπε τη σφραγίδα καταδίκης σε αθώο άνθρωπο και τώρα τον είχε μπροστά του.

Για το τι είχε συμβεί πριν 5 ημέρες, έχουμε αναφερθεί εν μέρει στο φ. **390/Δεκ. 2025, σελ. 2**. Αλλά για όσους δε διάβασαν, τότε εδώ διαπράχθηκαν βαριά κακουρ-

Μητρόπολης Νέας Σμύρνης ήταν παλιός γνώριμος από την κίνηση του πατρός Αγγέλου Νησιώτη – **τώρα όμως κολλητός του διώκτη του Σεραφείμ** – συναντούμενοι ξαφνιάστηκαν και οι δύο, ο π. Θεολόγος το αγνοούσε και δεν περίμενε ο Χρυσόστομος Βούλτσας, πνευματικοπαίδι του π. Άγγελου να παραβιάσει τους Ιερούς Κανόνες. Ο δε δεσπότης Ν. Σμύρνης Χρυσόστομος αισθάνθηκε άβολα που έβλεπε μπροστά του τον άνθρωπο γνωστό αλλά που πριν πέντε ημέρες (**23/7/1974**)

γήματα. **Το πρώτο**, αφορά τη **“Συνοδική”** εγκύκλιο 2026 που απαγόρευε στους μητροπολίτες να παραμείνουν στις περιοχές, όπου υπηρέτησαν ως εφημέριοι, ιεροκήρυκες ή επίσκοποι. Όπως αποδείχθηκε, τέτοια σύνοδος δεν υπήρξε και οι υπογραφές που φέρει η εγκύκλιος είναι πλαστογραφημένες εν γνώση της.

Δεύτερο. Τα Διατάγματα εκθρονίσεως των διωχθέντων μητροπολιτών και τα Διατάγματα αναγνώρισεως και ενθρονίσεως των νέων (μοιχεπιβατών) επισκό-

πων ήταν όλα χωρίς υπουργικές υπογραφές και υπάρχουν **στο ΦΕΚ αρ. 284/23-7-1974**.

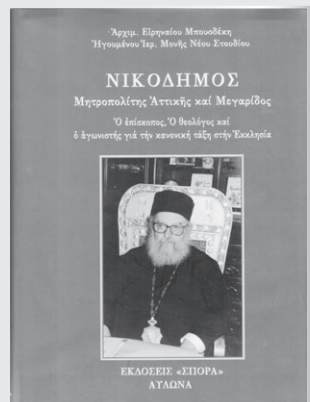
Ο άνθρωπος (**δεσπότης Ν. Σμύρνης Χρυσόστομος**) που τώρα βρίσκονταν μπροστά στον π. Θεολόγο, είναι ο μυστηριώδης άνθρωπος που, ενώ όλα ήταν κλειστά, από υπουργεία, Εθνικό Τυπογραφείο, κατόρθωσε να τα ανοίξει απόγευμα της Τρίτης 23 του Ιουλίου (**με τί τίμημα;**) και να δημοσιεύσει τα ανύπαρκτα Διατάγματα που είναι και τα μοναδικά της ημέρας και μάλιστα το τελευταίο φύλλο της Εφημερίδας της δικτατορικής Κυβερνήσεως που έχει ως προμετωπίδα το πουλί της Δικτατορίας.

Δεν είμαι σε θέση να προσδιορίσω το κλίμα που επικράτησε στα πρώτα λεπτά. Στέκομαι όμως στη φράση που του είπε από αμνηχανία, από ταραχή ή γιατί του ξέφυγε.

π. Θεολόγε: **«Η Μητρόπολή μου στη διάθεσή σου»**. Ο π. Θεολόγος δε δέχθηκε ποτέ να κάνει χρήση την πρότασή του... Αλλά αντίθετα λειτουργούσε στη μητρόπολη Νίκαιας στην Αίγινα, διότι θεωρούσε την εκλογή **μοιχεπιβασία σε μία μητρόπολη που ιδρύθηκε παράνομα και αντικανονικά με Ν.Δ. 411/74, ΦΕΚ 134/16-5-1974 τ. Α'** στο μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου, στην Αγία Παρασκευή, στο εκκλησάκι του Αγίου Σάββα μαζί με τα οικήματα που τα παραχώρησε το Μοναστήρι του Μακρινού στο Μητροπολίτη Αττικής Νικόδημο, για να διαμένει και να προσφέρει την αναίμακτη ιεουργία στο Μέγα Αρχιερέα Χριστό.

Εδώ συγκροτήθηκε μια δυναμική ευχαριστιακή κοινότητα, εδώ συναντιόταν επίσκοποι και συζητούσαν τα διάφορα εκκλησιαστικά θέματα, ήταν ένα σημείο αναφοράς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Σπορά» ένας τόμος από 750 σελίδες σκληρόδετος που περιλαμβάνει ένα μικρό μέρος από την πορεία του μεγάλου Ιεράρχου Αττικής και Μεγαρίδος π. Νικοδήμου (Γκατζιρούλη) και ακολουθεί ο διωγμός του, ως και των 11 άλλων συν επισκόπων από τις σκοτεινές και μασονικές δυνάμεις, γιατί τους ήταν εμπόδιο στα σχέδιά τους. Περιλαμβάνει όλο το παρασκήνιο και οι δολοπλοκίες που παίχθηκαν να τους εξοντώσουν. Πως τους έκλεισαν την πόρτα και τους φίμωσαν να μην επιστρέψουν ποτέ.

Όταν η κατάσταση άλλαξε και φάνηκε ότι θα επανέλθουν και πάλι οι ίδιες δυνάμεις, τώρα έφτιαξαν τοίχο με παρανομίες οι πολιτικοί-σκοτεινοί κυβερνώντες. Μεθοδεύσεις αντικανονικές κατά τους Ι. Κανόνες προσπάθησε και πέτυχε Εκκλησιαστική “ΙΕΡΗ” ηγεσία.

Όλο αυτό το ύπουλο – θολό παρασκήνιο με έγγραφα, φωτοτυπίες, διατάγματα, φωτογραφίες, αποφάσεις δικαιώσεις δικαστηρίων και πάρα πολλά ακόμα άγνωστα έρχονται στο φως για πρώτη φορά. Οι ενδιαφερόμενοι να το προμηθευτούν να απευθυνθούν στην Ιερά Μονή “ΝΕΟΝ ΣΤΟΥΔΙΟΝ” στο τηλέφωνο **6977229796**

Α)ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΜΕ ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ !

Είναι τραγική η απουσία της ευθύνης. Τα προβλήματα μεταποιούνται σε καρκίνωμα. Το δοξασμένο σκάφος –Ελλάδα– που γνώρισε δόξες, θαλασσοταραχές, σκλαβιές, πέρασε μέσα από συμπληγάδες, ύφαλους αλλά είχε καπετάνιους άξιους και δεν καταποντίστηκε. Τούτη όμως τη χρονική περίοδο κινδυνεύει.

Αν δεν αφυπνιστούν οι υπεύθυνοι κυβερνήτες και δεν αναλάβουν τις ευθύνες τους και το υπεύθυνο ηγετικό ρόλο που ο λαός τους εξέλεξε, κινδυνεύει το σκάφος να βρεθεί στα βράχια και να βρεθούν το πλήρωμα και οι επιβάτες τους ναυαγοί!

Η κατάσταση έχει φθάσει σε ακραίο και επικίνδυνο για την εθνική ασφάλεια σημείο. Τούρκοι αγοράζουν σπίτια και συγχρόνως αναρτούν την τουρκική σημαία.

Βλέπουμε στα Μέσα Ηλεκτρονικής Δικτύωσης να εμφανίζονται αγοραπωλησίες **“σωρηδόν”** από μεμονωμένα μουσουλμανικά άτομα ή από αλλοδαπές εταιρίες σε όλες τις παραμεθόριες περιοχές από την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, αναγκάζοντας το Δήμαρχο Αλεξανδρούπολης, Γιάννη Ζαμπούνη να χτυπήσει την καμπάνα του κινδύνου και μάλιστα από το Θεσμικό Βήμα του **“East Makedonia Thrace Forum III”**, λέγοντας ότι: **«Επίκειται ένας αθόρυβος εποικισμός» και συνέχισε: «Μη σας προκαλέσει έκκληση αν σε κάποιο από τα επόμενα forum εδώ, συζητήσουμε για το δικαίωμα όλων αυτών που ξαφνικά θα μας εποικήσουν, εν ονόματι της θρησκευτικής τους ελευθερίας εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να χτίσουν τζαμιά δίπλα στις ερειπωμένες εκκλησίες μας, ως νέες κοινότητες χωρίς ελληνικό χαρακτηριστικό...».**

Στο Σουφλί λειτουργούν **4 δημοτικά** σχολεία ελληνικά και **5 μειονοτικά** (μουσουλμανικά), οι Ελληνίδες έπαψαν να γεννούν, παρά την πριμοδότηση που είχε εφαρμόσει ο αρχιεπί. Χριστόδουλος το 1999 για το τρίτο παιδί, για το οποίο όμως το κράτος παρέμεινε παγερά σχεδόν απέναντί τους, ώστε να φθάσουμε φέτος να κλείσουν στις περιοχές **47 σχολικές μονάδες!**

Εκρηκτικές διαστάσεις έχει λάβει το φαινόμενο και στα Δωδεκάνησα. Η **Λέρος** είναι το νησί που πλέον κατοικείται μαζικά από εύπορους Τούρκους.

Ολόκληρη παραθαλάσσια περιοχή προς την Τουρκία, έχει αγοραστεί από Τούρκους, οι οποίοι δεν περιορίζονται μόνο σε κατοικίες, αλλά αγοράζουν κτήματα και προχωρούν σε ανέγερση κατοικιών, τις οποίες πωλούν σε συμπατριώτες τους. Μεγάλο προβληματισμό έχει δημιουργηθεί στους κατοίκους από Τούρκους εποίκους, ως και από την **“Κλειστή Ελεγχόμενη Δομή Προσφύγων”**. Είχε αναφερθεί δήλωση Τούρκου “τουρίστα” και δημοσιεύθηκε στη Λέρο, ότι: **«αν ρίξουμε δύο κιβώτια καλάσινκωφ μέσα στην “Κλειστή Δομή”, θα καταλάβουν οι μετανάστες το νησί μέσα σε μισή ώρα».**

Στην **Πάτμο** η αγορά κατοικιών από τούρκους έγινε μόδα. Στην περιοχή Χοχλακάς σε ενοικιαζόμενο σπίτι

Τούρκος ανάρτησε τουρκική σημαία.

Στα νησιά και σ’ ολόκληρη την Ελλάδα, όπου υπάρχουν γκρεμισμένα λόγω χρόνων τζαμιά ή τεκέδες, το ελληνικό κράτος τα αναστηλώνει, θέλοντας να δείξει μάλλον ότι υπάρχουν μουσουλμάνοι κάτοικοι!

Στην **Τουρκία** αντίθετα, όπου υπάρχουν Ναοί Ορθόδοξοι το κράτος τους μετατρέπει σε τζαμιά (**SIC**). Ίδιο περίπου κλίμα βρίσκεται στα νησιά **Κω, Κάλυμνο, Ρόδο...** Εδώ υπάρχουν εκτός των Τούρκων και Κινέζοι, Ρώσοι, Λίβυοι αγοραστές. Όπως μας πληροφορεί ο Τύπος, εκκρεμούν **περίπου 80.000 συμβολαιογραφικές πράξεις**, να περαστούν στο Κτηματολόγιο.

Δεν είναι μόνο τούτα, έχουμε και βορειότερα νησιά του Αιγαίου με τα ίδια φαινόμενα για εξαγορές ακινήτων. Στη **Μυτιλήνη, Πλωμάρι, Μόλυβο**, αναγκάζοντας τους τοπικούς παράγοντες να ανησυχήσουν και να κινητοποιηθούν.

Η ανησυχία τους προκλήθηκε, γιατί κινούνται **“εταιρίες”** από τη Βουλγαρία (λόγω Ε.Ε. και πίσω τουρκική εταιρία), αυτές κατά κανόνα αγοράζουν ακίνητα στη **Μυτιλήνη** – και όχι μόνο – που βρίσκονται στην πλευρά που κοιτούν προς τα παράλια της Τουρκίας. Στο δε **Πλωμάρι** έχει γίνει ολόκληρος οικισμός με παραθεριστικές κατοικίες από πολίτες εβραϊκής καταγωγής.

Τα νησιά των **Κυκλάδων** δεν πάνε και πολύ

πίσω στην εξαγορά ακινήτων. Πρώτο σέρνει το χορό η **Πάρος**, ακολουθούν η **Νάξος, Σύρος, Σαντορίνη...**

Ο Νόμος 1892/1990 που ισχύει (με παραθυράκια), αναφέρει: **«Σύμφωνα με το νόμο, σε παραμεθόριες περιοχές υπήκοοι τρίτων χωρών δεν μπορούν να αγοράσουν ή να μισθώσουν μακροχρόνια ακίνητα, για λόγους εθνικού συμφέροντος. Επιτρέπεται μόνο σε πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης...».**

Η εφημερίδα τα **“Νέα”** μας δείχνει ένα παραθυράκι που υπάρχει, το οποίο οι αετονύκηδες το μυρίστηκαν από την πρώτη στιγμή. **Τι είναι;** Το κράτος, για να μαζεύει χρήματα, έστησε την **Golden Visa**, είναι η βιτρίνα! Ένας ιδιώτης ή μια εταιρία τρίτης χώρας – **όπως οι Τούρκοι** – μπορούν να αγοράσουν ακίνητο πάνω από 800.000 ευρώ – **αυτό θεωρείται επένδυση** – έτσι αποκτά την **Golden Visa** και μπορεί να αγοράζει ακίνητα σε παραμεθόριες και ευαίσθητες περιοχές της χώρας.

Πληροφορούμαστε, με βάση τα τελευταία στοιχεία – **αφορούν τον Ιούλιο του 2026** – του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου ότι υπάρχουν 4.975 στη λίστα αναμονής, να πάρουν τις **“χρυσές βίζες”**, με τους Τούρκους να είναι δεύτεροι στους μόνιμους επενδυτές.

Το **IMI Daily** με ημερομηνία 27/8/2026 μας ενημερώνει ότι, οι εκκρεμείς αιτήσεις για απόκτηση ελληνικής **Golden Visa** ανέρχονται σε **29.273**, από **52.000** που ήταν το 2025.

Για να μαζέψουν χρήματα, κατάντησαν την Ελλάδα ξέφραγο αμπέλι!

Β) «Πληθυσμιακή κατάρρευση η Ελλάδα» (Έλον Μασκ)

Πριν **δυόμισι χρόνια (15/4/2024)** ο δισεκατομμυριούχος **Έλον Μασκ** σε άρθρο του που ανάρτησε στη φιλική του ιστοσελίδα **News Addicts**, αναφέρει ότι η Ελλάδα απειλείται με **“πληθυσμιακή κατάρρευση”**, καθώς όπως γράφει και είναι η πραγματικότητα, **“οι ξαφνικοί θάνατοι αυξάνονται και η γονιμότητα πέφτει”**, και συνεχίζει: **“Η Ελλάδα, το λίκνο του δυτικού πολιτισμού, βρίσκεται σε πορεία, ώστε να γίνει το πρώτο έθνος που θα πέσει θύμα της πολυδιάστατης ατζέντας πληθυσμιακής μείωσης από την παγκόσμια ελίτ”**.

Αναφέρει συγκεκριμένες αιτίες

βαλίτσα στο χέρι εκατοντάδες χιλιόμετρα μακρύτερα. Αν έκανε το λάθος και παντρεύτηκε, ο γάμος είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένος για διάλυση, διότι το βάσανο να επανέλθει ο **“νομάς”** αυτός στον τόπο της καταγωγής, θα πρέπει να τα περάσει 10-15 χρόνια σε διαφορετικές πόλεις και περιοχές της χώρας.

Ο εκπαιδευτικός **Μίλτος Τζίντζιος** μας προβλημάτισε με την περίπτωση του:

«Αλλάξα 12 διαφορετικές πόλεις μέχρι να μονιμοποιηθώ», γράφει: **«Από το Ηράκλειο και τη Ζάκυνθο μέχρι τη Ροδόπη και την Κω, ο Μίλτος Τζίντζιος,**

παρότι έχει ένα γεμάτο βιογραφικό με **πτυχία, μεταπτυχιακό, πιστοποιήσεις, 3 ξένες γλώσσες και εκατοντάδες ώρες σεμιναρίων**, κατάρφερε να συγκεντρώσει τα μόρια και να διοριστεί στην ηλικία των 32 ετών. **“Ταξίδεψε” με μια βαλίτσα σχεδόν σε ολόκληρη την Ελλάδα και κατάφερε να μετατεθεί στον τόπο καταγωγής του, τη Θεσσαλονίκη μετά από 14 χρόνια**» (αναφέρει αναλυτικά τις χρονολογίες, τις πόλεις και περιφέρειες που υπη-

ρέτησε).

«Επί 14 ολόκληρα χρόνια άλλαξα ζωή κάθε Σεπτέμβρη με σχέδια που δεν μπορούσαν να βλέπουν μακρύτερα από τους 10 μήνες. Μετά από κάθε πρόσληψη, σε ασφυκτικό χρονικό πλαίσιο (συχνά λιγότερο από 5 ημέρες) έπρεπε να βρω πανάκριβα εισιτήρια της τελευταίας στιγμής, να προχωρήσω σε εκμίσθωση κατοικίας – συνήθως εφιαλτικό – και να μετακομίσω ένα ολόκληρο σπίτι. Κι όλα αυτά, ενώ δε λάμβανα, όπως όλοι οι αναπληρωτές μισθό για Ιούλιο και Αύγουστο για 9 ολόκληρα χρόνια», λέει ο κύριος Τζίντζιος.

Όλα αυτά, όπως τονίζει, υπό τον φόβο αμείλικτων κυρώσεων, (αποκλεισμός από τους πίνακες για τα επόμενα έτη), στην περίπτωση που το κόστος της **“νέας ζωής”** και μετεγκατάστασης, σε οδηγούσαν να αρνηθείς τελικά την πρόληψη.

Τι λέτε! Με όλα τα παραπάνω το ίδιο το κράτος δεν είναι ο πιο **ανασταλτικός παράγοντας υπογεννητικότητας**:

για το φαινόμενο αυτό: **“η καρδιακή ανεπάρκεια, τα εγκεφαλικά επεισόδια, οι θρομβώσεις και η εμφάνιση καρκίνου σε υγιείς νέους ανθρώπους έχουν προκαλέσει την εκτόξευση των ποσοστών θνησιμότητας σε νέους άνδρες και γυναίκες, έχουν προκαλέσει την κατακρήμνιση του δείκτη γεννήσεων, καθώς καταγράφεται ο χαμηλότερος αριθμός γεννήσεων εδώ και σχεδόν έναν αιώνα”**.

Δεν είναι μόνο αυτά που αναφέρει ο **Μασκ**, αλλά υπάρχουν και άλλοι σοβαρότατοι παράγοντες όπως το **στεγαστικό, εργασιακό, οικονομικό, ασφαλιστικό** και δεν υπάρχει ουδεμία κρατική στήριξη. Αντίθετα το κράτος φέρεται ως ανάληπτο στους νέους, διότι όταν διορίζεται κάποιος νέος εκπαιδευτικός, νοσηλευτής κ.λπ., τον στέλνει να υπηρετήσει εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Αν ήταν ανύπαντρος, πώς να κάνει οικογένεια, με έναν μισθό κοντά στο χιλιάριο, τι να πληρώσει! Το ενοίκιο με όλα τα υπόλοιπα ή την εν γένει διαβίωσή του; Και με το φόβο την επόμενη χρονιά να βρεθεί και πάλι με τη

46^{ον} μέρος (για να μάθουμε τι συμβολίζουν μέσα στο Ναό, κωρίσματα, σύμβολα, σκεύη, διάκοσμοι και αντικείμενα που εξυπηρετούν τη λατρεία)

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ)

Τα στασίδια (ή καθίσματα) στους ναούς υπάρχουν από τα πρώτα χρόνια στην Εκκλησία: «**Προνοία** δε τούτων εις το έτερον μέρος οι λαϊκοί καθεζέσθωσαν μετά πάσης ησυχίας και ευταξίας, και αι γυναίκες κεχωρισμένως και αυτά καθεζέστωσαν σιωπήν **άγουσα**» [Αποστ. Διατ. Β΄ κεφ. 56 (εζ΄) π. 4].

Τα στασίδια δεν έχουν μόνο σκοπό, για να ξεκουράζονται οι εκκλησιαζόμενοι πιστοί, αλλά συμβολίζουν τον τάφο του κάθε πιστού, μέσα από τον οποίο θα αναστηθεί εν Χριστώ κατά τη Δευτέρα Παρουσία και η έξοδός του αυτό συμβολίζει και την Ανάστασι. Έχει δε και αλληγορικό χαρακτήρα, διότι ακουμπώντας τα χέρια του ο ημι-όρθος πιστός στα αγκωνάρια του στασιδίου, αντιγράφει τη στήριξη των χεριών που έκαναν ο **Ααρών** και ο **Ωρ** στο **Μωυσή**, στον πόλεμο κατά του Αμαλήκ.

Η στάση αυτή του Μωυσή προσετύπωνε το σταυρωμένο Χριστό. «... και εκάθητο επ’ αυτού και Ααρών και Ωρ εστήριζον τας χείρας αυτού, εντεύθεν εις και εντεύθεν εις και εγένετο αι χείρες Μωυσή εστηριγμείναι έως δυσμών ηλίου» (Εξ 17, 12).

Πολυέλαιος: στους ναούς συμβολίζει τη θριαμβεύουσα εκκλησία, δηλαδή την Εκκλησία των αγίων, το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και τη φιλανθρωπία του Θεού.

Κρέμεται με τρεις αλυσίδες συνήθως κάτω από τον αγιογραφημένο Παντοκράτορα, ο οποίος τα πάντα συνέχει και διακρατεί και αυτόν τον Ουρανό νοητό και φυσικό κατά τον προφήτη Δαβίδ: **«Τω λόγω του Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν»** (Ψαλμ. 32, 6). (Με μόνον το λόγο και την προσταγή του Κυρίου εστηρίχθησαν στερεά οι ουρανοί).

Με τα στεφάνια που, όπως ανέρχονται, στενεύουν, δημιουργούν ωςάν ένα ανοδικό κώνο, με τα φυσίγγια τοποθετημένα πάνω στα στεφάνια, στηρίζονται τα κηριά ή οι ηλεκτρικές λάμπες σχήματος μορφής κηριού σήμερα και συμβολίζουν τους αγίους και ως αστέρες πολύφωτοι του νοητού στερεώματος και ως λύχνοι καιόμενοι στολίζουν το νοητό παράδεισο. Παλαιότερα υπήρχε παράδοση να σείουν τον πολυέλαιο κατά την ώρα της δοξολογίας δείχνοντας ότι συλλειτουργεί και συγχορεύει ο χορός των αγίων στους Ουρανούς με τη στοαστευμένη στη γη Εκκλησία.

Ο Άμβων (Άμβωνας): Την πρώτη πληροφορία που έχουμε περί του άμβωνος είναι από το α΄ βιβλίο του Έσδρα της Παλαιάς Διαθήκης: **«Και έστη Έσδρας ο Ιερεύς και αναγνώστης, επί ξυλίνου βήματος του κατασκευασθέντος...»** (Α΄

Ἔσδρα 9, 42). (Ο Ἔσδρας, ὁ Ἱερεὺς καὶ ἀναγνώστης τοῦ Νόμου, ἀνέβηκε πάνω σὲ ξύλινο βῆμα, νὰ εἶναι ορατός καὶ νὰ ἀκούγεται ἀπὸ ὅλο το ἀκροατήριο, γι' αὐτὸ κατασκευάσθηκε).

Στα χρόνια του Χριστιανισμού ήταν τοποθετημένος στο μέσον του ναού, είχε σχήμα, σπρόγγυλο, τετράγωνο ή οκτάγωνο, είχε δύο σκάλες, η μία προς ανατολάς και η άλλη προς δυσμάς.

Ο άμβων της Ιουστινιανείου αγ. Σοφίας, “**εξ ονυχίτου λίθου πεποιημένος και υπό κουβουκλίου επιστεγασμένος, αννψούτο δίκην πύργου, ονχι καθ’ αυτό εις το μέσον, αλλά προς το ανατολικώτερον μέρος του ναού, έχων διπλή κλίμαξ προς αυτό ήγε μια από δυσμών και η άλλη απ’ ανατολών**” (“ΧΡΙΣΤ. ΝΑΟΣ”, κεφ. 14, σελ. 111).

Ο σπερρινός Άμβωνας στηρίζεται πάνω σε μια κολώνα πακτωμένη έχει μία σκάλα και μικρό αναλόγιο σε σχήμα περιστέρι, για να ακουμπά ο διάκονος το Ευαγγέλιο ή κάποιος ομιλητής τα βοηθήματά του, γύρω είναι αγιογραφημένοι οι τέσσερις Ευαγγελιστές μαζί με τα ζώα σύμβολά τους.

Ο αγ. Συμεών Θεοφάνης σημειώνει για τη χρησιμότητα και το Συμβολισμό Του:

“Και ο μὲν πρὸ τοῦ βήματος ἄμβων τον εκκυλισθέντα λίθον παραδηλοῖ τοῦ μνήματος, ἔνθα καὶ ἀγγελικόν ὥζοντος τύπον διάκονοί τε καὶ ἱερεῖς, τὸ θεῖον κηρύττουσιν *Εὐαγγέλιον*, διάκονοι μὲν τῇ Ἱερουργίᾳ, ἱερεῖς δὲ τῷ ὀρθρῷ εὐθινὰ λέγοντας” (Migne, τ. 155, σελ. 708). (Ὁ ἄμβωνας συμβολίζει τὸν ἀποκυλισθέντα λίθον ἀπὸ τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ, στο ὁποῖο ἄγγελος Κυρίου κάθονταν καὶ γνωστοποίησε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, γι’ αὐτὸ ὁ λειτουργὸς ἱερέας διάβαζε τὸ Ἀναστάσιμον Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὸν Ἄμβωνα. Ὅταν ὁ ἄμβωνας μεταφέρθηκε ἀπὸ τὸ κέντρο στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ ναοῦ, ὁ ἱερέας διάβαζε καὶ διαβάζει στὸ Εὐθινὸ Εὐαγγέλιον στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ὁ διάκονος διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Θεῆς Λειτουργίας στὸν ἄμβωνα).

Από εδώ τον άμβωνα οι διάκονοι απήγγελλαν τις συναπτές, τα ειρηνικά, τα κατηχούμενα, εδώ γίνονταν χειροτονίες Πατριαρχών, στέψεις Βασιλέων... Εδώ ανέβαιναν ψάλτες οι έχοντες ευχή να διαβάσουν αποστολικές περικοπές, ψαλμούς και να ψάλλουν διάφορα τροπάρια τα της Θείας Λειτουργίας:

«Περὶ τοῦ, μὴ δεῖν πλέον τῶν
κανονικῶν Ψαλτῶν, τῶν ἐπὶ τὸν
ἀμβώνα ἀναβαινόντων, καὶ ἀπὸ
διφθέρας ψαλλόντων, ἐτέρους
τινάς ψάλλειν ἐν Ἐκκλησίᾳ» (ΙΕ΄
I. Κανὼνας τῆς Λαοδικείας, σελ. 426).

(Ο ιερός αυτός Κανόνας απαγορεύει να ψάλλουν στην Εκκλησία, όποιος θέλει, παρά μόνο οι κανονικοί που είναι επιλεγμένοι και χειροτονημένοι για την Εκκλησία, αυτοί αναβαίνουν στον άμβωνα και ψάλλουν, άλλως είναι αταξία και ακολουθεί χασμωδία, όταν ψάλλει κάποιος αμαθής).

Αναλογία (ή ψαλτήρια): σύμφωνα με την ιστορική διαδρομή, τα όσα αναφέρουμε πιο πάνω και από εικονογραφίες σε ψαλτικά χειρόγραφα, οι ψάλτες βρίσκονταν στο κέντρο του. **“Εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῶν ψαλτῶν, εἰς τὸ μέσον, ἐν τῷ μεσονάῳ”**. Το μοναδικό δείγμα Ἀμβωνα στο κέντρο του ναού που ανέβαιναν εκτός των ιερῶν και οι ψάλτες, σώζεται στο ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Καλαμπάκα (ναός του 10^{ου} αιώνα) και σε κάποια υπολείμματα σε μουσεῖα. Τούτο γίνονταν, για να φαίνονται οι ψάλτες από παντού και για να ἔχουν καλὴ ακουστική.

Όταν ο Άμβωνας μεταφέρθηκε στο αριστερό κλίτος και το Σύνθρονο μετά την άλωση της Βασιλεύουσας **“μεταφέρθη εκ των αδυτών εις τα έξω...”**, ο δεσποτικός θρόνος το **“Δεσποτικό”** τοποθετήθηκε στο δεξιό κλίτος στο σημείο του αυτοκρατορικού θρόνου. Τότε καθορίσθηκε χώρος μέσα στο Σολέα να βρίσκονται αντικριστά και οι δύο χοροί των Ιεροψαλτών. Ο δεξιάς δίπλα στο Δεσποτικό και ο αριστερός δίπλα στον Άμβωνα.

Ονομάσθηκαν Αναλόγια, διότι υπάρχουν αναλόγια προς τους ψάλτες και λέγονται λόγια θεία και υμνολογικά προς το Θεό.

Η ψαλμωδία είναι βασικό στοιχείο της λατρείας μας. Ο ψάλτης είναι ένας βοηθός και κρίκος τόσο με τον Ιερέα, όσο και για τους πιστούς, παί-ζει ενεργό ρόλο στη λατρευτική και συμμετοχική σειρά στις ακολουθίες, είναι εκπρόσωπός τους, καθώς στις εκφωνήσεις του Ιερέα συμπληρώνει ως μια φωνή των προσευχομένων πιστών.

Ο ιερέας στην 6^η μυστική ευχή την ώρα του εξάψαλμου, μπροστά στην εικόνα του Χριστού παρακαλεί τον Κύριο λέγοντας:

«Κύριε, δος ἡμῖν χάριν καὶ δύναμιν, ἵνα καταξιωθώμεν ψάλλειν σοι συνετῶς, καὶ προσεύχεσθαι ἀδιαλείπτως ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τῆν ἐαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι...».

Ο Απόστολος Παύλος προς Εβραίους επιστολή τους προτρέπει: «...**ἔχωμεν χάριν, δι ἧς λατρεύομεν ἐναρέτως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδούς και ἐνλαβείας**» (Εβρ. 12, 28). (Ας αποδίδωμεν εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν. Καὶ μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ θὰ δεῖκνυμεν διὰ τῆς εὐχαριστίας αὐτῆς, ἃς λατρεύσωμεν τὸν Θεὸν ἐναρέτως μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐνλαβείας).

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αίμα στάζει ή καρδιά μας...

(Δημογραφικό πρόβλημα)

πλευρά του Ἀδάμ και ὅταν ὁ Ἀδάμ τὴν εἶδε εἶπε: «Αὐτὸ εἶναι ὅσο ἀπὸ τὰ ὅσα μου καὶ σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα μου. Αὐτὴ θὰ ὀνομαστῇ γυναῖκα, διότι ἐγὼ γινέμαι ἀπὸ τὸν ἄνδρα αὐτῆς. Ἐξαιτίας τοῦ στενοῦ αὐτοῦ δεσμοῦ θὰ ἐγκαταλείπει ὁ ἄνδρας τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του καὶ θὰ συνδέεται στενότερα μὲ τὴ γυναῖκα του, ὥστε καὶ οἱ δύο διὰ τῆς συζυγίας νὰ γίνουν πλέον μία σάρκα, ἓνα σῶμα» (Γένεσις 2, 23-24).

Ὁ Ἀποστόλος Παῦλος χαρακτη-
ρισε τὸν γάμο «μυστήριον μέγαν
εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»
(Εφ. 5,3), ποῦ σημαίνει ὅτι ὁ γάμος
εἶναι δεσμός ἱερός καὶ ἰσόβιος καὶ
ἀδιάλυτος. Αὐτοὺς τοὺς ὁποίους
«Οὓς Θεὸς συνέζευξε, ἄνθρωπος
μὴ χωριζέτω.» (Ματθ 19, 6). Ὁ
γάμος δὲν εἶναι ἀπλὴ σύμβασις,
οὔτε ἀπλῶς κοινωνικὸς δεσμός,
ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπτά μυστήρια τῆς
Ἐκκλησίας μας. Ὁ Κύριός μας, ὅταν
βγῆκε στὸ κοσμοσωτήριό ἔργο Του,
τὸ πρῶτο θαῦμα τὸ ὁποῖο ἔκανε
ἦταν στὸν γάμο τῆς Κανᾶ, δείκνο-
ντας τὴν περισσὴ ἀγάπην Του πρὸς
τὴ συζυγία καὶ τὴν οἰκογένειαν. (Ιω-
άννου 2, 1-11). Ἄλλωστε βλέπουμε
μὲ πόση ἀγάπην συμπεριφερόταν
στὰ μικρὰ παιδιὰ. Ὅταν κάποτε οἱ
Ἀπόστολοι ἐμπόδισαν τὰ παιδιὰ νὰ
πᾶνε κοντὰ στὸν Χριστό, Ἐκεῖνος
τοὺς ἐπέπληξε καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀφε-
τε τὰ παιδιὰ ἔλθεῖν πρὸς με, διότι
τῶν τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν» (Λουκ.18,16). Ἐδῶ
νὰ σημειώσουμε ὅτι στὴν πατρίδα
μας , σὲ τόσο δύσκολους καιροὺς
ποῦ ζοῦμε, ὑπάρχουν εὐλογημένες
οἰκογένειες ποὺ ἀγωνίζονται προ-
κειμένου νὰ ἀνταποκριθοῦν στὸ
ὑψηλὸ καθήκον τῆς χριστιανικῆς
καὶ ἑλληνικῆς ἀνατροφῆς τῶν
παιδιῶν τους.

Οἱ πολιτικοί μας
ἔχουμε διαβάσει τὰ τελευταῖα
χρόνια, ὅταν τίθεται κάθε φορά
τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα, ὁμι-
λίες πρωθυπουργῶν, πολιτικῶν,
βουλευτῶν, ἐπιστημόνων ὅμως,
συνειδητοποιοῦμε ὅτι ὅλα εἶναι
«κούφια λόγια», διότι δὲν ἔχουν
κανένα ἀντίκρισμα. Μᾶς κάνει
ἐντύπωση ὅτι πάρα πολλοὶ πολι-
τικοὶ πηγαίνουν καὶ ἐπισκέπτονται
τὰ ξένα κράτη καὶ βλέπουν τοὺς
ξένους ἡγέτες πόσο βοηθοῦν τὶς
οἰκογένειες. Γιατί δὲν παίρνουν τὰ
ἀνάλογα μαθήματα; Μᾶς ἐκπλήσ-
σει, ἐπίσης, γιατί ἐπιδεικνύουν
τόση σκληρότητα ἀπέναντι στὶς
οἰκογένειες, καὶ πολὺ περισσότερο
στὶς πολύτεκνες, ἐπβάλλοντας δυ-
σβάστακτους φόρους; Πόσα σπίτια
καὶ κτίρια βρίσκονται στὴν κατοχὴ
τοῦ κράτους καὶ μένουν ἀναξιοποίη-
τα, ἐνῶ θὰ μπορούσαν νὰ δοθοῦν

σε διάφορες οικογένειες ώστε να τις προτρέψουν στην τεκνογονία. Κάποιοι από τους πολιτικούς, δυστυχώς, λόγω τῶν παχυλῶν μισθῶν τους, δὲν βλέπουν τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι στὴν καθημερινότητά τους μὲ τὴν ἀκρίβεια, τὴν ἐνεργειακὴ κρίση καὶ τὰ αὐξημένα ἐνοίκια καὶ φροντιστήρια.

Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Βαθιώτης, πρώην ἀναπληρωτὴς καθηγητὴς Νομικῆς Σχολῆς Δ.Π.Θ., λέει τὰ ἑξῆς: «Θρουμένων τῶν ἀναλογιών, ὁ σημερινὸς Νεοέλληνας εἶναι ἕνας κακοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐκάστοτε κυβέρνησι καὶ τὰ Μ.Μ.Ε. πολίτης, ὁ ὁποῖος δέχεται μία ἄνευ ὄρων, μία ἄνευ προηγουμένου ἐπίθεσι στὸ μυαλό του ἀπὸ τὶς διαδοχικὲς ἢ σωρευτικὲς «κρίσεις» ποὺ τοῦ παρουσιάζονται μὲ τὰ πρὸ μελανά χρώματα.» Ἀς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ Νέα Τάξι Πραγμάτων, ἡ ὁποία χτύπησε κατὰσθη τὸν Χριστιανισμό καὶ τὸν Ἑλληνισμό, μέσω τῶν καταραμένων μνημονίων καὶ τῶν ἀνάξιων κυβερνώντων μέχρι σήμερα, ὁδήγησε τὴν πατρίδα μας σὲ πλήρη πτώχευσι. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα ἀφενὸς τὰ νέα ζευγάρια νὰ μὴν μποροῦν νὰ προχωρήσουν στὴν τεκνογονία, καὶ ἀφετέρου νὰ μεταναστεύσουν χιλιάδες νέοι ἐπιστήμονες καὶ ἐργαζόμενοι, μὲ συνέπεια ἡ πατρίδα μας νὰ αἰμορραγεῖ πληθυσμιακά. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα τὸν σύμβουλο τοῦ προέδρου τῆς Ἀμερικῆς Μπάρακ Ὀμπάμα, ὁ ὁποῖος εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ μείωσι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Ὅποτε λοιπόν, οἱ διάφορες «πανδημίες» ἐξυπηρετοῦν, σὲ μεγάλο βαθμό, αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπό. Λέγεται ἰδιαίτερα ὅτι ἡ πατρίδα μας χρησιμοποιήθηκε ὡς πειραματόζωο μὲ τὴν πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ. Γιατὶ βλέπουμε καθημερινά, δυστυχῶς, πάρα πολλοὺς ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πεθαίνουν, νὰ ἔχουν κάνει τὰ ἐμβόλια. Οἱ αὐτοκτονίες ποὺ συμβαίνουν καθημερινά ἀπὸ τὴν περίοδο τῶν μνημονίων μέχρι τὴν περίοδο τοῦ κορωνοϊοῦ καὶ μὲ ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι, ἐπιβεβαιώνουν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ μία «δαιμονικὴ» πανδημία.

Πόσο θλιβόμαστε, επίσης, όταν βλέπουμε αυτή τη στιγμή να μειώνονται οι Έλληνες μαθητές, ενώ αυξάνονται οι άλλοδαποί. Και μάλιστα, έχουν το θράσος οι διάφοροι πολιτικοί να λένε ότι «εμείς θα τους ένσωματώσουμε». Δεν ένσωματώνονται αυτοί οι άνθρωποι, διότι έχουν άλλη θρησκεία, είναι φανατικοί, είναι μισαλλόδοξοι και ήλθαν

μέ σκοπό νά παραμείνουν στήν πατρίδα μας γιά νά ἐπιφέρουν τήν ἐθνολογική ἀλλοίωση καί τήν ἰσλαμοποίηση. Βλέπουμε καί στά ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης, ὅπου πλέον ἔχουν δημι- ουργήσει δικές τους κοινότητες, ἐπιβάλλουν τοὺς δικούς τους νόμους, ὅπως εἶναι ὁ νόμος τῆς Σαρία. Τὸ βλέπουμε κι ἐμεῖς καθημερινά ὅτι φοβοῦνται, πλέον οἱ Ἕλληνες νά κυκλοφο- ρήσουν ἐλεύθερα στὶς ἴδιες τους τὶς γειτονίες. Ἐνῶ ἡ πατρίδα μας ἔχει τόσες δυνατότητες νά βοηθήσει τοὺς νέους ἀνθρώπους, δυστυχῶς τοὺς ἀφήνει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ δίνει παχυλά ἐπιδόματα στους παράνομους μετα- νάστες. Πόσο θλιβόμαστε, ὅταν βλέπουμε σὲ ἑλληνικά σχολεῖα ποὺ ἔχουν περισσότερους ἀλλοδαπούς, καὶ δίνουν τὴν αἱματοβαμμένη ἐνδοξη σημαία τῆς πατρίδος μας σ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πολέμησαν τοὺς προγόνους μας καὶ θυσιάστηκαν, γιά νά εἴμαστε ἐμεῖς σήμε- ρα ἐλεύθεροι. Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πα- ντείου Πανεπιστημίου, Νεοκλῆς Σαρρῆς, εἶχε δηλώσει τὸν πιὸ ἀκριβῆ χαρακτηρισμὸ γιά τοὺς γείτονες μετέμιδες. Εἶπε : «Ἡ Τουρκία δὲν ἔχει ἱστορία, ἀλλὰ ποινικὸ μπτῶο».

Ἀναφωνῶν μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μας τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» στὸν ἰδρυτὴ τῆς Ἀνωτά- της Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος (ΑΣΠΕ), τὸν ἀείμνηστο μοναχὸ Νικόδημο Μπι- λάλη, ὁ ὁποῖος, παρότι μοναχός, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ μὲ τὴν παρότρυνση τοῦ Ἁγίου Παΐσιου καὶ ἄλλων συγχρόνων ἁγίων, δημιούργησε μέσα στὴν Ἀθήνα ἕναν μεγάλο φιλανθρωπικὸ, κοινωφελῆ καὶ μὴ κερ- δοσκοπικὸ σύλλογο ποὺ λειτουργεῖ μεθοδικὰ καὶ χωρὶς τυμπανοκρουσίες μέχρι σήμε- ρα, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ σημερινοῦ προέδρου, κυρίου Ἰωάννου Γ. Θαλασσινοῦ. Τὸν παρελθόντα Ἰούνιο (10-14 Ἰουνίου 2025), ἡ ἐταιρεία δη- μοσκοπήσεων ALCO προέβη μετὰ ἀπὸ αἴτηση τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ἑλλάδος σὲ σὲ μία πανελλαδικὴ ἔρευνα μὲ θέμα τὴν ἀντίληψη τοῦ μέσου Ἑλλήνα γιά τὶς πολύτεκνες οἰκογένειες. Στὴν ἔρευνα συμμε- τεῖχαν 1.001 ἄτομα, ἡλικίας 17+ ἐτῶν. Μᾶς ἔκανε ἐντύπωση ὅτι στὸ ἐρώτημα: «Πιστεύετε ὅτι ἀξίζει νά δοθοῦν πρόσθετες αὐξημένες φοροαπαλλαγές στοὺς πολυτέκνους μὲ βάση τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν τους;» καὶ ἐδῶ οἱ ἀπαντήσεις εἶναι συντριπτικὰ θετικές. Τὸ 84% ἀπάντησε ναί, μόλις τὸ 6% ὄχι καὶ τὸ 10% δὲν ξέρω, δὲν ἄκουσα (Δ.Ε. / Δ.Α.). Καίριας σημα- σίας ἐρώτημα: «Γιὰτὶ ἐνῶ φέτος ὑπάρχουν θετικές ἀλλαγές καὶ ἐλαφρύνσεις στὴ φορο- λόγηση τῶν πολυτέκνων, τὰ εἰσοδηματικά κριτήρια παραμένουν ἀρκετὰ ὑψηλά, ὥστε οἰκογένειες μὲ δύο ἐργαζομένους γονεῖς καὶ πολλὰ παιδιά νὰ ἀποκλείονται ἀπὸ ζωτικῆς σημασίας ἐπιδόματα καὶ κρατικὲς ἐνισχύσεις, παραδείγματός χάριν μειωμένα ἐπιδόματα τέκνων - Α21, ἀποκλεισμὸς ἀπὸ τὸ ἐπίδο- μα ἐνοικίου καὶ θέρμανσης, προγράμματα Ἐξοικονομῶ καὶ Ἀνακαινίζω.» Ἡ Κυριακάτικη Δημοκρατία τῆς 7ης Ἰουνίου 2026 γράφει:

«Ὀργή, ἄδικη ἡ Ἑλλάδα, τί λέει τὸ 80,4% τῶν πολιτῶν! Ἐρευνα κόλαφος γιά τὴν κυβέρνησι Μπτοστάκη. Οἰκογένειες δυσκολεύονται νὰ βγάλουν τὸν μῆνα, ὁ πλοῦτος δὲν κατανέμεται δίκαια καὶ ἡ ἀσودασία παραμένει ἀνεξέλε- γκτη».

Ἡ ἔρευνα τοῦ ΕΤΕΡΟΝ - Ἰνστιτούτο γιά τὴν Ἐρευνα καὶ τὴν Κοινωνικὴ Ἀλλαγὴ μὲ τίτλο «Οἰκονομικὴ Δικαιοσύνη» ἐξετάζει τὶς ἀντιλήψεις τῶν πολιτῶν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δημοσκοπήσι φάνηκε καθαρά ὅτι οἱ χαμηλοὶ

μισθοί, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ δυσβάστακτο κό- στος στέγασης καὶ τὴν ἔλλειψη ἀξιοκρατίας καὶ φορολογικῆς δικαιοσύνης, συνθέτουν ἕνα ἐκρηκτικὸ μείγμα ποὺ ἐξηγεῖ πολλὰ γιά τὴν ὀλοένα αὐξανόμενη ἀποστροφή τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν πολιτικὴ. Στὸ ἐρώτημα ἐὰν εἶναι ἐπι- βλητὸ νὰ αὐξηθοῦν οἱ φόροι στοὺς πλοῦ- σιους, γιά νὰ ὑπάρξει φορολογικὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν καὶ οἱ πιὸ ἀδύναμοι, θετικὰ ἀπαντᾷ τὸ 64% ἐνῶ τὸ 69,3% ἀπαντᾷ πῶς τὸ μεγαλύτερο φορολογικὸ βάρος σηκώνουν οἱ μισθωτοὶ καὶ οἱ συνταξιούχοι. Ποιὲς ὅμως εἶναι οἱ ἐκφνήσεις τῆς καθημερινότητας ποὺ ἀφήνουν καὶ τὸ μεγαλύτερο αἶσθημα ἀδικίας στοὺς πολῖτες; Κατὰ σειρὰ προτίμησις οἱ ἐρωτώμε- νοι ἀπάντησαν:

1ον, τὸ ὅτι ὑπάρχουν ἐργαζόμενοι/ἐσέργαζό- μενες μὲ μισθοὺς ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἴδιους καὶ στὴν οἰκογένειά τους νὰ βγάλουν τὸν μῆνα καὶ νὰ ζήσουν ἀξιοπρεπῶς

2ον, τὸ ὅτι τὸ κόστος στέγασης εἶναι δυσβά- στακτο γὰ τὰ ἄτομα καὶ τὰ νοικοκυριά ποὺ μένουν στὸ νοῖκι

3ον, τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀξιοκρατία

4ον, ἡ φορολογία, τὸ ὅτι κάποιοι πληρώνουν φόρους καὶ κάποιοι ἐλάχιστα ἢ καθόλου

Τὸ χρέος τῆς Ἐκκλησίας μας

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς εὐθύνη ἔχουν καὶ οἱ Μη- τροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μὲ πολλὴ σεβασμὸ, θέλουμε νὰ παρακαλέσουμε ὅλους τοὺς Ἱεράρχες νὰ δίνουν ἐπιδόματα, ἀναλόγως μὲ τὶς φορολογικὲς δηλώσεις, σὲ ἐκείνους ποὺ δυσκολεύονται νὰ ἀνταπο- κριθοῦν στὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς, καθὼς ἡ σύγχρονη οἰκογένεια ἀντιμετωπίζει πολλὰ προβλήματα. Ὑπάρχουν κληροδοτήματα, προ- σκυνήματα καὶ μεγάλες Μονές ποὺ μποροῦν νὰ βοηθήσουν, ὥστε νὰ αὐξηθεῖ ὁ πληθυσμὸς τῆς πατρίδος μας. Ἀκόμη καὶ οἱ ἱερὲς μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μποροῦν νὰ βοηθήσουν σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, γιὰτὶ καὶ οἱ μοναχοὶ προέρχο- νται ἀπὸ κάποια οἰκογένεια, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα ποὺ ἔδωσε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Χριστόδουλος στὴ Θράκη!

Πόσο λυπηθήκαμε καὶ σκανδαλιστήκαμε, ὅταν ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμος τὴν Κυριακὴ 29/12/2019 δήλωσε ὅτι: «Θὰ τοὺς ἀγκαλιάσουμε, ὅπως ἀγκαλιάσαμε τοὺς ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν πρώην Σοβιετικὴ Ἐνω- ση, τοὺς Ἀλβανούς καὶ τὸσους ἄλλους. Θὰ πά- ρουν γιά νύφες καὶ γαμπροὺς τὰ παιδιά μας.» Τέτοιου εἶδους δηλώσεις εἶναι καταδικαστέες, ἐφάρματες, ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀνθελληνικὲς.

Τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου

Ὁ γάμος μεταξὺ δύο ἀνθρώπων ἔχει σκοπὸ τὴν ἐννοσί τους μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλη- σία, τὴν ἀλληλοσυμπλήρωση, τὴν τεκνογονία, τὴν ἀποφυγὴ τῶν πειρασμῶν, ὥστε νὰ μὴ πέσουν στὸ φρικτὸ ἀμάρτημα τῆς μοιχείας. Τὸ θέμα τῆς τεκνογονίας εἶναι πολὺ σοβαρό. Κάθε κληρικὸς, ὅταν εἶναι καὶ πνευματικὸς, ἔχει μεγάλη εὐθύνη στὸ θέμα αὐτό. Χρειάζεται πολὺ διάκρισι, προσοχὴ καὶ προσευχή, προ- κειμένου ὁ κληρικὸς νὰ βοηθήσει, ὥστε νὰ μὴ ἀποφεύγουν τὴν τεκνογονία, γιὰτὶ εἶναι μεγάλο ἀμάρτημα, ἀφοῦ πολλὰ ζευγάρια στὶς μέρες μας ἔχουν θεοποιήσει τὴν ἐπιστήμη, τὶς ἀνέσεις καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ τους ἀποκα- τάστασι εἰς βάρος τῆς τεκνογονίας. Ὁ σεμνὸς

καθηγητὴς κύριος Γεώργιος Μαντζαρίδης ἐπισημαίνει: «Εὐκολὰ διαπιστώνεται ὅτι στὴν ἐποχὴ μας ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἰσοπεδωθεί καὶ ὑποταθεῖ τελείως στὴν ἐγκοσμιότητα. Ἀδια- φορεῖ γιά τὴν κατακόρυφη ἀνύψωσή του καὶ περιορίζεται στὴν καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξη τῶν διανοητικῶν του ἱκανοτήτων, στὴν ἱκα- νοποίηση τῶν σωματικῶν του αἰσθήσεων καὶ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν πρακτικῶν του ἀναγκῶν.» ἔχουμε διαπιστώσει ὅτι ζευγάρια τὰ ὁποῖα συζοῦν ἐπὶ χρόνια ἔχουν ἀναμφίβολα μία κακοδαιμονία, γιὰτὶ δὲν ἔχουν εὐλογηθεῖ ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἡ σχέση πρὸ τοῦ γάμου εἶναι πορνεία. «Τὸ σῶμα οὐ τῇ πορ- νείᾳ», λέει ὁ Ἀπόστολος

Παῦλος (Α΄ Κορ. 6, 18-20). Ἡ Πανελλήνιαν Ἐνωσι Που- λυτέκνων στὴ σελίδα τῆς ἀναφέρει μὲ ἐορτολογικὴ σειρὰ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς Προστάτες τῆς Ἁγίου Μα- καβαίου, τοὺς Ἁγίους ποὺ ἔχουν σχέση εἴτε μὲ τὴν

Πολύτεκνη καὶ Τρίτεκνη Οἰκογένεια εἴτε μὲ τὸ ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τῆς Οἰκογενεί- ας. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τοὺς Ἁγίους ποὺ ἐορτάζουν τὸν μῆνα Ἰούνιον:

Ἁγία Μήτηρ μετὰ τῶν Ἁγίων τριῶν (3) τέ- κνων αὐτῆς (+ 2 Ἰουνίου).

Ὁσία Σοφία τῆς Αἰνου, ἡ «μπτέρα τῶν κερῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν» (+ 4 Ἰουνίου). Ὑπερπολύ- τεκνη μὲ 6 παιδιά.

Ἁγιος Λουκάς ὁ Ἱατρός, ὁ Ρῶσος (+ 11 Ἰου- νίου. Πολύτεκνος μὲ 4 παιδιά).

Ἁγιοι Μανουήλ, Σαβὲλ καὶ Ἰσμαὴλ (+ 17 Ἰουνίου). Αὐτάδελφοι-Τρίτεκνοι.

Ὁ Ἁγιος Ὁσιομάρτυρας Νέκταν τοῦ Χάρ- τλαντ (Saint Nectan of Hartland, + 17 Ἰου- νίου). Τέκνο Ὑπερπολύτεκνης Οἰκογενείας μὲ 25 παιδιά!!!

Ἁγιοι Εὐστόχιος ὁ Πρεσβύτερος, Γάιος ὁ ἀνεψιὸς του (τρίτεκνος) καὶ τὰ παιδιά αὐτοῦ Λολλία, Πρόβη καὶ Οὐρβανὸς (+ 23 Ἰουνίου).

Ἁγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος (+ 24 Ἰουνίου). Τέκνο Πολύτεκνης Οἰκογενείας μὲ 4 παιδιά.

Ἁγιοι Πέτρος καὶ Φεβρωνία τοῦ Μούρομ (+ 25 Ἰουνίου). Τὸ ἅγιο ζευγάρι ποὺ ἔμεινε μαζὶ αἰώνια, προστάτες τῶν ἐγγάμων ζευγαριῶν.

Ἁγιοι ἐπτὰ (7) αὐτάδελφοι Ὁρέντιος, Φαρ- νάκιος, Ἐρωτας, Φῆρμος, Φιρμῖνος, Κυριάκος καὶ Λογγῖνος (+ 25 Ἰουνίου).

Ἁγιος Ἱερομάρτυρας Γεώργιος (Στέφανιουκ, + 26 Ἰουνίου). Τρίτεκνος.

Ἁγιος Ἱερομάρτυρας Ἀλέξανδρος (Παρουσνί- κωφ, + 27 Ἰουνίου). Τέκνο Ὑπερπολύτεκνης Ἱερατικῆς Οἰκογενείας μὲ 13 παιδιά καὶ Ὑπερ- πολύτεκνος ὁ ἴδιος μὲ 10 παιδιά.

Ἁγιοι Σέργιος καὶ Βαρβάρα (+ 28 Ἰουνίου), γονεῖς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβῖρ (βλ. 30 Αὐγούστου). Πολύτεκνοι, ἴσως καὶ Ὑπερπολύ- τεκνοι (δὲν ἀναφέρεται στὸ βίον τους πόσα παι- διὰ εἶχαν, ὅμως ἀναφέρεται ὅτι πρὶν τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο «Ἀπέκτεσαν υἱοὺς καὶ θυγατέρας...

Μᾶς κάνει ἐντύπωση τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἡρωικοὺς πολεμιστὲς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἴτε προέρχονται ἀπὸ πολύτεκνες οἰκογένειες εἴτε ἦταν οἱ ἴδιοι πολύτεκνοι. Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης εἶχε 12 ἀδέρφια, ὁ Στρατηγὸς Μακρυγιάννης εἶχε 12 παιδιά, ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς, ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως στὴ Χαλκιδική, εἶχε 9 παιδιά καὶ διέθεσε ὅλη του τὴν περιουσία, ὁ Κων- σταντῖνος Κανάρης ἦταν πατέρας 7 παιδιῶν, ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης εἶχε 5 παιδιά, ὁ Ὀδυσσεὺς

Ἀνδρουτσὸς εἶχε 5 παιδιά καὶ ὁ Πανουργιὰς εἶχε 8 παιδιά, ὁ Παπαφλέσσας, ποὺ πολέμησε στὸ Μανιάκι, εἶχε 10 ἀδέρφια, Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος εἶχε 12 ἀδέρφια, ὁ πρῶτος κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννης Καποδίστριας, εἶχε 8 ἀδέρφια, ἐνῶ ὁ Δεληγιάννης εἶχε 8 παιδιά.

Εἶναι βαθιὰ ἡ συγκίνησι μας καὶ ἡ χαρὰ μας, ὅταν εἰσέρχονται μέσα στὸ γάμο νέοι, ἀγνοὶ καὶ καθαροί, ποὺ δὲν ἔχουν σπλώσει τὸ σῶμα τους ἀπὸ τὰ σαρκικὰ πάθη, ἀλλ' ἔχουν ἀγωνιστεῖ στὴ ζωὴ τους μὲ σύμφωνα μὲ τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιον, τιθάσευσαν τὰ πάθη τους, χαριτώθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἔτσι στεφανώ- θηκαν ἀξίως. Ὅταν εἰσέρχονται ἀγνοὶ μέσα στὸ γάμο οἱ νέοι μας, τότε ὁ ἕνας ἀφιερώνεται στὸν ἄλλον, ἀποκτοῦν μία συζυγικὴ καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη, διότι δὲν ἔχει μολυνθεῖ αὐτὴ ἡ ἀγάπη τους πρὶν ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα. Γιὰτὶ εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸ, εἶναι ἐνωμένοι καὶ μετὰξὺ τους, ὅσες κι ἂν ἔρθουν δυσκολίες. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς μας, Ἐκεῖνος μᾶς ἐπλασε καὶ μᾶς ἔδωσε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ. Λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν; ἡγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σῶματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ». Δηλαδή: «Ἡ δὲν ξέρετε ὅτι τὸ σῶμα σας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ μέσα σας καὶ τὸ ἔχετε λάβει ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ συνεπῶς δὲν ἀνήκετε στὸν ἑαυτὸ σας; Ναί· δὲν ὀρίζετε τὸν ἑαυτὸ σας. Διότι ἐξαγορασθήκατε μὲ τίμημα βαρὺ, μὲ τὸ ἀτίμητον αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αποφεύγετε λοιπὸν κάθε αἰσχροὶ πράξη ποὺ γίνεται μὲ τὸ σῶμα· καὶ ἀποδιώκετε κάθε πονηρὴ σκέψη καὶ ἐπιθυμία ἀπὸ τὸ πνεῦμα σας. Καὶ ἔτσι νὰ δοξάζετε τὸν Θεόν μὲ τὸ σῶμα σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμα σας, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν στὸν Θεόν.» (Α΄ Κορ. 6, 19-20).

Ὅσοι νέοι πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο εἶχαν διαφορὲς σχέσεις, πολὺ εὐκολὰ ἀκυρώνουν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, γιὰτὶ δὲν εἶχαν μάθει νὰ ἀγωνίζο- νται ἐναντίον τῶν παθῶν τους, μὲ ἀποτελεσμα- τὰ ὁδηγοῦνται εὐκολότερα στὴ μοιχεία. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἔχουμε συνειδητοποιήσει εἶναι ὅτι ὅταν οἱ σύζυγοι κάνουν μόνο ἕνα ἢ δύο παιδιά ἐνῶ μποροῦν, βέβαια, νὰ φέρουν στὸν κόσμον κι ἄλλα τὰ παιδιά αὐτὰ πολλὲς φορὲς γίνονται τύραννοι. Ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀγάπη τῶν γονέων τους καὶ ἀργότερα δυσκολεύονται ἀρκετὰ στὴ ζωὴ τους, ὅταν, βεβαίως, δὲν ὑπάρχει πνεῦμα Θεοῦ. Μὲ σεμνόν, ἀθόρυβο καὶ εὐαγγελικὸ τρόπο, προσπαθοῦν νὰ βοηθήσουν ὅλες τὶς περιπτώσεις μὲ πολλὴ σύνεσι καὶ ἀγάπη πρὸς κάθε οἰκογένεια. Ὑποκλίνομαι σὲ ὅσους ἔχουν ἕνα ἢ δύο παιδιά, καὶ δὲν τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς περισσότερα, ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ πολύτεκνοι γονεῖς, ἀποτελοῦν, ὅπως προσφυῶς ἔχει εἰπωθεῖ, τοὺς «αἰμοδότες» τοῦ ἔθνους μας. Γιὰτὶ ἐκεῖνοι μιμοῦνται οἰκογένει- ες ἁγίων ἀλλὰ καὶ ἡρώων τῆς πατρίδος μας, καὶ ταυτόχρονα προσπαθοῦν νὰ ἀνταποκρι- θοῦν σὲ ὅλες τὶς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν εἶναι ἀπλὸ πρᾶγμα ἡ πολυτεκνία. Θέλει πνεῦμα θυσίας, ἀγάπης, προσφορᾶς. Προ- σπαθοῦν οἱ γονεῖς νὰ ἀνταποκριθοῦν σὲ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν καὶ πολλὲς φορὲς ἀντιμετωπίζουν τὴ χλεύη καὶ τὴν εἰρωνεία ἀπὸ τὴν κοινωνία, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ στενὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Εἶναι οἱ ἥρωες τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

**ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ**

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

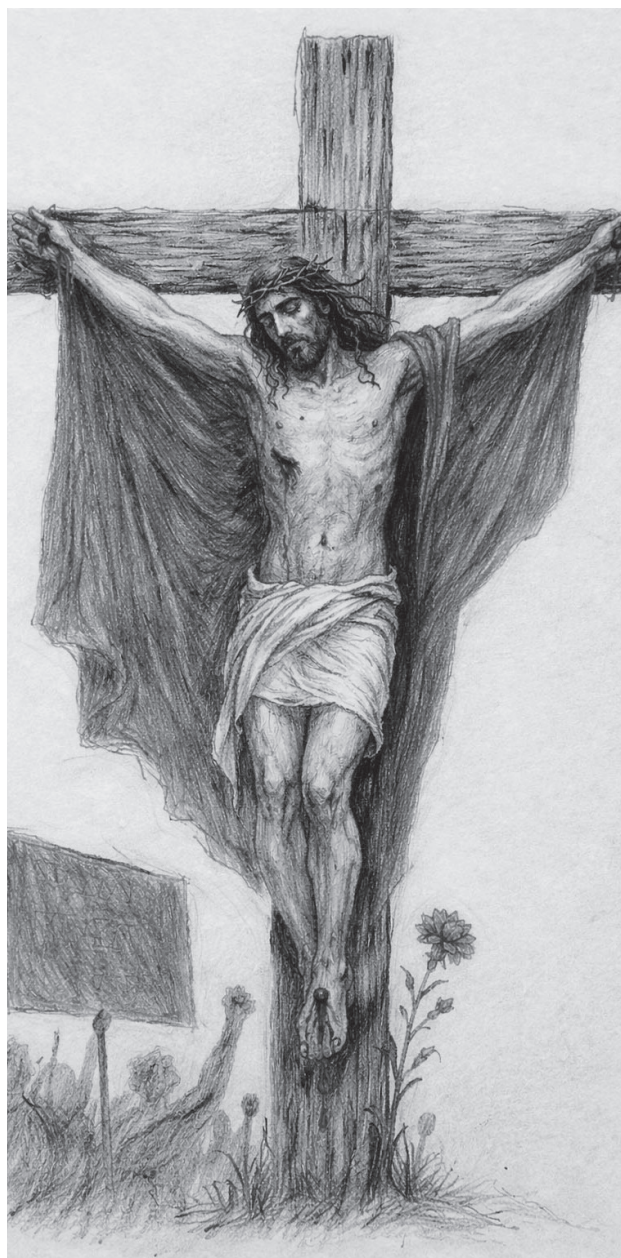
«Ουκ απέστειλε με ο Χριστός βαπτίζειν αλλά ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού» (Α' Κορ. 1,17) έγραψε ο Παύλος.

Δεν υποτιμά ο απόστολος το μυστήριο του βαπτίσματος με αυτά που λέγει, αφού χωρίς αυτό κανείς δεν μπορεί να σωθεί, αλλά τονίζει τη δυσκολία του κηρύγματος. Το κήρυγμα είναι πολύ δύσκολο έργο και επιπλέον, για να το επιτελέσει αυτό, ο απόστολος δε στηρίζεται στην ανθρώπινη σοφία, δε χρησιμοποιεί λογικά επιχειρήματα, ούτε ρητορεία. Η δύναμή του δε βρίσκεται ούτε στη διαλεκτική του ικανότητα, ούτε στη φιλοσοφία του, ούτε στην πολυμάθειά του, ούτε σε όλα εκείνα που συνδέονται με την ανθρώπινη σοφία.

Ο κήρυκας του ευαγγελίου χρειάζεται «**νονν Χριστού**» δηλαδή νοοτροπία και σκέψη και μέθοδο Χριστού και τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Η αληθινή σοφία είναι ο Θεός και ο σοφός κατά Θεόν, δηλαδή ο άγιος, αυτός μπορεί να κηρύξει το λόγο του σταυρού, το κήρυγμα του σταυρού, το οποίο είναι γι' αυτούς που θέλουν να χαθούν μωρία, γι' αυτούς όμως που πιστεύουν και σώζονται δύναμη και μάλιστα δύναμη Θεού.

Κατά τους κλασικούς χρόνους του ελληνισμού, όταν η φιλοσοφική σκέψη είχε αρθεί σε ύψος θαυμαστό, οι κυρίαρχοι, θριαμβευτές κατά τους περσικούς πολέμους, Αθηναίοι επιδίωξαν τη δουλική υποταγή των συμμάχων τους. Ένα από τα θύματά τους υπήρξαν οι Μήλιοι, οι οποίοι επιδίωξαν την ουδετερότητα κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου. Ο Θουκυδίδης διέσωσε το μεστό νοημάτων διάλογο πριν από την καταστροφική εκστρατεία των Αθηναίων εναντίον της νήσου. Οι ανίσχυροι Μήλιοι αρνούνταν να υποκύψουν στις ιταμές απαιτήσεις των κυριάρχων ελπίζοντας ότι θα έχουν συμπαραστάτες τους θεούς στο δίκαιο αγώνα τους υπέρ βωμών και εστιών. Οι Αθηναίοι αντέτειναν ότι απεναντίας οι θεοί θα ήσαν με το μέρος τους, καθώς διαχρονικά αυτοί στηρίζουν τους ισχυρούς!

Στον Παύλο επέτρεψε ο Θεός να έχει «σκόλοπα στη σάρκα». Να έχει ένα αγκάθι που συνεχώς να τον

πληγώνει και να μη μπορεί καθόλου να πuschάσει και να ηρεμήσει. Προσευχήθηκε πολλές φορές στον Κύριο να τον απαλλάξει από αυτήν τη δοκιμασία και εκείνος του απάντησε ότι «**αρκεί σοι η χάρις μου· η γαρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται**» (ΒΚορ. 12,9). Και ο Παύλος φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα αναφωνεί ότι με ηδονή και ευχαρίστηση καυχάται για τα διάφορα προβλήματα και τις αδυναμίες που έχει και υπομένει αυτές και τις ύβρεις και τους διωγμούς και τις ποικίλες στενοχώριες, γιατί «**όταν ασθενώ τότε δυνατός ειμί**».

«**Ηλθε η ώρα ίνα δοξαστεί ο υιός του ανθρώπου**» (Ιω. 12,23)· είπε ο Ιησούς στους μαθητές του, όταν πλησίαζε ο καιρός του σταυρικού του πάθους. Και όταν ο Ιούδας εξήλθε από το μυστικό δείπνο για να φέρει εις πέρας το σιχαμερό του έργο, τότε ο Ιησούς αναφώνησε: «**τώρα δοξάστηκε ο υιός του ανθρώπου και ο Θεός δοξάστηκε μέσα από αυτόν**» (Ιω. 13,31). Δόξα θεωρεί λοιπόν το πάθος και την προσδοσία του μαθητού του! Και προειδοποιεί νωρίτερα ότι «**αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει**» (Ιω. 12,24). Συνεπώς ο σταυρός δεν είναι κάτι το μειωτικό και μη αρμόζον στη μεγαλοπρέπεια και στην παντοδυναμία του Θεού. Ο Θεός ποτέ δεν είναι τόσο δυνατός όσο, όταν είναι τέλεια ασθενής. Ποτέ δεν

είναι τόσο μεγαλόπρεπα δοξασμένος όσο, όταν είναι τέλεια νικημένος.

Ο απόστολος Παύλος, στο 15^ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής του (στίχοι 1-7), γράφει τα εξής σημαντικά και ενδιαφέροντα.

«**Οφείλομεν δε ημεείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των άλλων βαστάζειν**».

Δυνατός άνθρωπος, κατά τη λογική του κόσμου, είναι το πρόσωπο που είναι σκληρό και άκαμπτο· το πρόσωπο που επιβάλλεται και επικρατεί με τη δύναμή του, σωματική-υλική-πνευματική. Δυνατός είναι αυτός που κάνει ό,τι θέλει και χρησιμοποιεί τους άλλους, όπως θέλει.

Κατά τον Παύλο όμως δυνατός είναι ο πιστός που τηρεί τις εντολές του Χριστού· έτσι δυνατός είναι αυτός που «**βαστάζει τα ασθενήματά των άλλων**», όπως ο Χριστός βάσταξε και υπόμεινε τις αδυναμίες μας. Δηλαδή, αυτός που υπομένει, ανέχεται, συγχωρεί και συγκαταβαίνει στις αδυναμίες των άλλων. Στις ιδιορρυθμίες, στις λόξες, στις παράλογες απαιτήσεις, στα εν γένει ελαττώματά τους. Αυτόν τον πιστό ο Παύλος τον συγκατατάσσει με τον εαυτό του. «**Οφείλομεν ημεείς οι δυνατοί...**».

Λέγει ο άγιος Χρυσόστομος: «Έγινες δυνατός· δώσε την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη στο Θεό, ανεχόμενος και υπομένων τον αδελφό σου με απώτερο σκοπό να τον διορθώσεις. Θυμήσου τον Παύλο που έλεγε, «έλεύθερος γαρ ων εκ πάντων πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τους πλείονας κερδίσω...τοίς πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω» (Α' Κορ. 9,19-22) και τη συμβουλή που μας δίνει, «**αλλήλων τα βάρη βαστάζετε**» (Γαλ. 6,2)».

«**Και μη εαυτοίς αρέσκειν**». Να μην κάνουμε το δικό μας θέλημα ή το καπρίτσιο. Να μην επιβάλλουμε τη δική μας άποψη ή προτίμηση. Να μη είμαστε οι νταήδες που ισοπεδώνουμε και κονιορτοποιούμε, όσους δε συμφωνούν και δε συνεργάζονται με μας. Μα μπορεί ν' ασκούμε διοίκηση και θα πρέπει να ποδηγετήσουμε τους άλλους προς κάποιες κατευθύνσεις, θα πει κάποιος. Ναι την αποστολή μας και το έργο μας θα το κάνουμε. Αλλά τέλειος ηγέτης και τέλειος διοικητής είναι αυτός που εμπνέει τον άλλο, που τον εμπνέει, τον προτρέπει με θεμιτά μέσα και τρόπους να κάνει το σωστό. Βέβαια υπάρχουν και οι εντελώς κακοήθεις και οι εξ επαγγέλματος αντιδραστικοί και οκνηροί.

Οπωσδήποτε σ' αυτούς θ' ασκήσουμε κάποια πίεση και θα επιβάλλουμε και τις νόμιμες κυρώσεις εν ανάγκη. Δε θα μας διακρίνει ένας άρρωστος συναισθηματισμός ούτε θα έχουμε ψυχική αδυναμία

στην εκτέλεση του έργου και της αποστολής μας. Γι' αυτό ο Παύλος συνεχίζοντας συνιστά:

«**Έκαστος ημών τω πλησίον αρεσκέτω εις το αγαθόν προς οικοδομήν**».

Σήμερα βιώνουμε άκρως αντισταυρικό πνεύμα ακόμη και οι θεωρούμενοι πιστοί στο Χριστό. Οι πάντες επιδιώκουμε με αποκλίνουσα από τον τόπο της σταύρωσής μας πορεία, με παράκαμψη δηλαδή του Γολγοθά, να φθάσουμε στην προσωπική μας ανάσταση. Η ασκητική (σταυρική) θεώρηση του βίου μας είναι ανυπόφορη! Η στρέβλωση του ευαγγελικού λόγου προσφέρει πλήθος προφάσεων για δικαίωση βίου, ο οποίος έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την κλήση του Χριστού: «**Όποιος θέλει να έλθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθήσει**».

Γράφει ο ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ
ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 351

ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026

Ιδιοκτήτης Εκδότης

Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Τηλ.: 2410 554068

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

Η διακήρυξη αγίων στη σύγχρονη εκκλησιαστική πράξη της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας

συνέχεια από τη σελ. 1

κοιμημένο μέλος της Εκκλησίας είχε και έχει χαρίσματα αγίου. Η διαπίστωση αυτή γίνεται από προφορικές ή γραπτές μαρτυρίες συγγενικών ή τρίτων προσώπων που γνώριζαν τον άγιο ή ευεργετήθηκαν πριν ή μετά την κοίμησή του¹. Είναι μία πράξη καθαρά εμπειρική. Τη διαπίστωση αυτή την πραγματοποιούν όλα τα μέλη της Εκκλησίας² και όχι κάποιοι πιστοί συγκεκριμένου αριθμού ή μία τοπική ή ευρύτερη σύνοδος. Η διαπίστωση αυτή πρέπει να γίνεται χωρίς επίσημη επέμβαση ή πρωτοβουλία ή έγκριση της εκκλησιαστικής αρχής, αλλά με την ομολογία της συνειδήσεως όλης της Εκκλησίας³. Η διαπίστωση αυτή δεν καθορίζει τη θέση του αγίου μέσα στο χορό των αγίων, αλλά την έναντι του Θεού θέση του τιμώμενου από τους ανθρώπους⁴. Η πράξη αυτή και παράδοση της Εκκλησίας διατηρήθηκε μέχρι τις μέρες μας⁵. Αμέσως μετά την κοίμηση του οσίου Παϊσίου, επειδή χιλιάδες πιστοί από όλο τον κόσμο είχαν διαπιστώσει την αγιότητα του αγιορείτη μοναχού, προσκυνούσαν τον τάφο του, που βρίσκεται στην Ιερά Μονή του Ευαγγελιστή Ιωάννη στην περιοχή της Σουρωτής Θεσσαλονίκης, ζητώντας παρηγοριά. «Η κοινή συνείδηση του πληρώματος της Έκκλησίας» είχε διαπιστώσει την αγιότητα αυτού του ενάρετου μοναχού⁶. Κάποιος επίσκοπος βέβαια είναι ελεύθερος στο να διατάξει κάποια έρευνα για τη ζωή και τη δράση ενός αγίου, αλλά «ή σχετική έρευνα θα έχει διαπιστωτικό και όχι αξιολογικό, έλεγκτικό χαρακτήρα... δέ θα γίνει εξονυχιστική ανάλυση του πνευματικού του αγώνα και των αδυναμιών του»⁷.

Λόγω του αξιολογού πνευματικού αγώνα που έκανε ο άγιος, όσο ζούσε, ο Θεός του χάρισε πνευματικά χαρίσματα και θεοσημίες πριν και μετά την κοίμησή του. Τα χαρίσματα αυτά δε δόθηκαν ως «οφειλόμενα και ακριβοδίκαια άμοιβή» αλλά για παρηγορία των πιστών⁸. Γι' αυτό και στην Εκκλησία δε ζυγίζουμε σχολαστικά τη ζωή ενός αγίου, δηλαδή τις πνευματικές του αποτυχίες ή επιτυχίες. Τα πνευματικά χαρίσματα ενός πιστού μας ενδιαφέρουν, για να διδαχθούμε και να οικοδομηθούμε από αυτά και όχι για να τον κατατάξουμε στο χορό των αγίων. Ο Θεός μόνο κατατάσσει και εμείς απλώς διαπιστώνουμε την κατάταξη⁹.

Στο δεύτερο στάδιο έχουμε την επίσημη από εκκλησιαστική σύνοδο εξαγγελία και ανακοίνωση της ήδη διαπιστωμένης αγιότητας. Η Σύνοδος δεν αποφασίζει ούτε κρίνει την αγιότητα αλλά διακηρύττει το θέλημα του Θεού, για να πληροφορηθεί ο λαός της Εκκλησίας και να ευεργετείται από τα ποικίλα χαρίσματα του αγίου¹⁰. Ο Οικουμενικός Θρόνος διακήρυξε την αγιότητα του οσίου Πορφυρίου του Κουσοκαλυβίτη, όχι επειδή ο άγιος είχε ανάγκη «των ανθρωπίνων τιμών, αλλά ἵνα ἡμεῖς διὰ τὰς πρὸς ἐκεῖνον τιμὰς τὸν παρὰ Θεοῦ ἐπισπώμεθα ἔλεον»¹¹.

Μόλις πρόσφατα το 1931 το Οικουμενικό πατριαρχείο εξέδωσε οδηγίες για την τάξη που πρέπει να ακολουθείται για τη διακήρυξη αγιότητας ενός προσώπου¹². Θα πρέπει να εφαρμόζονται οι εξής αρχές:

«α) Ἡ ἐξέλεγχξις τῶν στοιχείων τῆς ἀγιότητος ὀφείλει γίνεσθαι διὰ Συνόδου, συγκροτουμένης ἐξ ἀπάντων τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων καὶ

ὀφφικιάλων κληρικῶν τῆς οἰκείας Ἐκκλησίας.

β) Ἡ ἐξέλεγχξις περιτετεῖται περὶ τῶν ἱερῶν ἐκείνων προσώπων ἅπερ ἡ γενικὴ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις ποιμένων καὶ ποιμαινομένων ἀνεγνώρισεν ὡς ἀγίους καὶ ὡς τοιοῦτους ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον τιμᾶ καὶ γεραίρει. Τῶν ἱερῶν τούτων προσώπων τῶν σιωπηρῶς μέχρι τοῦ νῦν ὡς ἡγιασμένων καὶ δεδοξαμένων παρὰ Θεοῦ τιμωμένων γίνεται μόνον τυπικὴ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

γ) Κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν γίνεται σχετικὴ ἐκκλησιαστικὴ πράξις, περὶ ἧς ὡς δείγμα τι δύναται χρησιμεῦσαι ἡ ἐν ἀντιγράφῳ ἔγκλειστος ὥδε πράξις τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Γερασίμου τοῦ Νέου, τοῦ γενομένου ἐπὶ τοῦ μακαρίου Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος. δ) Ἡ πράξις τῆς ἀνακηρύξεως ὑπογράφεται πανηγυρικῶς ἐν τῷ ναῷ, γινομένης τῆς προσποκούς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

ε) Εὐκαίρως, περὶ τῶν ἀξιολογωτέρων ἐκ τῶν ἀνακηρυχθέντων αγίων συντάσσεται, ὡς εἰκός, καὶ ἰδιαιτέρᾳ ἀνάλογος ἀκολουθία πρὸς χρῆσιν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ὑμνολογίας καὶ τελετουργίας τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

ς) Ἐπίσης ἀναγκαῖα ἐστὶν ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων, ἃν ταῦτα σώζωνται, καὶ τὸ χρῆμα αὐτῶν δι' Ἀγίου Μύρου, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν δὲ τῶν λειψάνων συνήθεις εἰσὶ παννυχίδες καὶ λειτουργίαι πανηγυρικαί».

«Ἡ θέση τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι σαφές-στατη καὶ πλήρως ἐναρμονισμένη μὲ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας...εἰδικὰ ἡ β΄ ἀρχὴ δείχνει σαφέστατα ποῖα ἦταν καὶ εἶναι μέχρι σήμερα ἡ ἀρχαιότατη πράξη καὶ παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»¹³.

Στο τρίτο και τελευταίο στάδιο της διαδικασίας, έχουμε την εγγραφή του αγίου στο Εορτολόγιο, ως τυπικό αποτέλεσμα του πρώτου και του δεύτερου σταδίου¹⁴. Η εγγραφή αυτή είναι μία σύγχρονη πράξη, η οποία παγιώθηκε από το 1955 και εξής, στη διάρκεια της πατριαρχείας του Αθναγόρα Α΄ (1948-1972)¹⁵. Ο πατριαρχικός θρόνος δε διεκδικεί στην πράξη αυτή μία υπερεξουσία να διακηρύσσει, όπως κάνει ο Παπικός θρόνος, αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αναγνωρίζει απλώς το δικαίωμα να προβαίνει στον έλεγχο των στοιχείων της ήδη διαπιστωμένης αγιότητας¹⁶.

Όταν ο επίσκοπος μίας περιοχής διαπιστώσει ότι κάποιο πρόσωπο γίνεται αντικείμενο τιμής ως άγιος από το λαό του, καταρτίζει έναν «φάκελο» με όλα τα στοιχεία του τιμώμενου προσώπου και τον υποβάλλει στο Οικουμενικό πατριαρχείο, επειδή, σύμφωνα με την κανονική τάξη της Εκκλησίας η επίσημη διακήρυξη ανήκει στα προνόμια και τα δικαιώματα του Οικουμενικού Θρόνου¹⁷. «Διὰ τὸ χαλεπὸν τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν, ἡ ἀνακήρυξις, ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἐνὸς ἀγίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι γεγονὸς λίαν λυσιτελὲς εἰς τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ πανορθόδοξον ἐνδιαφέροντος» γι' αυτό και η διακήρυξη δε γίνεται από την τοπική Εκκλησία¹⁸. Ἐπειτα ἀπὸ μελέτη καὶ εἰσήγησι τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγγράφεται στο Εορτολόγιο και ορίζεται η μέρα κατά την οποία πρέπει να τελείται η μνήμη του. Η Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη που

εκδίδεται υπογράφεται από τον πατριάρχη και τους Συνοδικούς αρχιερείς και στέλνεται στον επίσκοπο που υπέβαλλε το αίτημα¹⁹.

Η άποψη ότι πρέπει να περάσουν πενήντα ή εκατό χρόνια από την κοίμηση ενός αγίου, για να διαπιστωθεί η αγιότητά του, είναι αυθαίρετη και δε μαρτυρείται από τους Πατέρες της Εκκλησίας²⁰ διότι «ἡ ἀγιότητα κάποιου δὲν εἶναι θέμα χρόνου, ἀλλὰ πίστεως καὶ θείας χάριτος»²¹. Επίσης υπάρχει κοινή αποδοχή στην υποχρέωση της Εκκλησίας να διερευνά την παρείσδυση ψευδομαρτύρων και των σχετικών τους υμνογραφημάτων σε μνηολόγια και συναξάρια σε τοπικό και οικουμενικό επίπεδο. Είναι γνωστή η περίπτωση του δήθεν νεομάρτυρα Παντελεήμονα, που μαρτύρησε στην Κρήτη και καταγόταν από τις Σπέτσες²².

Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι η ιεροτελεστία, κατά τη διάρκεια της οποίας υπογράφεται η Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη, εγκρίθηκε μόλις στις 16 Ιουλίου 1988 από την Αγία και Ιερά Σύνοδο, η οποία όρισε όπως στο εξής «ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει Ἀγίου τινός, πρὸς τῇ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ Πράξει...τελῆται ἐν τῷ Παν-σέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ ἡ καταρτισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἱερὰ ἀκολουθία»²³.

(ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

1 Πράξη διακήρυξης Πορφυρίου, ό. π.: «ἀνδρὸς ὄντως ἀγίου κατὰ τε τὴν τῶν γνωρισάντων αὐτὸν μαρτυρίαν καὶ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν μετὰ τὴν ὁσιακὴν κοίμησιν αὐτοῦ σημείων».

2 Πράξη διακήρυξης Παϊσίου, ό. π.: «καὶ αὐτοῦ διαπιστῶση τὴν γενικὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν περὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ».

3 Αλιβιζάτος, ό. π., σ. 22 & 25 & 27. Γεδεών, ό. π., σσ. 119-121. Γ. Μεταλλινός, *Αγιότης Μαρτυρουμένη, στο Γ. Μεταλλινός, Λόγος ως αντίλογος. Θεολογικά δοκίμια*, Αθήνα 1998, σ. 49-60, εδῶ σ. 49.

4 Αλιβιζάτος, ό. π., σ. 27.

5 Βλ. Γράμμα του Οικουμενικού πατριάρχη Φωτίου Β΄ προς τον πατριάρχη Βουκουρεστίου Μύρωνα περί της τάξεως αναγνώρισεως αγίων στο Οικουμενικό Πατριαρχείο (στο εξής: Γράμμα πατριάρχη Φωτίου), Ορθοδοξία 6 (1931) 284-285, εδῶ σ. 285.

6 Πράξη διακήρυξης Παϊσίου, ό. π.: «Τοιαύτης εὐαγγελικῆς τελειότητος, σπουδῆ καὶ ἀρετῶν συντονία, ἡζήθη μεμαρτυρημένως ὑπὸ τῆς ἀλανθάστου συνειδήσεως τῶν πιστῶν ὁ ἐκ χώρας Καππαδοκῶν μοναχὸς Παῖσιος». Πράξη διακήρυξης Πορφυρίου, ό. π.: «Θεὸν, ὑπὸ ὧσιν λαβόντες τὴν ζωσαν καὶ πανορθόδοξον ταύτην μαρτυρίαν καὶ ἐπιθυμίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν περὶ τῆς ὁσιότητος καὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ προειρημένου ἱερομονάχου Πορφυρίου τοῦ Κουσοκαλυβίτου».

7 Παπαδόπουλος, ό. π., σ. 179.

8 Παπαδόπουλος, ό. π., σ. 179. Πράξη διακήρυξης Πορφυρίου, ό. π.: «ὡς πολλὰ ἰσχυροῦσι τῆς δεήσεως καὶ μεσιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ἰάσεως ἀσθενειῶν, προστασίας καὶ στήριξεως ἐν τῇ πίστει καί, συνελόντι εἰπεῖν, ὑπὲρ ὠφελείας ψυχικῆς τε καὶ σωματικῆς τοῦ χριστιανῶντος πληρώματος».

9 Παπαδόπουλος, ό. π., σσ. 179-180.

10 Παπαδόπουλος, ό. π., σσ. 180-181.

11 Πράξη διακήρυξης Πορφυρίου, ό. π.

12 Βλ. Γράμμα πατριάρχη Φωτίου, ό. π., σσ. 284-285.

13 Τσέτσος, Η ένταξις των αγίων στο εορτολόγιο, Κατερίνη 1991, σσ. 130-131.

14 Παπαδόπουλος, ό. π., σ. 182.

15 Στη διάρκεια της πατριαρχείας του Αθναγόρα έγινε η διακήρυξη της αγιότητας των εξής προσώπων: α) Κοσμάς ο Αιτωλός (1714-1779), β) Νικόδημος ο Αγιορείτης (1749-1809), γ) Νεκτάριος ο Αιγίνης (1846-1920), δ) Αρσένιος ο Πάριος (1800-1877), ε) Λυδία η Φιλιππία (1ος αι.), στ) Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη της Λέσβου (15ος αι.) και ζ) Πελαγία η Τήνια (1752-1834). Βλ. Α. Κορακίδης, *Αγιότητα και Μαρτύριο. Η Αγιολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας*, Αθήνα 2000, σ. 34.

16 Τσέτσος, ό. π., σσ. 131-132.

17 Α. Παπαδόπουλος, *Αγιολογία Ι* Θέματα Γενικά, Ειδικά και Εορτολογίου, Θεσσαλονίκη 1996, σ. 76.

18 Ό. π., σ. 76.

19 Τσέτσος, ό. π., σσ. 134-135.

20 Τσάμης, ό. π., σ. 136. Ο Κορακίδης (ό. π., σ. 33) αναφέρει ότι πολλοί άγιοι, από την εποχή του αγίου Πολυκάρπου (1ος – 2ος αι.) και μετά, τιμήθηκαν αμέσως μετά την κοίμησή τους ως άγιοι.

21 Γ. Βεργωτής, *Εγχειρίδιον Αγιολογίας*, Θεσσαλονίκη 1992, σ. 134.

22 Πάσχος, ό. π., σσ. 126-127.

23 Τσέτσος, ό. π., σ. 140.

συνέχεια από τη σελ. 1

«Η εκκλησία στη ζωή του ανθρώπου»

Από το Γεώργιο Ν. Ξενόφο
Έχω την αίσθηση πως ζούμε σε μια εποχή που περνάει εξίσου κρίση των αξιών με τις προηγούμενες, εκείνες που παρήγαγαν την πατερική σοφία. Κινδυνεύει η εποχή μας με πτώση των ιδανικών, όπως ακριβώς στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, που απάντησαν με τις αγάπες.

Παλεύει η εποχή μας με τον επίγειο θάνατο μέσα στην ίδια ανθρώπινη φύση της πτώσης, κοιτάζοντας με ικεσία Εκείνον που **«οὕτως ηγάπησε τον κόσμο, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν ίνα πάς ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλά έχει ζωήν αιώνιον»**. (Ιω. 3,16). Πώς άραγε θα σωθεί αυτή η ανθρωπότητα που βαδίζει τον κατήφορο της καταστροφής και της απώλειας; Η απάντηση είναι. Πουθενά αλλού παρά μόνον μέσα στην εκκλησία. Η εκκλησία ήταν, είναι και θα είναι η βασιλεία του Τριαδικού Θεού, ο έσχατος κόσμος της ελπίδας και της βιωμένης αγάπης. Ο τόπος που χωράει τα πάντα εκτός από την απελπισία. Ο τόπος που αντέχει τα πάντα εκτός από το χωρισμό σε ημέτερους και υμέτερους. Αυτή καθ' αυτή η εκκλησία, το **«είναι»**, δη-λαδή, της εκκλησίας δεν μπορεί να συγκριθεί με τίποτε πάνω στη γη. Η εκκλησία είναι κάτι το εντελώς καινούριο μέσα στον κόσμο, το εντελώς παράδοξο και μοναδικό στο είδος του, που δεν μπορεί να ορισθεί με καμιά έννοια της ζωής του κόσμου.

Αυτό το μοναδικό ον, αποδεικνύεται σκάνδαλο και μωρία για

τις άλλες θρησκείες και για τον κόσμο. Παραμένει όμως δύναμη και σοφία και είναι το παρατεινόμενο θαύμα του σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού για εκείνους που πάσχουν για τη ζωή και τη φθορά, τον παραλογισμό και το θάνατο του κόσμου τούτου. Η εκκλησία είναι η πιο βαθιά ανθρώπινη ζωή του ανθρώπου. Δεν είναι ανθρώπινος οργανισμός, ούτε σωματείο που μπορεί να τρέχει αγκομαχώντας, για να φτάσει τις ραγδαίες εξελίξεις και μεταβολές του κόσμου τούτου, ο οποίος μόνο παράγει και μόνο καταναλώνει υλικά αγαθά. Ούτε αλλάζει συνεχώς στόχους και προγράμματα, όπως κάνει ο κόσμος και οι κοινωνικές ομάδες. Η εκκλησία είναι

Γράφει ο Γεώργιος Ν. Ξενόφος

ο **«παρατεινόμενος Χριστός»**, ο οποίος είναι χθες και σήμερα ο αυτός και στους αιώνες (Εβρ. 13,8) και έχει τη δική της λειτουργική ζωή και παράδοση. Η εκκλησία δε στηρίζεται στη συντήρηση, αλλά στην παράδοση.

Και η παράδοση είναι κίνηση και ζωή. Είναι το ρεύμα που ξεχύνεται στην ιστορία, για να προσλάβει και ανακαινίσει ολόκληρη την κτίση. Δεν εγκαταλείπει ποτέ από την προοπτική της το σύμπαντα κόσμο, γιατί τότε θα έχανε την καθολικότητά της. Σκοπός της δεν είναι να συσχηματισθεί με τον κόσμο, αλλά να προσλάβει τον κόσμο και να τον μεταμορφώσει. Επιγραμματικά αυτή είναι η εκκλησία. Μέσα λοιπόν σ' αυτή που είναι το **«σώμα Χριστού»**, ο άνθρωπος συμφιλώνεται, αγιάζεται, σώζεται, γίνεται θεός κατά χάριν, κοινωνεί με

το Θεό και το συνάνθρωπό του. Κάθε θεία λειτουργία, κάθε ευχαριστιακή σύναξη, βεβαιώνει ότι δεν είμαστε **«άτομα»** χωρισμένα από το Θεό, αλλά είμαστε και γινόμαστε **«κοινωνία»**, αδελφότητα, οικογένεια του Θεού, Σώμα Χριστού, Θεανθρώπινη ένωση. Τα παραπάνω μαρτυρούν πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος και πόσο μεγάλο σταυρό φέρνει στους ώμους του ο ιερέας, ο ποιμένας της ενορίας και όχι απλά ο εφημέριος, γιατί άλλο πράγμα είναι να είσαι ποιμένας και άλλο να αισθάνεσαι εφημέριος. Αυτό, κοινωνιολογικά, σημαίνει ότι ο ιερέας αλλά και κάθε άνθρωπος οφείλει να γνωρίζει καλά και να εστερνισθεί τη θέση που κατέχει αλλά και το ρόλο που απορρέει από αυτή τη θέση. Και μπορεί μεν οι κοινωνικές θέσεις και οι ρόλοι που παίζουμε στην κοινωνία να μην συγκρίνονται με τη θεόδοτη θέση του ιερέα και τον ειδικό ρόλο που πρέπει να παίξει, όμως θα επιμείνουμε σε μια αλήθεια: ότι ο ιερέας κυρίως οφείλει να συναισθανθεί βαθιά μέσα του την αποστολή του, το ρόλο του που προσδιορίζεται με σαφήνεια στην παρακάτω ευχή της χειροτονίας, όταν λαμβάνει από το χειροτονούντα επίσκοπο το δικαίωμα, **«παρεστάνας αμέμπτως τω θυσιαστηρίω σου, κηρύσσειν το ευαγγέλιον της βασιλείας σου, ιερουργείν τον λόγον της αλήθειας σου, προσφέρειν σοι δώρα και θυσίας πνευματικές, ανακαινίζειν τον λαόν σου, δια της του λουτρού παλιγγενεσίας»**.

*Ο Γεώργιος Ν. Ξενόφος, είναι Λογοτέχνης – Ποιητής, Ιστορικός Μελετητής, Συγγραφέας

ΟΙ ΑΓΙΟΙ

ΕΙΜΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Ορθόδοξος, γιατί μονάχα ο Χριστιανισμός έχει αγίους. Και όταν λέμε αγίους, δεν εννοούμε εκείνους που έζησαν και ζουν με το μέτρο της ηθικής του Ευαγγελίου, αλλά τις ηλιαχτίδες του Ηλίου. Όπως ο ήλιος έχει τις ακτίνες του, με τις οποίες σκορπά το φως και τη θερμότητα, έτσι και ο Θεός έχει τις δικές Του ακτίνες που σκορπά την αγιότητα και την καλωσύνη στους ανθρώπους.

Διαφέρει ο άγιος από τον καλό και ενάρετο άνθρωπο. Καλός και ενάρετος άνθρωπος είναι εκείνος που είναι συνεπής προς τη συμβατική κοινωνική ηθική, για να μη χαλάσει το ποινικό του μητρώο. Ο καλός και ενάρετος άνθρωπος θεωρεί την καλωσύνη σαν ένα εμπορεύσιμο είδος. Είμαι καλός, για να είσαι και συ καλός. Υπάρχει ένα είδος δοσοληψίας.

Ο άγιος όμως είναι εκείνος που έχει κατορθώσει να συνταυτίσει την ύπαρξή του με το αγαθό. Θα χρησιμοποιήσω μια εικόνα, για να γίνω πιο κατανοητός. Ο άγιος μοιάζει με ένα λουλούδι. Όταν το λουλούδι κάνει το καλό, δεν έχει συνείδηση ότι αυτό που κάνει είναι καλό, γιατί το θεωρεί φυσικό να κάνει το καλό. Το τριαντάφυλλο, όταν σκορπά το άρωμά του, δεν έχει συνείδηση ότι προσφέρει κάτι καλό, γιατί το χρώμα και το άρωμά του έχουν γίνει στοιχεία της υπάρξεώς του. Έτσι και ο άγιος έχει κάνει στοιχείο της υπάρξεώς του το αγαθό, το καλό, έχει γίνει κατά φύση και προαίρεση αγαθός.

Όπως ο Θεός έχει ταυτίσει την ύπαρξή του με το αγαθό, γι' αυτό βρέχει σε δικαίους και αδίκους, χωρίς να σκέπτεται ότι πρέπει να ευεργετήσει τους μεν και να τιμωρήσει τους άλλους, έτσι και ο άγιος γίνεται ένας μικρόθεος κατά χάρη.

Ακόμα ο άγιος δεν ευεργετεί ή ευεργέτησε την ανθρωπότητα, όσο ζούσε στη γη, όπως μπορεί να συμβαίνει με τους καλούς ενάρετους, αλλά εξακολουθεί να ευεργετεί και μετά θάνατο, με τα θαύματά του. Και αυτή είναι η μεγάλη διαφορά μεταξύ καλών και ενάρετων και αγίων ανθρώπων.

Ένα ακόμα χαρακτηριστικό γνώρισμα του αγίου από τον καλό και ενάρετο άνθρωπο, είναι ότι τα σώματα πολλών αγίων μένουν ανέπαφα, αλώβητα μετά το θάνατό τους και μάλιστα ευωδιάζουν. Επίσης με τα λείψανα των αγίων γίνονται και θαύματα.

Ε! τέτοιους αγίους δεν έχει να μας παρουσιάσει καμιά άλλη θρησκεία. Γι' αυτό είμαι Χριστιανός Ορθόδοξος και όχι οπαδός άλλης θρησκείας.

Γεώργιος Ν. Βλαχόπουλος
Θεολόγος
(Γιατί είμαι
Χριστιανός Ορθόδοξος)

ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ζητούμε συγγνώμη, από τους αρθρογράφους και τους αναγνώστες, διότι κάποιες φορές συμβαίνει όταν μετακινείτε ένα κείμενο την τελευταία στιγμή σε άλλη σελίδα για λόγους τεχνικούς αν δεν προσεχθεί ενδέχεται να περικοπούν ακόμα και σειρές από το κείμενο ή στο τέλος-που είναι το ποιο σύνθημα- το ονοματεπώνυμο του αρθρογράφου, όπως συνέβησαν τελευταία με δύο ονόματα του κ. Γεώρ. Ν. Ξενόφου στο άρθρο του **«ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΟΓΟΥ ΣΥΝΒΕΝ ΠΑΝΣΙΜΑΝ»** και του Μαθηματικού κ. Παγ. Μυργιώτη στο άρθρο του **«ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΜΗΝΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ»**.

Διονύσιος Αρεοπαγίτης Ζούσε ως Χριστιανός, πριν γνωρίσει τον Χριστό.

Σε κύκλους προοδευτικών, δήθεν, ανθρώπων και εγγράμιων λέγεται ότι η γνώση διώχνει τη χριστιανική πίστη. Ο εγγράμιος ανταλαμβάνει το λάθος της Ορθοδοξίας. Σφάλμα τεράστιο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο σφάλμα από αυτό. Οι μεγάλοι επιστήμονες με καθαρή καρδιά και προαίρεση ασπάζονται την Αλήθεια της Ορθόδοξης Διδασκαλίας. Εν τάχει αναφέρομε τον Ιερό Χρυσόστομο, Μέγα Βασίλειο και το Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη.

Στο παρόν κείμενο με τις μικρές μου δυνάμεις θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω τον Άγιο Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη. Ο Διονύσιος γεννήθηκε στην Αθήνα περί το 10 μ. Χ. από οικογένεια επιφανή και έλαβε μεγάλη μόρφωση. Η Αθήνα ήταν ξακουστή για τη σοφία των κατοίκων της. Ο Διονύσιος ήταν ειδωλολάτρης, με καλή καρδιά και αγαθή διάθεση. Ζούσε ως Χριστιανός, πριν γνωρίσει το Χριστό. Για τη μεγάλη μόρφωση που είχε και τη δικαιοσύνη που τον διέκρινε, ορίστηκε μέλος του Αρείου Πάγου. Ήταν ένας από τους εννέα βουλευτές.

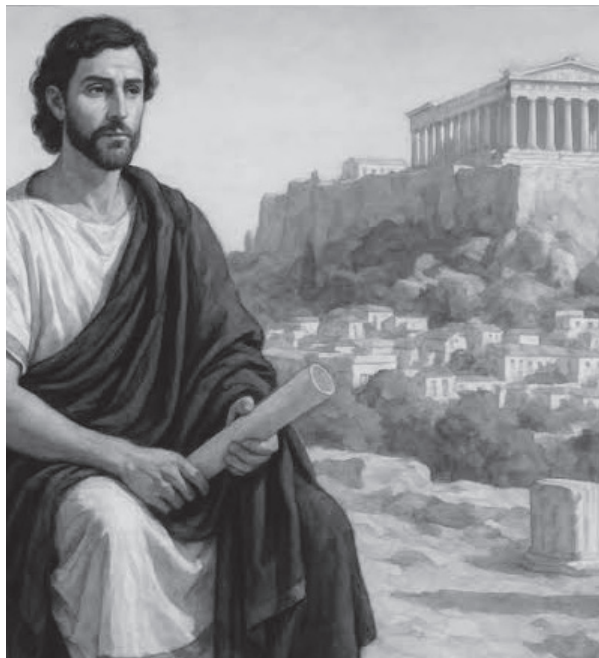
Το 33 μ. Χ. βρίσκεται στην Ηλιούπολη της Αιγύπτου για ανώτερες σπουδές. Μια μέρα, ενώ ήταν μεσημέρι, βλέπει τον ήλιο να χάνει το φως του και η γη να σείεται από ισχυρό σεισμό. Εκείνη τη στιγμή ο Σωτήρας μας Χριστός σταυρωνόταν από τους άνομους Ιουδαίους και η φύση δεν μπορούσε να βλέπει το δημιουργό της πάνω στο Σταυρό απαθής. Ο ευσεβής Διονύσιος αναφώνησε: «Η θεός τις πάσχει, ή το παν απόλλυται!»! Σημείωσε στο ημερολόγιό του την ημερομηνία, ημέρα και ώρα που έγιναν τα συμβάντα. Χαράχτηκαν στη μνήμη του και τον απασχολούσαν.

Αφού τελείωσε τις σπουδές του, γύρισε στην Αθήνα και ανέλαβε στη θέση του Αρεοπαγίτη απονέμοντας δικαιοσύνη.

Το 49 μ.Χ. ήλθε στην Αθήνα ο φλογερός Απόστολος Παύλος, για να κηρύξει τη νέα θρησκεία, την Αλήθεια του Χριστού. Έτρεξαν, να τον ακούσουν πολλοί άνθρωποι και φιλόσοφοι της εποχής και ο Διονύσιος. Σε ομιλία του ο Παύλος ανέπτυξε για τον «Άγνωστο Θεό» τον οποίο πιστεύουν, χωρίς να τον γνωρίζουν. Είπε, λοιπόν, ο απόστολος : «Ω, άνδρες Αθηναίοι, εγνώρισα ότι είσθε θεοσεβέστεροι και ευλαβέστεροι από τους άλλους ανθρώπους, διότι διερχόμενος από ταύτην την πόλιν σας, και βλέπων τα σεβάσματά σας, εύρον βωμόν, εις τον οποίον δεν

έχετε κανένα είδωλον, αλλ' έχετε αναγράψει επ' αυτού ΤΗ ΑΓΝΩΣΤΗ ΘΕΩ. Αυτόν λοιπόν τον αληθή Θεόν, τον οποίον αγνοούντες ευσεβείσθε, εκείνον κηρύττω και αυτόν σας αναγγέλλω, ότι αυτός όλον τον κόσμον εποίησεν, ορατόν τε και αόρατον. Ο αληθής ούτος Θεός είναι ανενδεής και δεν χρειάζεται τίποτε από ημάς, αλλ αυτός μας δίδει την πνοήν και την ζωήν και όλα όσα χρειαζόμεθα, ως ελεήμων και εύσπλαγκνος, αυτόν όθεν τον όντως αληθή Θεόν έχω πόθον να σας καταστήσω γνωστόν, να τον εννοή-

του Μυργιώτη
Παναγιώτη
Μαθηματικού

σετε και να τον εύρητε ψηλαφώντας, αν και δεν είναι μακράν από ημάς, αλλά, καθώς είπεν και κάποιος εκ των ημετέρων φιλοσόφων «εν αυτώ ζώμεν» (Πράξ. ΙΖ', 28) και δι αυτού κινούμεθα και εις αυτόν ευρισκόμεθα. Λοιπόν επειδή είμεθα γένους του Θεού, δεν είναι πρόπον να νομίζωμεν τον χρυσόν και τον άργυρον και πάσαν άλλην ύλην, ότι είναι όμοια του Θεού, αλλά, ας μετανοήσωμεν δια τα εξ αγνοίας ημών ανομήματα, ίνα και ο Θεός συγχωρήσει ημάς ως συμπαθέ-

στατος».

Ο λόγος του Παύλου άφησε άφωνους τους φιλοσόφους. Μόνο ο Διονύσιος εκάλεσε τον Παύλο στο σπίτι του, όπου ο απόστολος του μίλησε για τη Θεία οικονομία, τη γέννηση, τη διδασκαλία, τη Σταύρωση, την Ανάστασή Του και την Ανάληψή Του στους ουρανούς. Διαπίστωσε ο Διονύσιος από το ημερολόγιό του ότι τα θαυμαστά γεγονότα έγιναν την ώρα της Σταυρώσεως του Κυρίου. Αμέσως ζήτησε να βαπτιστεί αυτός και η οικογένειά του. Από το λόγο του Παύλου αρνήθηκε τα είδωλα η Δάμις. Μετά τη βάπτισή του Διονυσίου αρκετοί πίστευσαν στο Χριστό.

Ο Απόστολος Παύλος χειροτόνησε τότε επίσκοπο των Αθηνών το θείο και θαυμαστό Ιερόθεο, ο οποίος δίδαξε το Διονύσιο και άλλα απόκρυφα και θεία Μυστήρια, τα οποία

είχε διδαχθεί από τον Παύλο. Διάδοχος του Ιεροθέου χειροτονήθηκε ο Άγιος Διονύσιος και αξιώθηκε της Θείας Χάριτος και δια τούτο φιλοσοφεί και λογογραφεί «Περί Ουρανίου Ιεραρχίας των Υπερκοσμίων Αγγέλων», «Περί Καταφατικής και Αποφατικής Θεολογίας», «Περί Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας», «Περί Θείων Ονομάτων» και έτσι άφησε πλούσια ιερή γραπτή παρακαταθήκη.

«Εξ αιτίας της μεγάλης αγάπης που είχε προς το Σωτήρα ημών Χριστό, όταν πληροφορήθηκε ότι η Παναγία

ήταν ζωντανή, πήγε να επισκεφθεί την αειπάρθενο Δέσποινα. Βλέποντας τη θεία μορφή Αυτής και θαυμάσιον ωραιότητα και τους Αγγέλους να την φυλάτουν και ακούσας εκείνα τα ουράνια λόγια ομολόγησε ότι και το είδος και οι χαρακτήρες της εμαρτύρουν Θεού Μητέραν κατά αλήθειαν», γράφει ο συναξαριστής. Αφού παρέμεινε αρκετές ημέρες, χάρηκε την παρουσία της και ωφεληθείς τα μέγιστα αναχώρησε για κήρυγμα αποστολικό σε διάφορες πόλεις και χώρες. Επιστρέφει στην Αθήνα και συνεχίζει τη διαποίμανση του ποιμνίου του. Όταν η Κυρία Θεοτόκος εκοιμήθη, παρέστη στην κηδεία της και ο Άγιος Διονύσιος, αρπαγείς υπό νεφέλης, όπως οι Απόστολοι και άλλοι Ιεράρχες.

Κατά τους τελευταίους χρόνους του αυτοκράτορα Νέρωνα πήγε στη Ρώμη, να αποχαιρετήσει το διδάσκαλό του Παύλο και ήταν παρών στην αποκεφάλιση του Παύλου. Επιστρέφει στην Αθήνα. Ξαναπηγαίνει στη Ρώμη εξαπλώνοντας το κήρυγμα της ευσεβείας. Εκεί συναντήθηκε με τον Άγιο Κλήμεντα, τον επίσκοπο της Ρώμης, και κατά παρακίνηση εκείνου μεταβαίνει στη Γαλλία. Στο Παρίσι έκτισε εκκλησία μικρά και ευκτήριο οίκο. Εκεί δίδασκε και επιτελούσε πολλά θαύματα. Πολλοί άνθρωποι ασπάζονται το Χριστιανισμό.

Ο αποστάτης δαίμονας βλέποντας να μειώνεται ο αριθμός των ειδωλολατρών παρακίνησε κάποιους να κατηγορήσουν το Διονύσιο στο βασιλέα Δομετιανό. Ο βασιλέας θύμωσε και διέταξε να προσαγάγουν τον Άγιο ενώπιόν του. Με λόγια προσπαθεί να πείσει τον Άγιο να απαρνηθεί το Χριστό και να λατρεύσει τα είδωλα, άκουσε από το στόμα του γενναίου Διονυσίου : «Μεγάλην σας αγνωσία είναι, κατά αλήθειαν, να προσκυνείτε λίθους και ξύλα και άλλας ύλας αναισθήτους, και να λέγετε ότι ήσαν θεοί οι πόρνοι και φονείς και φιλήδονοι, οίτινες έκαναν τόσας αισχρουργίας, ώστε αισχύνομαι να τας αναφέρω, δια να μη μολύνω τα χείλη μου». Μετά από αυτήν την απάντηση ο βασιλιάς διέταξε τον αποκεφαλισμό των τριών Αγίων, του Διονυσίου και των μαθητών του Ρουστικού και Ελευθερίου. Τιμάται η μνήμη των την 3^η Οκτωβρίου κάθε έτους.

Από τον τάφο φωνάζει (Αυγουστίνος Καντιώτης)

Άς γλεντούνε, ας διασκεδάζουν, ας χορεύουν, ας οργιάζουν το νηφαίστειο λειτουργεί και μια ημέρα θα εκραγεί.

Ουαί και αλλοίμονον σε όλους μας.

Θα μας εκτινάξει ο Βεζούβιος της οργής του Θεού εις τα πέρατα του κόσμου. Ουαί τω κόσμω!

Κοιμάσαι, λοιπόν; Κοιμάσαι, όταν λειτουργάει ο ιερέυς, κοιμάσαι όταν κηρύττει ο ιεροκήρυκας, κοιμάσαι, όταν γίνονται μεγάλα γεγονότα;

Θα σαλπίσουν σάλπιγγες Αποκαλύψεως. Και τότε και άρχοντες και αρχόμενοι και μεγάλοι και μικροί θα ξυπνήσουν.

Θα είναι όμως πλέον αργά. Θα πάνε στα βουνά και θα λένε: Βουνά, ανοίξατε, για να μας κρύψετε από την οργή του Κυρίου.

Είναι ταύτα παραμύθια; Όχι, αδελφοί μου. Είναι γεγονότα, γεγονότα της Αποκαλύψεως. Γεγονότα, τα οποία έρχονται. Λοιπόν σαλπίζω κ' εγώ ένας μικρός σαλπικτής μέσα στην Εκκλησία του Χριστού μου, σαλπίζω κ' εγώ και λέγω:

Ξυπνάτε, ξυπνάτε!

«Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα τι καθεύδεις;...», λέει ένα τροπάριο της Εκκλησίας μας. Ξύπνα ψυχή, ξύπνα ψυχή. «Το τέλος εγγίζει και μέλλεις θορυβείσθαι...».

Άς μη κοιμώμεθα, αδελφοί μου, για ν' ακούσωμε το «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός...».

Άς ξυπνήσωμε και ας γρηγορούμε, για να δοξάζουμε Πατέρα Υιόν και άγιον Πνεύμα εις αιώνας αιώνων, αμήν.

Ν' ανασυντάξουμε τις δυνάμεις μας εναντίον του κακού Η Εκκλησία μας σήμερα πολεμείται. Πολεμείται περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και οι Χριστιανοί κοιμούνται.

Εγώ, λέει ο ψευτοχριστιανός, πάω στην εκκλησία, κάνω το σταυρό μου, προσκυνώ τις εικόνες ανάβω το κερί μου, ακούω, κοινωνώ, και τίποτα παραπάνω μέχρι εκεί σταματούν. Ενώ τώρα οι δύσκολοι καιροί μας επιβάλλουν, ο Χριστιανός να είναι μαχητικός και να αγωνίζεται για την πίστη του.

Θέλω να είστε έτοιμοι, για να δώσετε το παρών εις όλα τα προσκλητήρια εις τα οποία ενδεχομένως – με σάλπιγγα Χριστού – να σας καλέσει ο επίσκοπος.

Σας ερωτώ: Είστε σύμφωνοι; Έχετε διάθεση ν' αγωνιστείτε

«Και εξ υμών αυτών αναστήσονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα» (Απ. Παύλος – Πράξ. 20, 30)

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αναμφίβολα, στις Προφητείες (Παλαιάς και Καινής Διαθήκης) υπάρχει μια καταγραφή της πραγματικότητας, σε δυναμική αληθείας, ως κοινωνία μίας πληροφορίας που μεταφέρει τον άνθρωπο - κόσμο στη σκηνή του μελλοντικού επιστητού.

Ο ίδιος ο Κύριος χρησιμοποίησε (πολλές φορές) φράσεις προφητών και προφητικών ψαλμών. Παράδειγμα, όταν συνόδευε δύο μαθητές του προς Εμμαούς, τους ήλεγξε «ως ανοήτους και βραδείς τη καρδιά του πιστεύειν επί πάσιν οἱ ἐλάλησαν οἱ προφῆται» (Λουκ. 24, 25), δηλ. «ω ανόητοι και βραδείς την καρδίαν που δυσκολεύεστε να πιστεύετε εις όλα εκείνα που ἐλάλησαν οἱ προφῆτες».

Και στη συνέχεια του ιερού κειμένου διαβάζουμε την ιεράρχηση, ταξινόμηση και την πνευματική παροχέτευση του νοήματος των γεγονότων της επί γης πορείας Του: ότι «ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν. Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωυσέως καὶ πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ αὐτοῦ» (Λουκ. 24, 27).

Στο εικοστό κεφάλαιο των Πράξεων (20, 30), ο Απ. Παύλος προφητικά προλέγει τη (διαχρονική) συστηματική προσπάθεια των αιρετικών να ποδηγετήσουν - αλλοιώσουν το υγιές φρόνημα του Σώματος της Εκκλησίας. Τα λόγια του Αποστόλου Παύλου προετοίμασαν την Εκκλησία και της ἔδωσαν **δύναμη ἀντίστασης** ἐναντί των αιρετικών στην πολυκύμαντη πορεία της μέσα στο χρόνο. Η Αποστολική συνείδηση εκφράστηκε σε απόλυτη προφητική, εκκλησιαστική ποιμαντική, με το χαρακτηρισμό των αιρετικών ως «λύκους βαρείς» και ως «άνδρες λαλούντες διεστραμμένα»: «**Εγὼ γάρ οἶδα τούτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκοι βαρείς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ υμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλούντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν διό γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον**» (Πράξ. 20, 29-31).

Ναι, τονίζει ο Μ. Βασίλειος, «**ἐαυτοῖς γὰρ λογιζόμεθα καὶ ταῖς ἡμετέραις ἀμαρτίαις τὴν αἰτίαν τοῦ ἐπὶ τοσούτου χυθῆναι τῶν αιρετικῶν τὴν δυναστείαν... Ἀπέψυκται ἡ ἀγάπη, πορθεῖται ἡ τῶν Πατέρων διδασκαλία, ναυάγια περὶ τὴν πίστιν πυκνά, σιγά τῶν εὐσεβοῦντων τὰ στόματα...**» (Επιστ. 164, P.G. 32, 636 D - 637 A).

Να θυμηθούμε (σύντομα) το δαιμονικό σκοταδισμό που απλώθηκε από **τους θεωρητικούς**

των αιρέσεων ἕως καὶ σήμερα, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν πυκνότητα αιρέσεων, δίκην ἀναστρῆς χειμωνιάτικης νύκτας! Ὅπως:

1) Ο αιρεσιάρχης Αρχιμανδρίτης Ἀρειος (τῆς Εκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας), ὁ ὁποῖος πολέμησε τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2) Θωμάς ὁ Ἀκινάτης καὶ Ἰωάννης Βενεβεντούρας, οἱ ὁποῖοι στὴ Σύνοδο τῆς Λυώνος (1274 μ.Χ.) ἦσαν υποστηρικτὲς τῶν πλανῶν τοῦ Πάπα καὶ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

3) Αυτοκράτωρ Μιχαήλ (8^{ος}) καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος. Αὐτοὶ οἱ δύο ἦσαν στὴ Σύνοδο τῆς Λυώνος καὶ υποστήριζαν (ἀνευ ὁρῶν) τὴν ἔνωση με τὸν Πάπα.

Ὁ δαίμονας τῆς πολεμικῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς ὁδήγησε, ὡς επικεφαλῆς τῶν παπικῶν, σε βιαιότητες, φόνους τῶν Μοναχῶν, ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Στὸ Συναξάρι τῆς Εκκλησίας διαβάζουμε:

- «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (10 Οκτ. 1274), μνήμη τῶν ἁγίων εἴκοσι ἕξι Ὁσιομαρτύρων Ζωγραφετῶν, τῶν ἐλεγχάντων τοὺς λατινόφρονες Μιχαήλ τὸν Βασιλέα Παλαιολόγον Ἡ΄ καὶ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Βέκκον, ἀνωθεν τοῦ Πύργου (τῆς Μονῆς) πυρὶ τελειωθέντων».

- ΓΙΑ ΤΟΥΣ Ὁσιομάρτυρας Μοναχοὺς τῆς Ἱ.Μ. Ἰβήρων (13 Μαΐου) διαβάζουμε ἐπίσης: «Υπὲρ πατρῶων ἐπνίγητε δογματῶν, καὶ πρὸς γαληνοὺς ὠρμίσασθε λιμένας».

- Στὴν Ἱ.Μ. Βατοπαίδιου οἱ μοναχοὶ «οὐδ' ἐνέδωκαν, ἀλλ' ἀντέστησαν γενναίως διελέγχοντες τὴν αὐτῶν παράνοιαν γραφικαῖς ἀποδείξεσι. Διό καὶ τὴ ἐνστάσει αὐτῶν αἰσχυνθεὶς ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς (Μιχαήλ), ἐκέλευσε πάντας αὐτοὺς ἀπαχθῆναι ἐν γεωλόφῳ τινί, ἐγγύστα πρὸς τὴν Μονήν, καὶ **οὕτω τὸν διὰ τῆς ἀγχόνης μακάριον υπέστησαν θάνατον οἱ μακάριοι ὁμολογηταί, ἀπολαβόντες τὴν μακαρίαν καὶ αἰδίων ζωὴν ἀντὶ τῆς προσκαίρου**».

- «...Εἴτα ἐκεῖθεν ἐξελθὼν (ἐκ τῆς Μονῆς Ζωγράφου) κατέλαβε τὴν τῶν Καρεῶν κελλιωτικὴν Λαύραν, ἐνθα καὶ τοῦ Ὁρους πρωτεῖον ἱδρύται. Ὁ δὲ Πρωτεύων καὶ οἱ συν αὐτῷ ἀντέστησαν αὐτῷ γενναίως τοῖς προλαβούσιν ὁμοίως ἐλέγχοντες· ὁ δὲ εἰς ὀργὴν κινηθεὶς ἐκέλευσε πάντας αὐτοὺς μαχαίρας ἔργον ποιῆσαι, **καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι ὁμολογηταί**».

1^ο Σχόλιο: Δὲ λησμονοῦμε, πὼς ἡ ἐμπρακτὴ ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως (μέχρι θανάτου) **εἶναι κυρίως βούληση** καὶ ὄχι (ἀπλὰ) γνώση.

Στὸ σῆμα κινδύνου (τότε), οἱ μονεῖς Ξηροποτάμου καὶ Λαύρας πρόδωσαν καὶ εἰσῆλθαν σὲ χειμῶνα χωρὶς ἀλκυονίδες, ὁ καλπασμός τῆς αἵρεσεως τοὺς φόβισε. Διαβάζουμε: «καὶ τὸν

βουνὸν υπερβάς (ὁ Μιχαήλ), ἐν τῇ Ξηροποτάμου λεγομένη Μονῇ ἀφίκετο· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ οἰκούντες **φόβῳ βληθέντες**, καὶ ἀντὶ τῶν αἰωνίων τὰ πρόσκαιρα προτιμήσαντες, **ὡς ὁ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα ἐκπτώτος, ἐπὶ τῷ κακῷ τῆς Λαύρας ζηλώσαντες υποδείγματι, ὁμοίως αὐτοὶ ἐδέξαντο μετὰ φῶτων καὶ κρότων καὶ μεγάλης τιμῆς· εἴτα ἐν τῷ ναῷ εἰσελθόντες ὁμοῦ τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν τοὺς αιρετίζοντας μνημονεύσαντες**» (Τέλος Σχολίου).

Σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία, οἱ ποιμένες τῆς καλύτερα, ἔχουν υποκύψει στὶς «βεβαιότητες» τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Βρισκόμεθα στὴ δίνη τοῦ προτεσταντικοῦ καὶ παπικοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὅπως ἀνωτέρω, θὰ ἐπικεντρώσω κατωτέρω τὴν προσοχή σὲ ἐπιλεγμένα σημεῖα, με συνοπτικὸ τρόπο.

Στοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς συλλογιστικῆς, θὰ υπογραμμίσουμε (πρῶτα) ὀρισμένα θανάσιμα βήματα «ἀπὸ τὴν εορτολογικὴ καινοτομία στὴν οἰκουμενιστικὴ ἀποστασία», ἡ θεωρία-ἀνάλυση τῶν ὁποίων ἀποδεικνύει **πεδίο ιδεῶν** ἀνδρῶν «λαλούντων διεστραμμένα», δηλ:

4) Μελέτιος Μεταξάκης - Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Οἱ νέοι στὴν ηλικία δὲ γνωρίζουν πὼς ἐγίνε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου τὸ 1924. Χωρὶς ποιμαντικὴ διαφώτιση - ἐνημέρωση τῶν πιστῶν καὶ (κυρίως) χωρὶς συνοδικὴ ἀπόφαση, ἐγίνε ἡ «διόρθωση» τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τὸ Μασόνιο Μελέτιο Μεταξάκη, ὁ ὁποῖος γύριζε μετὰ παντελόνια καὶ με ρεπούμπλικα. Αὐτὸς παρέσυρε καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο στὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου (πάτριου) στὴν Ελλάδα «τὴν ἀγαστὴ συμπενοία τῶν ὁπλῶν τῆς συγγενῆς δικτατορίας Πλαστήρα - Γονατᾶ».

Ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση καὶ οἰκουμενισμὸς ἔχουν συνδεθῇ - ταυτισθῇ ἀπ' ἀρχῆς.

5) Ο αιρεσιάρχης Πάπας καὶ ἡ Ουνία
Τρεῖς μεγάλες πνευματικὲς πτώσεις ἔχουν σημειωθεῖ στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου, υπογράφει ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς: «**Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Εὐσφόρου, ἡ δεύτερη τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ τρίτη τοῦ Πάπα**».

Ὁ Πάπας προσπάθησε «ἐγερση» ὑψηλότερη ἀπὸ τὴν ἐξήγηση - διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ περὶ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι «παρὰ τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται».

Ἀτελὴ θεώρησε τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁ Πάπας καὶ πρόσθεσε τὸ «φιλιόκβε (καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ)» ...ὡς τῆς ἀθεωτάτης γνώμης καὶ τόλμης καὶ χειρός, ὡς τῆς ἐσχάτης ἀφροσύνης καὶ παντελοῦς ἀπονοίας, ὡς τοῦ νέου Ἀρείου καὶ κακοῦ Σαβελλίου, καὶ προδότου Ἰούδα (Μελέτιος Πηγᾶς).

(Συνεχίζεται)

Γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ
Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ
ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ**

ΓΙΑΤΙ & ΠΩΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΥΝΕΧΩΣ ΧΡΕΟΚΟΠΟΥΣΕ

(Μια -συνοπτική- βαθιά έρευνα)

Άγνωστες πτυχές, γεγονότα, χρονολογίες, ονόματα.

«Δώστε μου τον έλεγχο του νομίσματος μιας χώρας και δεν με νοιάζει ποιος κάνει τους νόμους της»
(Mayer Amshell Rothschild)

“ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΑ ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ”

Με αυτές τις λέξεις άρχισε πριν 174 χρόνια, να γράφει τη μελέτη του δημοσίου χρέους της Ελλάδος ο **Γάλλος Casimir Leconte** και **57 χρόνια** αργότερα ο καθηγητής της Δημόσιας οικονομίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών Ανδρέας Ανδρεάδης σε βιβλίο του που κυκλοφόρησε **το 1904** με τον ίδιο τίτλο.

Από τότε πέρασαν εκατόν εβδομήκοντα τέσσερα (**174**) **χρόνια**, χωρίς ν’ αλλάξει τίποτα, παραμένοντας **«μαύρη κι άραχνη η ιστορία των εθνικών μας δανείων»**.

- **Πληρώσαμε** δάνεια, τα οποία δε λάβαμε ποτέ.
- **Πληρώσαμε** μέχρι και **200 φορές** πάνω την αξία τους.
- **Πληρώσαμε** δάνεια για πράγματα που χύσαμε το αίμα μας, για να τα αποκτήσουμε!

- **Πληρώσαμε** αποζημιώσεις στους Οθωμανούς που μας είχαν σκλαβωμένους τέσσερις αιώνες.

- **Πληρώσαμε** πεντέμισι (**5.410**) **χιλιάδες** για το βαυαρογερμανικό στρατό – **καμαρίζα του Όθωνα** – που εξαιτίας τους έμειναν νηστικοί, άνεργοι και απελπισμένοι οι Έλληνες που πολέμησαν στο Εικοσένα.

- **Πληρώσαμε, πληρώσαμε, πληρώσαμε...**

Ο ελληνικός λαός πλήρωσε πολλά, χωρίς την παραμικρή διαμαρτυρία, εργαζόμενος άοκνα και αγόγγυστα, από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους. Απ’ αυτό επωφελήθηκαν οι **“φίλοι μας”** Φραγκολεβαντίνοι αιμοσταγείς, κλέφτες, Τραπεζίτες, τοκογλύφοι, μεγάλοι ομολογιούχοι και μία αδιάτακτη οικονομική πολιτική ελίτ.

Αν σκεφθούμε ότι από το **1991** έως το **2014** η **“Ψωροκώσταίνα”** (Ελλάδα) πλήρωσε **785.50 δις ευρώ** σε τοκοχρεολύσια, υπολογίστε τι πληρώσαμε **στα 200 χρόνια!**

Οι Ευρωπαίοι **“σωτήρες μας”** μας παρουσιάζουν ότι είμαστε απείθαρχος και ατίθασος λαός, τεμπέληδες, μπαταξήδες και δεν πληρώνουμε τις υποχρεώσεις μας. Είμαστε καλοπερασάκηδες και μας αξίζουν οι άσεμνες χειρονομίες που χρησιμοποιούσαν τα διάφορα **“Focus”** (αγάλματα των προγόνων), για να μας προσβάλουν.

Η κακοδαιμονία αυτής της χώρας ξεκινάει από το **1824** με το πρώτο λησπρικό δάνειο, το λεγόμενο **«δάνειο της ανεξαρτησίας»**, και συνδέονταν στενά με την αδιάτακτη τοκογλυφική εκμετάλλευση του τόπου, από το ξένο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, εκμετάλλευση, η οποία, παρά τις διαφορετικές μορφές, συνεχίζεται αμείωτη μέχρι σήμερα και έχει τραγικά επιδεινωθεί με τη σημερινή βαθύτατη κρίση που βιώνουμε.

Στις παρακάτω αναλύσεις θα διαβάσετε απίστευτα οικονομικά στοιχεία που θα σας βοηθήσουν, να βγάλετε συμπεράσματα. Γιατί τα **“πειθήνια όργανα”** των διεθνών τοκογλύφων, όπως το **“Focus”**, η **“Bild”** κ.α. δεν έχουν σταματήσει ούτε λεπτό να συκοφαντούν την Ελλάδα!

Εάν βγάλουμε τις ημερομηνίες, θα νομίζει κανείς ότι όλα αυτά αναφέρονται στην κατοπινή εποχή.

Το δάνειο που μας έδωσαν οι **“φίλοι”** μας, ποτέ δεν έφθασε στην Ελλάδα. Ο Μπεντζαμέν Κωστάν είπε από το βήμα της Βουλής: **«... Αντί να στέλνουμε τα ποσά στην Ελλάδα, θα ήταν απλούστερο να τα στέλναμε κατ’**

ευθείαν στο Μόναχο, για να μην κάνουν το μεγάλο γύρο από το Παρίσι στην Ελλάδα κι από την Ελλάδα στη Βαυαρία... ».

Για τις εξοπλιστικές παραγγελίες άχρηστου πολεμικού υλικού που αποφάσισαν κουβαράδικα, να μας δώσουν οι ... σωτήρες μας, είπε ο Σπυρομήλιος υπουργός των Στρατιωτικών στη Γερουσία (**3/3/1860**): **«Μας πάσαραν όλη τη σκαρταδούρα που είχαν... Τα πολεμοφόδια και αι αποσκευαί – είπε – συνέκειντο εξ όσων ακρήστων πραγμάτων περιείχον αι αποθήκαι και τα οπλοστάσια του Μονάχου...».**

Καράβια επίσης που πληρώθηκαν σε Αγγλία και Αμερική, άλλα δεν παρελήφθησαν και άλλα μπατάρησαν καθ’ οδόν. Δημεύτηκε η δημόσια περιουσία και τα κρατικά έσοδα ως εγγύηση των δανείων.

Οι τρεις μεγάλες Δυνάμεις (**Αγγλία, Ρωσία, Γαλλία**) – η **Τρόικα** της εποχής – που μας... αγαπούσαν, εγγυήθηκαν, ώστε να πάρουμε δάνειο από τον τοκογλυφικό **οίκο Ρότσιλντ**, αλλ’ αυτό κατακρατήθηκε από τη δανειοδότρια

212.000 για αναχρηματοδότηση του πρώτου δανείου και για την αγορά όπλων από τη Γερμανία (**77.000 λίρες**). Όπως έγραφαν οι Τάιμς μας **«πάσαραν στην Ελλάδα όλη την σκαρταδούρα... Τα κανόνια ήταν τόσο προχειροκατασκευασμένα που με την πρώτη βολή έσπαζαν οι κυλιβάντες»** (Τάιμς του Λονδίνου). Δόθηκαν επίσης **160.000 λίρες** για παραγγελία 6 ατμοκίνητων πλοίων, – **από τα οποία μόνο τα 3 έφθασαν στην Ελλάδα** –, **155.000 λίρες** για τη ναυπήγηση δύο φρεγατών σε ναυπηγεία της Νέας Υόρκης και μόνο μία ήρθε στην Ελλάδα. Και τελικά έφθασαν στη χώρα μόνο **232.558 λίρες**. Το 1854 χρωστούσαμε στους Εγγλέζους κεφαλαιούχους πάνω από... **οκτώ εκατ. λίρες!**

Όλα αυτά μας θυμίζουν τα συμβαίνοντα τα τελευταία σαράντα χρόνια με κείνα τα υποβρύχια που γέρνουν, ελικόπτερα που παραλάβαμε τα μισά κι αυτά παροπλισμένα και πολλά άχρηστα όπλα που αγοράστηκαν γεμίζοντας τις αποθήκες.... κ.α.;

Αναλαμβάνοντας ο Καποδίστριας Κυβερνήτης (*Ιανουάριος 1828*) τα δημόσια ταμεία ήταν άδεια. Τα δύο λησπρικά **«δάνεια της ανεξαρτησίας»** που πήρε η χώρα μας με υποθήκη τα **“εθνικά κτήματα”**... είχαν κάνει φτερά. Για την οικοδόμηση όμως του Κράτους, την κάλυψη των άμεσων υποχρεώσεων και για την εκκίνηση του μηχανισμού της οικονομίας χρειαζόνταν χρήματα ,γι’ αυτό στην Δ’ Εθνική Συνέλευση του **Άργους 11/7 – 6/8/1829** ζήτησε να εγκρίνει η Σύναξη τη λήψη δανείου.

Τις **27 Σεπτεμβρίου 1831** ο Καποδίστριας δολοφονείται, χωρίς να προλάβει να εξασφαλίσει κάποια συμφωνία για το δάνειο.

Οι τρεις **“σωτήριες”** Μεγάλες Δυνάμεις (**Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία**) – η **ΤΡΟΪΚΑ** της εποχής εκείνης –, που μας φόρτωσαν, χωρίς να μας ρωτήσουν, ένα άμυαλο παιδαρέλι (**17 χρόνων**) για Βασιλέα της χώρας μας, ανέλαβαν τη διαπραγμάτευση με τους **Ρότσιλντ** πάμπλουτους τραπεζίτες του Παρισιού για την έκδοση **ενός δανείου 60.000.000 φράγκων** με την εγγύησή τους (**25 – 7/5/1832**).

Τα παρατιθέμενα στοιχεία που όντως σκανδαλίζουν, αποκαλύπτουν το ... “γνήσιο” ενδιαφέρον των **«φίλων»** και **«σωτήρων»** μας, οι οποίοι δε διστάζουν, κάνοντας απρεπείς κινήσεις, να μας δείχνουν το ... δάχτυλό τους.

Ας δούμε πώς μας βούλιαξαν οικονομικά και δεν μπορέσαμε από τότε να ανασάνουμε.

Το **φραγκοδάνειο των 60 εκατ.** ισοδυναμούσε με **63.924.559 δραχμές, εκείνο τον καιρό**. Το αγόρασαν οι **Ρότσιλντ** στο **94%**, πήρανε και **2% μεσιτεία** και μαζί με **“άλλα τινά ωφελήματα”** βούτηξαν **6.986.013 δραχμές**.

Αφαιρώντας απ’ αυτές τόκους και χρεολύσια που πληρώσαμε έως τις 31 Δεκεμβρίου 1843 (**33.080.795 + 6.986.013**) **κράτησαν συνολικά 40.066.808 δρχ.**

Να που “σπαταλήσαμε” τα υπόλοιπα α) Στην Τουρκία για αποζημίωση, γιατί τους διώξαμε! –Έτσι τα κανόνισαν οι τρεις μεγάλες Δυνάμεις **“ΤΡΟΪΚΑ”**, δίκως να μας ρωτήσουν: **12.531.174 δρχ.**

β) Για πληρωμή παλαιών χρεών 2.238.559 δρχ.

γ) Για έξοδα της αντιβασιλείας (μισθοί, οδοιπορικά, έπιπλα): 1.397.654 δρχ. Σύνολον **16.167.387 δρχ.**

Άμα αφαιρέσουμε αυτά τα ποσά απ’ όσα πήραμε, θα βρούμε πως όλα κι όλα μας μείνανε **7.690.360 δρχ.** Πάλι καλά, ίσως πείτε. Μην βιάζεστε. Κρατάτε τώρα την ανάσα σας, να

«ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΕΠΤΩΧΕΥΣΑΜΕΝ»

Η περίφημη φράση ανήκει στον πρωθυπουργό της Ελλάδας **Χαρίλαο Τρικούπη**. Το 1893, ο Τρικούπης ανακοίνωσε στη Βουλή τη χρεοκοπία του ελληνικού κράτους. Από τότε, η φράση έχει μείνει ιστορική και ακούγεται μέχρι τις μέρες μας όταν η οικονομία δεν είναι και στα καλύτερά της....

τράπεζα στο εξωτερικό και ένα υπόλοιπο σπαταλήθηκε από το βασιλιά Όθωνα για έξοδα του ... βαυαρικού στρατού (πάλι οι Γερμανοί στη μέση).

Όλες αυτές οι κλεψιές, απατεωνιές και λησπρικές μεθοδεύσεις, με τις οποίες έμπλεξε η Ελλάδα από την πρώτη ημέρα της απελευθέρωσής της, μέχρι σήμερα σε κάνουν να τρελαίνεσαι.

ΔΑΝΕΙΑ

Τα **δύο πρώτα δάνεια** έγιναν στην Αγγλία. Το **πρώτο το 1824** (3 Φεβρουαρίου) **ποσού 800.000 λιρών** υποθηκεύοντας όλα τα εθνικά κτήματα και τα δημόσια έσοδα. Απ’ αυτό μας δόθηκε **το 59%** του ποσού, διότι αφαιρέθηκαν τοκοχρεολύσια δύο ετών, μεσιτεία, έξοδα σύμβασης και προμήθεια (μίζες). Μετά απ’ όλα αυτά στην Ελλάδα έφθασαν **348.000 λίρες**.

Το **δεύτερο** έγινε ένα χρόνο αργότερα και ανέλαβε, να μας **“εξυπηρετήσει”** ο τραπεζιτικός οίκος αδελφών **Ρικάρδο**, με ονομαστικό **κεφάλαιο 2.000.000 λιρών**. Επιβαρύνθηκε με περισσότερο τόκο, αφού μας δόθηκε **το 55%** (**1.100.000 λίρες**) δεδομένου ότι παρακρατήθηκαν **284.000 λίρες** για προκαταβολή τόκων δύο ετών, χρεολύσια, προμήθεια και άλλες δαπάνες. Απ’ τα εναπομείναντα **διατέθηκαν**

ΓΙΑΤΙ & ΠΩΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΥΝΕΧΩΣ ΧΡΕΟΚΟΠΟΥΣΕ

(Μια -συνοπτική- βαθιά έρευνα)

Άγνωστες πτυχές, γεγονότα, χρονολογίες, ονόματα.

δούμε τι μας στοίχισε ο βαυαρικός στρατός που μας τον έστειλε η Γερμανία μαζί με το βασιλικό **“δωρό”**, τον Όθωνα.

Ο βαυαρικός στρατός μας κόστισε:

α) Για οπλισμό, συντήρηση, μισθούς και έξοδα: **2.746.067 δρχ.**

β) Για ετήσια συντήρησή του στην Ελλάδα **1.784.283 δρχ.**

γ) Για έξοδα μεταφοράς στην επιστροφή: **217.700 δρχ.**
Σύνολον 4.748.050 δρχ.

Από τα επίσημα στοιχεία του Strong, φαίνεται ότι ήρθαν στην Ελλάδα, σαν «εθελοντές» **5.410** στρατιώτες και αξιωματικοί. **Οι 3.345 ήταν Βαυαροί**, οι **1.440 από διάφορα γερμανικά κρατίδια**, και οι υπόλοιποι διάφορα μαζέματα. Στοίχισαν όλοι αυτοί, από το **1832 έως το 1835**, στο Ελληνικό Κράτος – κατά τον Υπουργό Στρατιωτικών Σμάλτς – **20.087.978 δρχ.**

Κάνοντας έναν υπολογισμό, βρίσκουμε ότι αυτό το δάνειο που μας έδωσαν, για να μας βοηθήσουν, όχι μόνο δεν έφτασε, να πληρώσουμε όλα τα παραπάνω, αλλά ξοδέψαμε και **17.145.664 δρχ.** απ’ αυτά που πλήρωνε ο φορολογούμενος πάμφτωχος Έλληνας.

Ο κ. Κρέμος έγραφε: «**Οι πλείστοι εκ των πτωχών, πλούσιοι εγένοντο... το πάγαιναν γαϊτάνι οι βαναρέζοι... τρώγανε, πίνανε και πληρώνανε εμείς οι φτωχοί, μα κουβαρντάδες.**»

Ο Α. Χαλκιάπουλος από τότε φώναζε και δεν τον άκουγε κανείς: «**Οι Βαυαροί πρώτοι, μας έδωκαν το παράδειγμα της καταχρήσεως, του σφετερισμού και της σπατάλης των δημοσίων.**»

Η χρήση του δανείου των 60 εκατομμυρίων ήτο ζωηρά εικών, εις τα όμματα των Ελλήνων, σπατάλης ανηκόστων. Βαυαροί διαχειριζόμενοι δημόσια χρήματα έκλεπταν και δια να μη καταδιωχθώσιν, εξεδίωκοντο κρυφά εις την αλλοδαπήν. Είς εξ αυτών ήτο και ο Βαυαρός δικαστής Στρατομαίερ, όστις μεταφερθείς υπό συνοδείαν Βαυαρών εις Ναύπλιον και εκεί επιβιβασθείς εις πλοίον ξένης δυνάμεως, ανεχώρησε δια την Τεργέστην, όπως αποφύγη η Βασιλεία την εντροπήν της, επί κλοπή καταδίκης δικαστού Βαυαρού». (Δεν ξέρω. Μήπως μας θυμίζει λίγο Χριστοφοράκο;...).

Και το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι, ενώ **το 1843**, με τη λήξη του δανείου, είχαμε προπληρώσει – **μας τα κράτησαν** – ως τότε για **τόκους και χρεολύσια 33.080.795 δρχ.**, χρωστούσαμε επί πλέον στις τρεις μεγάλες Δυνάμεις **66.842.126 και 46 λεπτά** για την ακρίβεια. **Ω Ελλάς, το μεγαλείο σου...**

Οι **“Φίλοι - Προστάτες”** μας, ώρισαν μια επιτροπή ελέγχου της οικονομίας (μήπως μας θυμίζει εποχή Τρόικας;) επιβάλλοντας συγχρόνως τη χρησιμοποίηση όλων των εθνικών πόρων για την αποπληρωμή των δανείων.

Τελικά η καθαρή εισοδή, από τα δάνεια, για την Ελλάδα ήταν μόλις **14,20%**. Στο τέλος του 1859 η Ελλάδα χρωστούσε υπερτριπλάσια των όσων λογιστικά είχε επωφεληθεί από τα δάνεια.

Ερχόμαστε στην Τρικούπική περίοδο, όπου ένας έμπιστος των ανακτόρων κυριαρχούσε στο Ελληνικό Δημόσιο. Ήταν ο **Α. Συγγρός**, ο άνθρωπος που με δανειακή πρόσοδο εκτέλούσε πολλά δημόσια έργα (**Ισθμός Κορίνθου, σιδηρόδρομος Λαυρίου, Θεσσαλίας κλπ.**). Ήταν ο υπερεργολάβος με ό,τι αυτό σημαίνει (μήπως κάτι ως το σήμερα μας πάει

στο μυαλό μας;).

Το δημόσιο χρέος διογκώθηκε από τα έξι (6) ληστρικά δάνεια του Τρικούπη. Έτσι, μέχρι το 1897, ο συνολικός δανεισμός μας έφθασε **στα 770 εκ. γαλλικά φράγκα**, από τα οποία **“στο χέρι πήραμε” 389 εκ. γαλλικά φράγκα**, δηλαδή μόλις το **50,50%**, ακολουθώντας τη συννηθισμένη τακτική: υπογράφουμε στους τοκογλύφους **“γραμμάτια”** παίρνοντας τελικά, μόλις, τα μισά, **ενώ, όπως είναι φυσικό, τοκοχρεολύσια... τρέχαν!**

Έτσι το **1898** η Ελλάδα υποχρεώνεται από το Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο σε νέο δανεισμό **150 εκ. φ. (κάτι σαν τα 110 δις που πήρε ο Γεώρ. Παπανδρέου)** απ’ τον οποίο το **62%** καταβλήθηκε ως... αποζημίωση στην Οθ. Αυτοκρατορία (**Τουρκία**) κυρίως για την παραχώρηση της Θεσσαλίας αλλά και για πολεμική αποζημίωση μετά τη στρατιωτική πανωλεθρία μας **το 1897**. Το **15%** χρησιμοποιήθηκε για κάλυψη των ελλειμμάτων, **το 20%** στο κυμαινόμενο χρέος και **το 3%** στα έξοδα έκδοσης.

Τον επόμενο αιώνα (**1900-1932**) παρά τις επιτυχίες της εξωτερικής πολιτικής, ο μεν ιδιωτικός τομέας αναπτύσσεται, ο δε κρατικός υποχωρεί, γι’ αυτό συνεχίστηκε ο εξωτερικός δανεισμός, αυξάνοντας το δημόσιο χρέος και τούτο, διότι η Ελλάδα αντιμετώπισε το Μακεδονικό ζήτημα και από **το 1912** το Βαλκανικό.

Την περίοδο αυτή συνάφθηκαν τέσσερα εξωτερικά δάνεια (**1910 - 76 εκ. φράγκα / και 1914 - 335 εκ. φράγκα.**) συνολικού ύψους **521 εκ. φράγκα**. Τα χρήματα χρησιμοποιήθηκαν στην εξυπηρέτηση των προηγούμενων δανείων (**από τότε, ήταν αυτό της μόδας, οι πληρωμές των παλαιών να εξοφλούνται με νέο δάνειο**).

Η ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Από το τέλος του **1914** η Ελλάδα βρίσκεται μπροστά στη δίνη του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου και με διχασμό, στη συνέχεια τη Μικρασιατική καταστροφή το **1922** με τον ξεριζωμό του Ελληνισμού περί του **1,5 εκατομμύριο πρόσφυγες** που εγκαταστάθηκαν στην ελληνική επικράτεια, αλλάζοντας δραστικά τη δημογραφική και κοινωνική δομή της χώρας. Το πολεμικό κόστος ήταν δυσβάστακτο, οδηγώντας στην εξάντληση τα δημόσια οικονομικά. Αναγκάζοντας την Ελλάδα να δανειστεί **α)** το **1915** από τη Γερμανία μυστικά ακόμα και από τη Βουλή η κυβέρνηση Συνασπισμού του Στ. Σκουλούδη δύο ισόποσα δάνεια των **40 εκατ. μάρκων**, χωρίς να έχουν εγγραφεί πουθενά, λες και πρόκειται για κάποια δανεικά από τον μπακάλη της γειτονιάς!

Η υπόθεση αυτή έφθασε το **1918** στο ανώτατο ειδικό δικαστήριο, ο πρωθυπουργός Στ. Σκουλούδης ισχυρίστηκε ότι τα κράτησε τα δάνεια μυστικά, να μην εκληφθεί ως Γερμανόφιλος! Τούτο ήταν κάτι το πρωτοφανές και πρωτάκουστο, **β)** το **1918** από την Τριανδρία (**Γαλλία, Αγγλία και Αμερική**) **850 εκατ. Δραχμές**, γ) το **1922** είχαμε ένα **“αναγκαστικό δάνειο”** με μια πρωτοφανή κίνηση: Ο υπουργός Οικονομικών **Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης** έκοψε το χαρτονόμισμα στη Μέση, το αριστερό τμήμα του κάθε νομίσματος παρέμεινε στην κυκλοφορία ως το **50% της αξίας του**, το δε δεξιό κομμάτι το αντάλλαξε με ομολογίες 20ετούς κρατικού δανείου, έτσι άντλησε **άμεσα 1,5 δισε-**

κατομμύρια δραχμές.

ΕΝΑ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΟ ΔΑΝΕΙΟ

Τούτο είναι το πιο επαίσχυντο δάνειο στην Ελληνική ιστορία. Αυτό συνήφθη **το 1914** με το τέλος των Βαλκανικών πολέμων και είναι αισχρό όχι ως προς μέγεθός του, αλλά ως προς τον επαίσχυντο λόγο που το έλαβε! **Την προσοχή σας τι έγινε!**

Ο Ελληνικός Στρατός πριν ένα χρόνο (**1913**) έδωσε σκληρές μάχες με μεγάλες θυσίες και απώλειες, για να καταλάβει τη σιδηροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Κωνσταντινούπολης που ήταν ζωτικής στρατιωτικής σημασίας για τον απελευθερωτικό αγώνα. Οι **“Σύμμαχοι”** μας όμως – που μάλλον αιφνιδιάστηκαν – είχαν άλλα σχέδια για μας, χωρίς εμάς. Ξαφνικά οι Γάλλοι αποφάσισαν ότι...; Η σιδηροδρομική γραμμή ανήκει σ’ αυτούς, στα πλαίσια της **“συμμαχικής μοιρασιάς”** και δεν τους ενδιέφερε αν ήταν σε ελληνικό έδαφος, ούτε ότι την καταλάβαμε χύνοντας εκατόμβη αίματος. **Απαίτησαν να την αγοράσουμε!** Και επειδή λεφτά δεν είχαμε, μας έκαναν τη χάρη να μας δανείσουν από ένα Καναδικό (δηλαδή Γαλλικό) οίκο, **8.000.000 δολάρια**, για να αγοράσουμε τη γραμμή μας!!!

Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή ο Ιωάν. Μεταξάς, ως αναπληρωτής Αρχηγός του Επιτελείου Στρατού, είχε αντίθετη άποψη για την επιχείρηση Μικράς Ασίας και παραιτήθηκε, η Χώρα βρέθηκε σε σύγχυση και αμνηχανία. Από **το 1924 έως το 1928**, είχαμε 12 κυβερνήσεις, δηλαδή κάθε τέσσερις μήνες και νέα κυβέρνηση.

Το **1928** επιστρέφει ο Ελ. Βενιζέλος, απ’ όπου ήταν αυτοεξόριστος και κερδίζει τις εκλογές και συντρίβει την αντιπολίτευση, από τις **250 έδρες** ο Βενιζέλος **κέρδισε 223**.

Βρέθηκε όμως σε τεράστιο όγκο προβλημάτων, με το μεγαλύτερο το προσφυγικό και η φορολογία, η οποία είχε αυξηθεί σε σχέση με την προπολεμική περίοδο κατά 37 φορές! Είχαν συνομολογηθεί από το 1924 έως το 1931 εννέα εξωτερικά δάνεια, τα οποία προέρχονταν βασικά από την **Αγγλία κατά 48%**, μεγάλο μέρος από την **Αμερική το 31%** και τα υπόλοιπα από **Γαλλία, Βέλγιο, Σουηδία, Ιταλία** κ.ά.

Την περίοδο αυτή (**1924-1932**) η Ελλάδα δανείσθηκε από το εξωτερικό **2,2 δις. χρ. φράγκα**. Το οξύμωρο ήταν ότι μέχρι το 1932 είχαμε αποσβέσει **2,38 δις.**, δηλαδή **183 περισσότερα** από όσα είχαμε δανεισθεί και οφείλαμε ακόμα **2 δις. χρ. φράγκα**. Η τοκογλυφία στο αποκορύφωμά της.

Ο Βενιζέλος έβλεπε την οικονομική κατάρρευση και από τις αρχές του **1932** ξεκίνησε περιοδείες στη **Ρώμη, Παρίσι και Λονδίνο** ζητώντας οικονομική στήριξη (δάνεια), όλοι όμως του αρνήθηκαν. Η τελευταία ελπίδα ήταν η συνεδρίαση στη Γενεύη **“Κοινωνία των Εθνών”**, όπου παρέστη ο Βενιζέλος και ζήτησε μια πενταετή καθυστέρηση πληρωμών και ένα διεθνές δάνειο **50 εκ. δολαρίων** και του τα αρνήθηκαν.

Την **21^η Μαΐου 1932** η χώρα κηρύχθηκε σε πτώχευση η Τετάρτη (4^η) μετά την απελευθέρωση. Την ημέρα της πτώχευσης το Δημόσιο χρέος ανέρχονταν στα **2.868,1 εκατ. χρυσά φράγκα!** Το τραπεζικό σύστημα καταποντίστηκε και μέχρι τέλος του έτους έκλειναν σωρηδόν οι Τράπεζες.

Στις εκλογές που έγιναν το **Μάρτιο 1933** η κυβέρνηση Βενιζέλου πττήθηκε **“κατά κράτος”** και ανέλαβε τημ κυβέρνηση ο Παναγής Τσαλδάρης (**10/3/1933-10/10/1935**). Γίνεται το πραξικόπημα Γ. Κονδύλη (**10/10/1935-30/10/1935**) και έχουμε διορισμό από το Βασιλέα Γεώργιο την κυβέρνηση του Κων/νου Δεμερτζή, ο οποίος στις εκλογές που ακολούθησαν τον Ιανουάριο του **1936**, **τις κέρδισε**. Στάθηκε άτυχος, διότι στις 13 Απριλίου πέθανε από ανακοπή καρδιάς. Την κυβέρνηση την ανέλαβε ο αντιπρόεδρος Ι. Μεταξάς, ο οποίος μετά από τέσσερες μήνες και με τη βασιλική συγκατάθεση επέβαλε την **4^η Αυγούστου του 1936** δικτατορικό καθεστώς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΙΩΑΝ. ΜΕΤΑΞΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

με τα αντίστοιχα που ισχυρίζεται ότι είναι αυθεντικά παρμένα μέσα από μασονικά έντυπα, αντιπαραβαλλόμενα με τα αντίστοιχα που επικαλούνται ότι προέρχονται από την Εκκλησία ή άλλες πηγές. Εκεί θα χρειαστεί να οπλιστείτε με πολλή μεγάλη ψυχραιμία και νηφαλιότητα.

Βάζουμε άνω τελεία για μια μικρή ανάπαυλα, διότι πιο κάτω θα βρεθείτε και πάλι σε **“ντοκουμέντα”** που θα σας ξαφνιάσουν. Η ανάπαυλα αυτή είναι η υπόσχεσή που σας δώσαμε στο προηγούμενο φύλλο. Η Σύγκριση του Θεολόγου Θ. Ζήση και του Θεολόγου Αν. Γιαννουλάτου. Η **“μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα”** (Λουκ. 16, 26).

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

Ο **Θεόδωρος Ζήσης** (από το βιογραφικό του), “ακολούθησε τον ιστορικό κλάδο της Θεολογίας, όπου ανήκε και το γνωστικό αντικείμενο της Πατρολογίας, με σύμβουλο το γνωστό Πατρολόγο αείμνηστο Παναγιώτη Χρήστου. Ανηγορεύθη με άριστα Διδάκτωρ Θεολογίας το 1971... Εξελέγη Υφηγητής της Πατρολογίας το 1973 στη Θεολογική Σχολή... Το 1980 εξελέγη Τακτικός Καθηγητής της Πατρολογίας στην ενιαία τότε Θεολογική Σχολή... Το 1982 ενετάχθη στο τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας...”.

Ο γνωστικός Πατρολόγος καθηγητής Θεολογίας σύμβουλός σας Παν. Χρήστου, μήπως κάνω λάθος, εκτός από οικουμενιστής δεν ήταν και μασόνας; Και επίσης σας ρωτάω! **Η γνωστική Πατρολογία** δεν είναι συγκριτική;

Ο **Αναστάσιος Γιαννουλάτος**, ακολούθησε τον κλάδο της Θεολογίας, ως φοιτητής ασχολήθηκε με την **Ιεραποστολή**, το 1960 χειροτονείται διάκονος, το 1964 πρεσβύτερος και αρχιμανδρίτης και την ίδια ημέρα ξεκίνησε ιεραποστολή στην Αφρική, το 1965 επέστρεψε για θεραπεία μετά τη φοβερή περιπέτεια της Ελονοσίας. Βρέθηκε στη Γερμανία έως το 1969 για μεταπτυχιακές σπουδές στη φιλοσοφία, παράλληλα δίδασκε στο Πανεπιστήμιο του Μαρβούργου την ελληνική γλώσσα και φιλολογία. Την άνοιξη **του 1970** ο αρχιεπ. Ιερώνυμος Α΄ (Κοτσώνης) φλεγόμενος από ιεραποστολικό ζήλο, ιδρύει το Κέντρο Ιεραποστολής **“Πορευθέντες”** και διορίζει τον Αναστάσιο ως Διευθυντή της. Το 1971 του αναθέτει παράλληλα και τη Γενική Διεύθυνση της Αποστολικής Διακονίας και στις αρχές του 1972 του αναθέτει και τη διεύθυνση του πρωτότυπου παγκοσμίως νεοϊδρυθέντος **“Διορθόδοξον Κέντρον της Εκκλησίας της Ελλάδος”**. Αρχές **Νοεμβρίου 1972** εκλέγεται βοηθός επίσκοπος φέρων τον τίτλο μιας παλαιάς μητρόπολης Ανδρούσης. Εδώ συνέβη κάτι το πρωτοφανές που δεν είχε γίνει αλλά ούτε έχει ξαναγίνει.

Στη χειροτονία του που έγινε στη μητρόπολη των Αθηνών, συλλειτουργησαν μαζί με τον Αρχιεπ. Ιερώνυμο **εννέα αρχιερείς** και πλέον των **σαράντα** ήταν οι συμπροσευχόμενοι.

Τον Απρίλιο του 1972 το Πανεπιστήμιο Αθηνών τον εξέλεξε έκτακτο καθηγητή στην έδρα της Ιστορίας των Θρησκευμάτων, η οποία ήταν κενή για πέντε χρόνια μετά τη συνταξιοδότηση το 1965 του καθηγητή Λεων. Φιλιππίδη (**μασόνο;**).

Σε ερώτηση δημοσιογράφου μετά απ’ όλα αυτά; **“Εκείνη την εποχή διαισθανόμενος τον κίνδυνο των υψηλών θέσεων, έδωσα στον εαυτό μου μια συμβουλή: Μείνε μέχρι τέλους διάκονος και σπουδαστής. Απεδείχθη πολύ χρήσιμο φάρμακο...”**.

ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΩΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ Π.Σ.Ε.

Ο **Θεόδωρος Ζήσης**, ορίστηκε ως μέλος σε Συμβούλια Θεολογικών διαλόγων του Π.Σ.Ε. μετά τη βροντερή παραίτηση του καθηγητή της Δογματικής Μέγα Φαράντου το 1985. Για το διορισμό αυτό – γράφει – **“πρέπει μάλιστα να πούμε ότι προς την κατεύθυνση αυτή είχε εργαστεί ο μακαρίτης Μητροπολίτης Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως Κυρός Διονύσιος”** (μοικεπιβάτης του θρόνου από το Λεωνίδα και τον

διορίσαν αντικανονικά οι Χρήστου – Ζήσης το 1974), ο οποίος είπε: **«... Εγώ, π. Θεόδωρε – δεν ήταν πατήρ, διότι ήταν λαϊκός (!) – θα επιμένω να πάτε εσείς στον Διάλογο»**. Και πήγε ο π. Θεόδωρος στο **“Διάλογο”**. Αυτό κράτησε μέχρι τέλος **Μαΐου του 1994** που το Οικουμ. Πατριαρχείο τον έπαυσε.

Ο **Αναστάσιος Γιαννουλάτος**, το Δεκέμβριο του 1963 ήταν ένας αδιόριστος καθηγητής Θεολογίας της Δ/βάθμιας Εκπαίδευσης και Διάκος στην Ιερουσόλη, όταν κλήθηκε από την Ιερά Σύνοδο με Αρχιεπ. Χρυσόστομο Χατζησταύρου. Εν πλήρη αγνοία του μάλιστα τον όρισαν ως εκπρόσωπο της Ελλαδικής Εκκλησίας, να την εκπροσωπήσει στο Π.Σ.Ε. που θα πραγματοποιείτο στο Μεξικό. Η αντίδραση του Αναστασίου ήταν πηγαία και αυθόρμητη. **“Πού να πάω εγώ ο διάκονος, Μακαριότατε;”**. Η απάντηση του αρχιεπισκόπου ήταν

Θείες Λειτουργίες σε γκρεμιζόμενους ναούς ή κάτω από δένδρα.

αφοπλιστική: **«... είστε ο μόνος που μπορείς να παλέψεις μέσα “στ’ άγρια θηρία”»**.

Ο Αναστάσιος βρισκόμενος σ’ αυτή τη συνέλευση, αντιλήφθηκε ότι εδώ του δίνεται μεγάλη ευκαιρία να εργαστεί ιεραποστολικά μεταφέροντας την Ορθόδοξη Μαρτυρία σε λαούς που αγνοούν την ύπαρξη Θεού ή έχουν άλλη θεώρηση. Γι’ αυτό δε γύρισε αμέσως πίσω, όπως το έκαναν και το κάνουν και μέχρι σήμερα άλλοι, οι οποίοι ταξιδεύουν κάθε φορά και σε διάφορα κράτη και πολιτείες, μετέχουν συμβατικά στις συνεδριάσεις, τελειώνοντας υπογράφουν και κάποιο χαρτί που αποκοιμίζουν κάποιους αρμόδιους, αφηγούνται τις πλούσιες, κοσμικές εμπειρίες και μετά στήνονται στην ουρά, για να μπουν ξανά στην επόμενη Συνάντηση!

Ο Αναστάσιος πήγε στα νότια του Μεξικού, κοντά στη Γουατεμάλα, σε μια κατασκήνωση μέσα στη ζούγκλα, εδώ μετέφερε και το Ευαγγέλιο μεταφρασμένο στη γλώσσα τους.

Από εδώ κατευθύνθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες και επισκέφθηκε ιεραποστολικά κέντρα διαφόρων Χριστιανικών ομολογιών, να ενημερωθεί για τους τρόπους δράσης αλλά και να διαδώσει το Ορθόδοξο μήνυμα, αυτό κράτησε μέχρι τον **Απρίλιο του 1964**. Επιστρέφοντας μετά από ένα πεντάμηνο υπέβαλε την έκθεσή του στην Ιερά Σύνοδο με παρατηρήσεις, παρεμβάσεις, προτάσεις και εκλαϊκευμένες αναλύσεις, ώστε να είναι έτοιμοι αυτοί που θα εκπροσωπούν κάθε φορά την Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΙ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ

Ο **Θεόδωρος Ζήσης** υπηρέτησε μέσα στον πυρήνα της δεύτερης σκληρής δικτατορίας Ιωαννίδη, παρέα με τον Παναγιώτη Χρήστου, μέσα στο Υπουργείο Παιδείας που το μετέτρεψαν σε Πραιτώριο, στο οποίο οι **“ένοικοι”** καταχραστής της εξουσίας βασάνιζαν τους μαθητές-φοιτητές τους που ζητούσαν καλή παιδεία και ελευθερία και το Θρησκευμάτων και ως **“εις οί-**

κου Καϊάφα του Αρχιερέα” νομοθετούσαν τις Συντακτικές Πράξεις εκτελέσεων.

Ο **Αναστάσιος Γιαννουλάτος**, βρέθηκε μπροστά στους φοιτητές, σε απαίτηση αστυνομικών να απομακρυνθεί, απαντούσε: **“Σαν καθηγητής και επίσκοπος πιστεύω ότι η θέση μου είναι εδώ κοντά στους φοιτητές”**. Καθημερινά επισκέπτονταν τα κρατητήρια της **ΕΑΣ-ΕΣΑ**, για να δει, ν’ ακούσει τα προβλήματα και να διαμαρτυρηθεί, όταν έπρεπε για βασανιστήρια.

Ο Νίκος Βερνίκιος (αδελφός κρατούμενου) έγραφε: **«Με τις ώρες καθόμασταν έξω από τις φυλακές, προσπαθούσαμε να πάρουμε άδεια για επισκεπτήριο...»**. Θυμάμαι τις φωνές του Αναστασίου: **«Εδώ στην κατοχή, οι Γερμανοί επέτρεπαν τους ιερείς να δούνε κρατούμενους. Εσείς δεν μας επιτρέπεται τώρα;»**. **«Όλο το διάστημα – έγραφε – ο Αναστάσιος ήταν μαζί με την επιτροπή και παρέμβαιναν με καλά αποτελέσματα»**.

Οι απειλές που άκουγε, ήταν φοβερές: **“Ξέρουμε τους Γιαννουλάκηδες... θάρθει η σειρά τους”**. – **«Αυτό που έκανε ο Γιαννουλάτος στη Νομική Σχολή θα το πληρώσει...»** κ.ά.

Στους εγκλωβισμένους φοιτητές της Σχολής μετέφερε φάρμακα και τρόφιμα, το ράσο του είχε γίνει αποθηκευτικός κρυψώνας και ένα πορτάκι στο πίσω μέρος της Σχολής, ήταν το σημείο που μπαινόβγαине.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΘΕΟΛΟΓΟΙ

Ο **Θεόδωρος Ζήσης**, με το δάσκαλό του Π. Χρήστου και οι υπόλοιποι θεσσαλονικη ομάδα που κατέλαβαν το Υπουργείο με τις αγαθοεργίες, με τις Συντακτικές και άλλες νομοθετήσεις που έκαναν, είχαν στόχο να **“σώσουν”** την Εκκλησία από τους

αντιοικουμενιστάς αντιμασόνους. Επανεφέρονταν πίσω τους ρυπαρούς, κλέφτες και διεφθαρμένους που είχε διώξει ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄.

Για τις αγαθοεργίες πράξεις αυτές τους έπιασε φόβος και τρόμος και ζητούσαν βοήθεια και προστασία (θεολόγοι γαρ!). Οι μυστικές υπηρεσίες ανταποκρίθηκαν αμέσως, αφού τους εκπαίδευσαν, τους χορήγησαν και από ένα πιστόλι τελευταίου τύπου **7σφαιρο, 45άρι, Μ.1911** Αμερικανικής προέλευσης, για να το έχουν πάντα μαζί τους οπλισμένο, ακόμα και κάτω από το μαξιλάρι.

Αφού εξαφανίστηκαν μετά την προδοσία της Κύπρου, ξεμπάρωσαν το κλειστό Εθνικό Τυπογραφείο και τακτοποίησαν- **δημοσίευσαν**- τα διατάγματα χωρίς υπογραφές, δηλαδή τη δεσποτική αντικανονικότητα που είχαν φτιάξει, ενώ δεν παρέδωσαν, ως όφειλαν, τα πιστόλια στην υπηρεσία του κράτους που τα χορήγησε, αλλά τα πήραν μαζί τους -για το **“φόβο των Ιουδαίων”**- και έγινε αυτό που έγινε...

Ο **Αναστάσιος Γιαννουλάτος** ως Ιεραπόστολος στην Αφρική βρέθηκε αντιμέτωπος σε μεγάλους κινδύνους βαδίζοντας μέσα σε ζούγκλες με άγρια ζώα και με ανθρώπινες μορφές με μάτια γυάλινα, όψεις ζαλισμένες, με ταμ-ταμ που σε κοιτούσαν ως θήραμα. Όπλο του! Ένα ραβδί από κλαδί δένδρου. Εδώ συναντάς τα παθήματα και τις δοκιμασίες του απόστολου Παύλου: **“οδοιπορίαίς πολλάκις, κινδύνους ποταμών, κινδύνους ληστών..., κινδύνους εν ηρεμία... κινδύνους εν ψευδαδέλφοις”** (Β΄ Κορ. 11, 26).

Στην Αλβανία βρέθηκε σε μια χώρα που η θρησκεία ήταν υπό διωγμό, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο τους εκπαίδευαν ότι δεν υπάρχει Θεός. Πώς τώρα να δεχθούν έναν ξένο, μαυροντυμένο και Έλληνα! Ήταν κόκκινο πανί και έπρεπε να φύγει, γι’ αυτό ήταν από συνεχή παρακολούθηση, απειλητικά δημοσιεύματα, τα συνθήματα που κυριαρχούσαν

ήταν: **“Εξω ο μαύρος κόρακας”, “Διώξτε το Δούρειο Ίππο”** κ.ά.. Τις νύκτες μέσα από αυτοκίνητα γάζωναν το σπίτι (υποτιθέμενη αρχιεπισκοπή), αλλά η μουσική **Sigurimi** δεν έβλεπε! Το πρωί μάζευαν τους κάλυκες και τις σφαίρες από τους τοίχους, τα παράθυρα αντί για τζάμια καλύπτονται από χαρτόνια, γιατί τα έσπαζαν (Στ. Τζίμα, σελ. 59). Αρκετοί φίλοι πρότειναν να πληρώνουν **Security** (ιδιωτική αστυνομία) να τον φυλάει, με το άκουσμα το απέρριψε, δηλώνοντας: **«Αυτό θα είναι κρίσιμο λάθος, στον Αρχιεπίσκοπο πρέπει να αρκεί η προστασία του Θεού»**. Από την Αγγλία μαθαίνοντας για τα παθήματα του Αναστασίου και χωρίς καμιά συνεννόηση του έστειλαν ένα τεθωρακισμένο αυτοκίνητο. Δεν το πηλοίασε, αφού τους ευχαρίστησε, δήλωσε: **«Το να κυκλοφορεί ο Αρχιεπίσκοπος με φρουρούς και τεθωρακισμένα αυτοκίνητα θα υποδαύλιζε την καχυποψία για την αποστολή του»**. Το αυτοκίνητο πουλήθηκε και τελείωσε ένας δρόμος με γεφύρι.

ΟΙ ΔΥΟ ΘΕΟΛΟΓΟΙ, ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗΣ & ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΗΣ

Ο Θεόδωρος Ζήσης, ο φερόμενος **“αντιοικουμενιστής”** υπήρξε – κατά τη δική του ομολογία **“Οικουμενιστής”**, αφού, όπως έγραφε ο αρθρογράφος του, **“ανατράφηκε μέσα σ’ αυτό το πατριαρχικό κλίμα και οικουμενιστικό περιβάλλον”**. Αν διαβάσει κανείς το βιογραφικό σημείωμα του π. Θεόδωρου, που είναι αναρτημένο στο διαδίκτυο [2]... **“Όλες του οι σπουδές και οι πρώτες ερευνητικές ενασχολήσεις του είχαν σχέση με τους πατριαρχικούς κύκλους. Στη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, όπου φοίτησε την περίοδο 1961-65, όλοι οι καθηγητές του ήταν οικουμενιστές. Δεν υπήρχε ούτε ένας αντιοικουμενιστής καθηγητής. Και μάλιστα περιέργως στη Θεολογική Σχολή είχε εισαχθεί το μάθημα της Οικουμενικής Κινήσεως «Ιστορία Δογμάτων και Οικουμενικής Κινήσεως», το οποίο διδάσκονταν ενθουσιωδώς...”** και πιο κάτω έγραφε για τον Πατριάρχη Αθηνάγορα: **“Ο Πατριάρχης Αθηνάγορας είναι μια προσωπικότητα που εγγράφη «χρυσούς γράμμασιν εις τας σελίδας της Ορθοδόξου ιστορίας», και το Οικουμενικό Πατριαρχείο «πορεύεται επί της οδού αυτής της απαραχαράκτου τηρήσεως της Ορθοδοξίας»”,** και συνεχίζει: **“Δεν ακουγόταν, λοιπόν, την περίοδο εκείνη των σπουδών και των πρώτων ετών της πανεπιστημιακής καριέρας του π. Θεόδωρου λόγος κριτικός εναντίον του Πατριάρχου Αθηνάγορου και εναντίον του Οικουμενισμού”**. Και: **“καθιστούν φανερό και γνωστό ότι ο π. Θεόδωρος ήταν του Πατριαρχείου και ανατράφηκε μέσα στο κλίμα αυτό. Ο καθηγητής Παν. Χρήστου, διευθυντής του Πατρ. Ιδρύματος Πατερικών Μελετών και διδάσκαλος του π. Θεόδωρου, του οποίου ο π. Θεόδωρος υπήρξε στενός συνεργάτης στο Πανεπιστήμιο...”**. Ο διδάσκαλός του, συνεργάτης του ο καθηγητής της Πατρολογίας Παναγιώτης Χρήστου που του παρέδωσε και την πανεπιστημιακή του έδρα, ήταν εκτός από Οικουμενιστής και Μασόνο!

Ο αντιοικουμενιστής Θεόδωρος Ζήσης μας περιγράφει ως **“άλλαξε την οικουμενιστική οδό με πολύ κόστος”** (ας παρακολουθήσουμε μαζί κάποια από την πορεία και τις ημερομηνίες). **Η αλλαγή έγινε** – κατά τον υπερασπιστή αρθρογράφο π. Αγγ. Αγγελακόπουλο – **“από θεία παρέμβαση, από Θείο φωτισμό... κάποια στιγμή γύρω στο 1975 ασχολήθηκε με τους”** – με τον πρώτον Πατριάρχη άγιο Γεννάδιο Σχολάριο, με την ψευδοσύνοδο Φερράρας – Φλωρεντίας και τον άγιο Μάρκο Ευγενικό – διαπίστωσε ότι ήταν σε λάθος δρόμο. Και επειδή ήθελε να είναι ακόλουθος των αγίων Πατέρων, είπε: **«Θα προτιμήσω να είμαι με τους αγίους Πατέρες, παρά με τους ισχυρούς τους σημερινούς, τους οικουμενιστές»!**

Το 1977 μέσω του “Οικουμενιστικού” Πατριαρχικού περιοδικού **“Κληρονομία”**, περιάδραξε το μεγάλο Σέρβο ομολογητή, καθηγητή Δογματικής π. Ιουστίνo Πόποβιτς.

Το 1985 γίνεται μέλος σε Οικουμενιστικά Συμβούλια του

Π.Σ.Ε. στη θέση του καθηγητού της Δογματικής Μέγα Φαράντου που τα βρόντηξε και έφυγε. **“Μέσα σ’ αυτό το κλίμα –σκέφτεται ο Θεόδωρος– των διαλόγων και του Οικουμενισμού, άρχισε να ωριμάζει μέσα του η άποψη ότι πρέπει τελικώς να πάρει αποστάσεις από το Οικουμενικό Πατριαρχείο”**.

Το 1975 είπε ότι θα πάει με τους αγίους Πατέρες. Μετά δέκα χρόνια, τώρα ωρίμασε μέσα του, ώστε να πάρει αποφάσεις (!).

Αντί να πάρει αποφάσεις, να πάει κοντά στους αγ. Πατέρες, πήγε δίπλα στον Πατριάρχη: **«Υπάρχουν – τα λέει ο αρθρογράφος του – εκατοντάδες πατριαρχικοί λόγοι και εκατοντάδες πατριαρχικά και συνοδικά κείμενα από την γραφίδα του π. Θεόδωρου Ζήση, όπου πήγαινε ο Πατριάρχης Δημήτριος διάβαζε κείμενα που είχαν γραφεί από τον π. Θεόδωρο...»**.

Σαν να μην έφθαναν όλα τούτα, το 1990 χειροτονείται διάκονος και το 1991 πρεσβύτερος από το Βαρθολομαίο... **“ο οποίος τον κάλεσε στο γραφείο του και του είπε”:** **«Πάτερ Θεόδωρε, θα σας παρακαλέσω με την ζέση που γράφατε τα πατριαρχικά κείμενα, για τον Πατριάρχη Δημήτριο, να εξακολουθήσετε να είστε και δικός μου λογογράφος... θα σας κάνω μέλος της πατριαρχικής μου συνοδείας»** –.

Το γκρεμισμένο μοναστήρι του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού που ανακατασκευάστηκε από την αρχή από τον Αρχιεπ. Αναστάσιο.

Δέκα επτά (17) χρόνια ξέχασε τους αγίους Πατέρες! – Στην πορεία τον συναντάμε σε μια διαρκή κίνηση: **“Εκπροσωπούσε το Οικουμ. Πατριαρχείο και την Εκκλησία της Ελλάδος σε διορθώδοξες και διαχριστιανικές συναντήσεις... μέρος σε Διαλόγους... στις διορθώδοξες συναντήσεις για την προετοιμασία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας”** – για την οποία δεν είπε τίποτα τότε... –. **“Συνέβαλε αποφασιστικά στην κοινή καταδίκη της Ουνίας στο Μόναχο... - Ποια καταδίκη; Στο Balamand του Λιβάνου την “αθώωσαν”** – Άλλο και τούτο, για την αθωωτική απόφαση – γράφει ο αρθρογράφος του – της Ουνίας: **«Έγραψε άρθρο, με το οποίο έκρινε αρνητικά το κείμενο του Balamand»**. Ψάχνουμε, να το βρούμε δημοσιευμένο στην εφημ. **“Ορθόδοξο Τύπο”** και σε άλλα περιοδικά που βρίσκονται ανάλογα γραμμένα εδώ, πουθενά! Ο αρθρογράφος του μας κάνει αποκαλύψεις, αν θέλετε να μάθετε; Αγοράστε το βιβλίο του π. Θεόδωρου **“Ουνία, η καταδίκη και η αθώωση”** που εκδόθηκε και κυκλοφόρησε μετά εννέα χρόνια, για να πληροφορηθεί τόσο άμεσα – το βιβλίο εκδόθηκε στην Θεσσαλονίκη το 2002 – και το ωραιότερο, το κείμενο δεν έχει ημερομηνία σύνταξης, ίσως το έκαναν, για να μη μας μπερδέψουν.

Τι είχε πει με πολύ ωραίο τρόπο, όταν τα βρόντηξε εκείνος ο Μέγας Θεολόγος Φαράντος και ο Θεόδωρος έτρεξε να κατα-

λάβει τη θέση του: **«Η Ορθοδοξία θα “ενωθεί” στο μοντέλο της Ουνίας... δηλαδή θα διασώζει τα κατ’ αυτήν, αλλά θα υπακούει στα δυτικά – Χριστιανικά κέντρα...»** (Μ. Φαράντος, Αντίφωνο, σελ. 40).

Πόσο **“έπαινος”** χωράει! Σε έναν **“αντιοικουμενιστή”**, ώστε να έχει αρμονικές φιλικές συνεργασίες σε θέματα πίστεως, να τον επισκέπτεται και στο σπίτι του, όχι ως έτυχε κάποιος αιρετικός, αλλά **ένας άθεος!** Όταν έλεγε **η Αγία Γραφή είναι ένα παραμύθι; Ότι ο Χριστός ήταν ατελής και αμαρτωλός; Ότι είναι κατώτερος από τον Πατέρα; Ή είχε φιλενάδα...** **“Θου Κύριε”** μη σκανδαλίσω! Μήπως δεν ήταν και τότε αντάμια και ομονοούσε με αυτόν τον αθεόφοβο αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας, όταν ο **“σεπτός”** Πατριάρχης αφόριζε τον ομολογητή Νικόλαο Σωτηρόπουλο, γιατί τα κατήγγειλε; Από τότε πέρασαν πάνω από τριάντα (30) χρόνια και καμιά λέξη, γιατί! Ούτε το όνομα Σωτηρόπουλος δεν προφέρετε, ίσως σταμάτησε στο φάρυγγα!

Ένα απλό, πολύ απλό ερώτημα, εγώ ο αγράμματος σε πανεπιστημιακό δάσκαλο με πολλές περγαμινές. Το **“Τμήμα Ισλαμικών Σπουδών”** που ιδρύθηκε μέσα στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου, τι διδάσκει; Μήπως Ορθόδοξη Θεολογία; Και όχι την Ισλαμική Θεολογία, των κορανικών σπουδών, την επιστημονική μελέτη του Ισλάμ;

Η Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου – που ήσασταν, όπως έγραφε ο αρθρογράφος σας – ένας από τους **“πιο προβλεπόμενους, συγκροτημένους καθηγητές”** και μαθητεύατε τους φοιτητές σας τον Οικουμενισμό. **“Αφού δεν υπήρχε ούτε ένας – εσείς λέτε – αντιοικουμενιστής καθηγητής”**. Όλοι αυτοί οι αποφοιτήσαντες, τί Θεολογία διδάχθηκαν και τί Ορθοδοξία κέλευσαν και κελεύουν;

Αντί να κρύπτεστε για τη ζημία που κάνατε, επαίρεστε στο βιογραφικό σας πως: **«Ως σύμβουλος Καθηγητής αναλάβατε την επιστημονική καθοδήγηση σε πλήθος μεταπτυχιακών φοιτητών και συμμετείχατε σε πλήθος επιτροπών μεταπτυχιακών εργασιών. Καθοδηγήσατε επίσης ως σύμβουλος καθηγητής πολυάριθμους υποψηφίους διδάκτορες, πολλοί των οποίων είναι τώρα ΔΕΠ στις Θεολογικές Σχολές των Πανεπιστημίων Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Αυτοί τί διδάσκουν στις Ανώτατες Εκκλησιαστικές Ακαδημίες και στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση»**.

Έρχεστε τώρα και από πάνω **“ως οι μωρές παρθένες”** να διαμαρτύρεστε,

γιατί μας κατέκλυσε ο Οικουμενισμός;

Ο Αναστάσιος Γιαννουλάτος, ο φερόμενος Οικουμενιστής, υπήρξε – κατά τα έργα του – **αντιοικουμενιστής**, αφού μέσα από το οικουμενισμό αποσπούσε ανθρώπους που για τον ένα ή άλλο λόγο είχαν βρεθεί σε λάθος δρόμο.

Ο π. Αναστάσιος ακολούθησε τα βήματα των αγίων Αποστόλων, που δεν παρέμειναν στα Ιεροσόλυμα και ούτε ξαναβγήκαν στο Υπερώο εκτός της Πεντηκοστής καθήμενοι να κηρύξουν, αλλά πήραν τους δρόμους, υπακούοντας στην προσταγή του Κυρίου: **«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς...»** (Ματθ. 18, 13).

Την εντολή αυτή ο διάκονος Αναστάσιος αποφάσισε να την κάνει πράξη στη ζωή του, μόλις του έγινε γνωστή η απόφαση της Ιεράς Συνόδου ότι θα εκπροσωπήσει την Εκκλησία της Ελλάδος στο Π.Σ.Ε. στο Μεξικό.

Εδώ μέσα ήταν ο πυρήνας του Οικουμενισμού. Η Ολομέλεια τον εξέλιξε και ως μέλος της. Έτσι τώρα είχε την ευχέρεια να επισκέπτεται, όποιες χώρες ήθελε χωρίς περιορισμούς. Έφθασε να επισκεφθεί ακόμα και την Κίνα στα τελευταία του Μάο Τσε-τούνγκ και μάλιστα λειτούργησε την ανάσταση στην Ελληνική Πρεσβεία. Η δεύτερη φορά ήταν **το 1986**, όταν επισκέφθηκε με άνεση τους Ορθόδοξους της Κίνας στο Χαρμπίν.

Μέσω αυτού είχε τη δυνατότητα να βρίσκεται σε χώρες από

Ασία, Αφρική, Αμερική, Ευρώπη, να γνωρίσει τα διάφορα θρησκευόμενα που ήκμαζαν, ώστε να βελτιώνει τον τρόπο προσέγγισης για την επαναφορά, των μεν ετεροδόξων στη λογική ποίμνη που βρέθηκαν για κάποιους λόγους εκτός, των δε αλλοθρήσκων και αθέων να τους μεταδίδει με πειστικό τρόπο – μαρτυρία την Ορθόδοξη πίστη που είναι το Μέγα Μυστήριο, **η ενανθρώπιση του Λόγου του Θεού**.

Όλες αυτές τις χιλιάδες που βάπτισε Ορθόδοξους Χριστιανούς στην Αφρική, τους πλησίαζε ως μέλος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, εισχωρούσε στον περίγυρό τους χωρίς προσκόμματα και έτσι αλίευε ψυχές από διάφορα δόγματα και θρησκείες. Πέρασε όμως μεγάλες δοκιμασίες αλλά όλες τις άντεξε!

Στην Αλβανία που πορεύθηκε μετά το κάλεσμα: **“Διαβάς εις Αλβανία βοήθησον ημίν”**. Εδώ δε βρήκε τίποτα παρά μόνο στάχτες και ερείπια. Συνάντησε ανθρώπους άθρησκους που του φέρονταν μόνο εχθρικά. Δεν το έβαλε κάτω, ξεκίνησε με το σταθερό μήνυμα **“Χριστός Ανέστη”** και συνέχιζε, όπου βρίσκονταν, όπου πατούσε, βροντοφώναζε το: **«Αδελφοί! Μπορεί οι κρατούντες να αρνήθηκαν τον Χριστό, να τον πολέμησαν και να τον σταύρωσαν. Εκείνος, όμως δεν μας αρνήθηκε, δεν μας άφησε ούτε θα μας αφήσει. Υπάρχει ελπίδα... επιστροφή, λοιπόν, στον Χριστό»** και έκλεινε **«Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών»**.

Η καρδιά του ήταν προσαρμοσμένη στο χτύπο της προσφοράς και δεν γνώριζε όρια και ούτε κάμπτονταν από τλαιπωρίες και μόχθους.

Η άρνηση να τον δεχτούν που προηγήθηκε, δεν τον κατέβαλε. Η οργή των οργανωμένων κλιμακίων της αθεΐας δεν τον φόβισαν. Οι μηχανογραφίες από κάποιους εκκλησιαστικούς **“καλοπροαίρετους”** κύκλους, δε φρενάρισαν το βηματισμό του.

Ξυπνούσε με προσευχή, έκλεινε **“τοις οφθαλμοίς και τοις βλεφάροις”** με πολλή προσευχή. Σε στιγμές μεγάλης πίεσης έπαιρνε τον οδηγό και τον μετέφερε στο δάσος, εδώ κατέβαινε και μόνος ποδοπορούσε μέσα στο δάσος και μετά αρκετή ώρα επέστρεψε. Ο οδηγός πιθανόν από περιέργεια κάποια μέρα τον ακολούθησε μακρόθεν και τί είδε; Έναν αρχιεπίσκοπο να έχει μια πέτρα στα γόνατά του και με ψηλά τα χέρια να προσεύχεται, όχι για μερικά λεπτά αλλά και για ώρες κάποιες φορές. Ωσάν ένας απόμακρος ερημίτης, πολλές φορές το φώναζε: **«Κύριε, πρόσθες ημίν πίστιν»**. Και σε συζητήσεις το επαναλάμβανε για την προσευχή: **“Αυτή υπήρξε η πηγή παρηγοριάς, αντοχής, φωτισμού, δημιουργικής πνοής. Δεν μπορώ να σκεφθώ την μακροχρόνια ζωή μου χωρίς αυτήν, τη συνεχή αναπνοή της ψυχής. Πιστεύω ότι το δικαίωμα της προσένης είναι ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που μας χάρισε ο Θεός. Αυτήν τη δυνατότητα να επικοινωνούμε μαζί Του, αυθόρμητα και άνετα, χωρίς πρωτόκολλα και περιορισμούς”**.

Με αυτή τη δύναμη της προσευχής συνέχισε την αποστολική πορεία τώρα και εδώ στην Αλβανία. Περπατούσε μέσα σε αντίξοες συνθήκες, έχυσε ιδρώτα, δάκρυ και αίμα. Αναμετρήθηκε με την εξουσία, αντιστάθηκε σε επιδρομές σκοτεινών δυνάμεων, διότι τους χαλούσε τα σχέδιά τους, αρνήθηκε να συμμορφωθεί σε παράνομα πατριαρχικά προστάγματα, ύψωσε τη φωνή για τις περιουσίες των πολιτών και της Εκκλησίας, περπάτησε μέσα σε φωτιά και στο θάνατο, στιγμές φοβερές, στιγμές κρίσιμες, ανθρώπινη βοήθεια από πουθενά. Όρες-ώρες έπεφτε στα γόνατα! Ω Θεέ μου! Τι φοβερό ο Κύριος της δόξης σαν νάκουγε το αίτημα, έφθανε η βοήθεια.

Το κοινωνικό έργο που έσπασε ο Αρχιεπ. Αναστάσιος στην Αλβανία, με την ανθρώπινη λογική είναι αδύνατον να πραγματωθεί και μάλιστα από ένα μόνο άνθρωπο και χωρίς καμία στήριξη οικονομική από Κρατικό ή Ευρωπαϊκό Ταμείο.

Επισκεπτόμενος την Αλβανία από την πρώτη ματιά σε

συγκλονίζουν οι μεγαλοπρεπείς οικοδομές, τα φιλανθρωπικά ιδρύματα, τα έργα αγάπης, τα εκπαιδευτικά συγκροτήματα, τα κέντρα υγείας, τα νοσοκομεία, οι πλατείες, παιδικές χαρές, δρόμοι, γεφύρια, υδραγωγεία, υδροδοτήσεις, εργαστήρια ποικίλης ανάπτυξης (**πρωτογενή τομέα, αγροτικό, κτηνοτροφικό, μελισσοκομικό...**), τρεις υδροηλεκτρικοί σταθμοί παραγωγής ρεύματος που ξεκίνησαν την κατασκευή τον Οκτ. 2011 και εγκαινιάστηκαν Αυγ. 2016. Στην Ελλάδα αντίστοιχο του Αχελώου ξεκίνησε το 1986 και ακόμα δεν τελείωσε! Και πόσα ακόμα έργα, τα οποία φωνάζουν, το φωνάζουν ακόμα και οι πέτρες φωνάζουν, πως για να γίνουν έργα αγάπης, χρειάζεται πίστη και μάλιστα μεγάλη πίστη με καρδιά φορτισμένη από αγάπη στο Θεό, χέρια έντιμα και καθαρά, τότε **“ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν”** (Ματθ. 6, 33).

Μέσα σ’ αυτά τα οικουμενιστικά συμβούλια που τον έστειλαν ως μαθητή, έμαθε πώς να φυλάγεται και έγινε και μεγάλος δάσκαλος στη διδασχή, μετρούσε και ζύγιζε την κάθε ενέργεια.

Με το που πάτησε το πόδι του στην Αλβανία, γνώριζε τι

Ο μεγάλος καταυλισμός των 33.000 Κοσοβάρων, που έσπασε ο Αναστάσιος και επί ένα μήνα περίπου, έμεινε και συνέτρωγε μαζί τους. (η φωτογραφία)

τον περίμενε, γι’ αυτό οι κινήσεις του ήταν μεθοδευμένες και είχαν στόχους. Τη δεύτερη ημέρα και μετά το εχθρικό κλίμα που συνάντησε, προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τους επικεφαλής των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων (**μουσουλμάνους, σουνίτες, μπεκτακίδες, ρωμαιοκαθολικούς, προτεστάντες**), πίστευε ότι οι προσωπικές σχέσεις μαζί τους θα βοηθούσε να αλλάξει το κλίμα και να δημιουργηθεί ένα ειρηνικό περιβάλλον και μέσα σ’ αυτό μπορούσε να δουλέψει, όπως έκανε και στην Αφρική.

Αυτό αποδείχθηκε στην πορεία ότι ήταν όντως ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο για όλους. Διότι, όπου γίνεται μια άδικη ή αυθαίρετη ενέργεια από το κράτος σε κάποια θρησκευτική κοινότητα, τότε όλοι συμπαρίσταντο δυναμικά υπέρ της διωκόμενης θρησκευτικής κοινότητας.

Για τις συναντήσεις και συνεργασίες που είχε με όλους αυτούς τους θρησκευτικούς ηγέτες οι **“Ορθόδοξοι”** τον κατηγόρησαν πως παρέκκλιने της Ορθόδοξης γραμμής. Ενώ τον συνέχιζε η μεγάλη ευθύνη για τον Ευαγγελισμό του λαού που η εκκλησία τον εμπιστεύτηκε την επαναφορά των άθεων, ώστε να γνωρίσουν τι είναι Θεός, τους αλλοθρησκους να τους φέρει να γνωρίσουν το Χριστό και τους ετερόδοξους να επανακαμψουν στην πηγή που είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία. Τα αποτελέσματα ήταν θεαματικά, οι πρώτοι ιερείς που χειροτονήθηκαν, ήταν μουσουλμάνοι. Ο σημερινός Αρχιεπίσκοπος ήταν Μπεκτασίδης, η πλειοψηφία των ιερέων και των Αρχιερέων προέρχονται από αλλοθρησκους και ετερόδοξους, όπως και οι χιλιάδες που βαπτίστηκαν στην Αφρική και οι πάνω **από 500.000** στην Αλβανία.

Ο π. **Θεόδωρος Ζήσης** στα λόγια αντιοικουμενιστής, τα έργα του όμως και οι ημέρες του τον συστήνουν Οικουμενιστή, με κάποιες ομιλίες θεωρητικές περί παπισμού εκείνα τα χρόνια

και μετά ζώνονταν τα κυνηγετικά φισεκλίκια – ήταν και καλός κυνηγός – και ωσάν αναχωρητής, έπαιρνε σβάρνα τα βουνά και τα λαγκάδια, για να σκοτώνει την πλήξη του με το να αγρεύει – **λαγούς, αγριογούρουννα, ζαρκάδια, τρυγόνια, μπεκάτσες** – από το πλεόνασμα που κατά λάθος δημιουργήθηκαν, αλλά και για ικανοποίηση της γαστέρας.

Μετά ήρθε η επιδημία του Οικουμενισμού και εδώ πάλι ο π. Θεόδωρος, πρωτοπόρος αντιοικουμενιστής. Είναι ο άνθρωπος που ανδρώθηκε στον Οικουμενισμό, που διέπραξαν εγκλήματα, - δολοφονήσαν μαζί παρέα με το μασόνο Παν. Χρήστου τους αντιοικουμενιστές, αντιμασόνους **12 αγίους μητροπολίτες**, ακόμα και τους ανθρώπους που τους πλαισίωναν – πιστούς χριστιανούς – ζήτησε από τον αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, να τους αφορίσουν.

Ο Αναστάσιος, αντί κυνηγός ζώων και πουλιών, για να σκοτώνει την ώρα, αυτός έτρεχε σε βουνά και λαγκάδια, δάση και ζούγκλες να βρει ανθρώπους να τους προσεγγίσει με αγάπη και διάκριση και να τους φέρει κοντά στο Χριστό.

Ο οικουμενιστής Αναστάσιος – κατά τους Ζήσηδες – έφερε κοντά στο Χριστό και στην Ορθόδοξη Εκκλησία εκατοντάδες χιλιάδες πάσης θρησκείας, φυλής και γλώσσας **“ων ουκ έστιν αριθμός”** ανθρώπων και δεν παραπονέθηκε ότι τον έκανε Οικουμενιστή. Το κοινωνικό έργο είναι αδύνατον να καταγράψει λεπτομερώς.

Ο αντιοικουμενιστής π. Θεόδωρος – κατά τον ίδιο – ας μας πει αν έκανε έστω **10 Ορθόδοξους Χριστιανούς από αλλόθρησκους, ετερόδοξους και άθεους**. Αντίθετα ο αντιοικουμενιστής Ζήσης και ο σύντροφος στη Θεολογική Σχολή με τη διδασκαλία του Οικουμενισμού στην Θεολογική Σχολή που δίδασκαν, γέμισε ο τόπος μας από καθηγητάδες, καθηγητές, παπάδες, δεσποτάδες, οικουμενιστές.

Στον κοινωνικό τομέα, είναι για κλάματα, χρόνια ολόκληρα δεν μπόρεσε να φτιάξει ούτε ένα εικονοστάσι!

Με αυτά τα μερικά – υπάρχουν και άλλα – που σας παρέθεσα, δεν είναι μεταξύ του

Αρχιεπ. π. Αναστασίου και π. Θεοδώρου! **«Μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα»:**.

ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ; - ομολογία Ζήσηδων
Ένα τροπάριο **“εις ήχον φάλτσον”**, ψάλλεται μεγαλόπρεπα, τότε από τον ένα χορό, τότε από τον άλλον σε κάθε περίπτωση και, για να αντιμετωπίσουν την κάθε περίπτωση. Κατάντησε το τροπάρι να γίνει μούργα. Ο ψαλμός της απολογίας όλων εκείνων που έχουν μετακινήσει την αιδώ, βηματίζουν με συμπαράσταση και συνοδοί παρά την αναισχυντία. Η εναγώνια πάλη τους έχει στόχο τη διαπομπή και παραπομπή στο στρατόπεδο των κολασμένων ως αιρετικών, ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους στην Εκκλησία, όχι με λόγια και φανφάρες, αλλά με έργα αυταπόδεικτα. Ανθρώπους που βίωσαν και μετέθεσαν το Ευαγγελικό μήνυμα σε πολλά σημεία του πλανήτη, **“βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”** (Ματθ. 28, 19).

Εδώ και ενάμιση χρόνο έχει ξεσπάσει η διωκτική τους μανία, υποσχόμενη ότι θα μας αποκάλυπταν ότι ο αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος είναι μασονικά εντεμπλεγμένος, ότι είναι σκοτεινό πρόσωπο, ότι έχει θετικά στοιχεία, γιατί είναι Οικουμενιστής. Μετά...! Αντί αποκαλύψεων βουβάθηκαν, γιατί τα αποκαλυπτήρια που θα έκαναν, ήταν ένα ψέμα και μια απάτη, προσπαθώντας ο πατήρ Ζήσης να δημιουργήσει άλλοθι για τα **“εγκλήματα”** που είχε διαπράξει, ο δε υιός μοναχός Σεραφείμ/Αβέρκιος θέλησε να σκεπάσει τα του πατέρα του, ενώ είναι καλό παιδί, καλός μοναχός και ίσως να έχει και ένα δίκαιο, διότι δεν μπορεί να γνώριζε τα έργα και τις ημέρες ή δε θα ήταν και σωστό να ερευνήσει – *παρ’* ότι ερευνητής – τα του πατέρα του!

Πρέπον για ένα γονιό και μάλιστα πανεπιστημιακό δάσκαλο θα ήταν να του πει, **υιέ μου – υιέ μου**, δεν είναι κομπό να

γράφεις για το δεσπότη Ιωαννίνων, ότι ήταν **“κάκιτος και ασεβέστατος”** (άρθρο “ο πρώτος που απομάκρυνε (1963) τον εσταυρωμένον του Ι. Βήματος” – 16/11/2025)”. Γιατί εγώ και δύο ακόμα, **μαζί** με το δάσκαλό μου μασόνο Παναγιώτη Χρήστου, τον κάναμε μετά αρχιεπίσκοπο, γιατί είχε το προσόν του μασόνου. Μαζί τον βοηθήσαμε να γίνουν οι εκτελέσεις των 12 αγίων αντιμασόνων και αντιοικουμενιστικών αρχιερέων.

Μαζί του πήραμε τη διδασκαλία των θρησκευτικών από την Εκκλησία, να τα δώσαμε στην πολιτεία.

Μαζί του διώξαμε τους αγίους και γεμίσαμε την Εκκλησία με σπιλάδες. Γι’ αυτό έφθασε ο αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ να φωνάζει: **“δε θέλουμε αγίους στην Εκκλησία”** και άλλα τέτοια.

Μαζί του προσπαθήσαμε να δώσουμε ένα μάθημα **“Αγάπης”** στα υπολείμματα **το 1974** και να ξεμπλέξουμε μία και καλή, με την καθαίρεση Θεολόγου και με αφορισμό, όσοι ήταν κοντά του, ώστε να σταματήσουν να διαμαρτύρονται!

“Φαίνεται εν τοις πράγμασιν”, πως δεν τον ενημέρωσαν για τα **“Έργα και Ημέρας”** που ήταν μεστά κρυφών έργων και ενεργειών, διότι θα τον σιγμάτιζαν και θα του χαλούσαν το προφίλ του.

Η άγνοια όλων αυτών και πολλών άλλων οδήγησαν τον υιό Σεραφείμ (Αβέρκιο να γράψει αυτό το **“περισπούδαστο”**) άρθρο: **«Ο οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος ως “ατυχές θύμα του αρχεκάκου όφεως” (κατά την ιδίαν αυτού λογικήν...!)»** (31 Ιαν. 2026).

Τότε, υιέ μοναχέ Σεραφείμ/Αβέρκιε, όταν τάλεγε ο πατριάρχης Βαρθολομαίος και ξεσηκώθηκαν κάποιοι και φώναζαν και έγραψαν ο πατήρ σου δεν άκουσε τίποτα; **Γιατί;;;** Διότι ήταν μεταξύ αυλής και πεζοδρομίου του Πατριαρχείου και δεν το αρνήθηκε, διότι τα γραφτά και οι ημερομηνίες δε σβήνουν. **Ιδού λοιπόν:** Το γεγονός έγινε στη θρονική γιορτή του Πατριαρχείου, αλλά δημοσιεύθηκε και στο περιοδικό του Πατριαρχείου **“Επίσκεψις”** (αρ. 1.563/1998). Ότι ήταν του πατριαρχείου το ομολογεί ο ίδιος, πρώτα προς το **(δικό του)** μητροπολίτη Θεσ/νίκης Άνθιμο: **«Η οργή του οικ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εναντίον μου, που τελικά τον οδήγησε στην απόλυσή μου, κορυφώθηκε, όταν οργανώσαμε, το “Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας”... από 20-24 Σεπτεμβρίου του 2004, το “Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο”...»** (επιστολή του προς τον κ. Άνθιμο, 1/2/2017) και δεύτερο, την απάντηση που έδωσε στον μέχρι τότε φίλο του αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, όταν τον παρέπεμψε στο Συνοδικό Δικαστήριο... Τι του είπε; Είναι άδικη και αντικανονική η απόφασις, διότι αρμόδια εκκλησιαστική αρχή, στην οποία που ανήκω, είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο (εφ. **“ΕΓΝΑΤΙΑ”**, 15/6/2005).

Είναι γνωστό ότι εκ των υστέρων ο π. Θεόδωρος Ζήσης **“παρουσιάζεται ως αμύντωρ των θρησκευτικών παραδόσεων”**.

Αυτό έγινε με την Ουνία που μας παρουσιάσατε κείμενο για την καταδίκη μετά από δέκα χρόνια, ενώ ο προκατόχος σας που συμμετείχε Μέγας Φάραντος, τα βρόντησε και έφυγε, το δήλωσε δε αμέσως καθαρά και ξάστερα, ό,τι για την Ουνία έχει αποφασιστεί (το γράψαμε και πιο πάνω) **«Η Ορθοδοξία θα “ενωθεί” στο μοντέλο της Ουνίας... δηλαδή θα διασώζει το κατ’ αυτήν, αλλά θα υπακούει στα δυτικά-Χριστιανικά κέντρα...»** (“Αντίφωνο”, σελ. 40). Γι’ αυτό δε μιλήσατε, ούτε γράψατε πριν του Balamand, για να πληροφορηθεί ο πιστός Ορθόδοξος λαός τι πρόκειται να αποφασίσουν και ούτε το πράξατε έστω αμέσως μετά, όπως το έκαναν άλλοι, αλλά αυτή την υποτιθέμενη διαφυγή την τυπώσατε σε βιβλίο μετά δέκα χρόνια για να τα οικονομήσετε και από πάνω.

Αυτό δεν έγινε μήπως με την **“Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας”**, όπως την επικαλείτε στο βιογραφικό του; Για διαβάστε στα πρακτικά τί αποφασίσανε – αναφέρουμε μόνο σε μία, υπάρχουν και άλλες... – **“Εκπροσωπούσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο και την Εκκλησία της Ελλάδος σε διορθόδοξες και διαχριστιανικές συναντήσεις. Έλαβε μέρος στο Διάλογο Ορθοδόξων και Παλαιοκαθολικών, στο Διάλογο Ορθοδόξων και Ρωμαι-**

οκαθολικών, όπως και σε συναντήσεις στη Γενεύη για την προετοιμασία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας- Κολυμπάρι-” (από βιογραφικό του). **“Στη Μικτή Διεθνή Επιτροπή, Θεού επιτροπή Θεολογικού Διαλόγου”** που πραγματοποιήθηκε στη μονή **Vusi Valamo** της Φινλανδίας στις 26 Ιουνίου 1988; **«Άρθρο 2: “Οι εκκλησίες μας (Ποιες; Ορθόδοξες – Παπικές) επιβεβαιώνουν ότι η διακονία επικαιροποιεί εντός της Εκκλησίας την ίδια τη διακονία του Χριστού...”**. Η χρήση του πληθυντικού **«οι Εκκλησίες μας»** εξομοιώνει την Ορθόδοξη Εκκλησία με την παπική κοινότητα, παραγνωρίζοντας το δόγμα της Ορθοδοξίας ως «της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας». Πάει παρακάτω ο ερευνητής:

«Αυτή η γλώσσα δεν είναι απλώς διπλωματική ευγένεια – είναι Θεολογική Προδοσία. Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, στο Συνέδριο της Φλωρεντίας, αρνήθηκε

Κατασκευή Υδραγωγείων και διανοίξεις χάνδακες για σωληνώσεις υδροδότηση χωριών στη Β. Ήπειρο

να υπογράψει οποιοδήποτε κείμενο που θα ισοπέδωνε την Ορθοδοξία με τον Παπισμό. Το έγγραφο Valamo κάνει ακριβώς αυτό που ο Άγιος Μάρκος απέρριψε» και συνεχίζει:

«Αναγνώριση Παπικών “Μυστηρίων” και Αποστολικής Διαδοχής» (έρευνα: Πρωτ/ρος π. Δημήτριος Αθανασίου – adtstot@gmail.com, Τετ. 26 Αυγ. 2026).

Με ποιους συμμετείχε σ’ αυτές τις επιτροπές; Διαβάστε: **“Ο Αυστραλίας Στυλιανός (συμπρόεδρος της Επιτροπής), ο Περγάμου γνωστός Ιωάν. Ζηζιούλας, ο π. Θεόδωρος Ζήσης και παρακάτω έχουμε κατά διαστήματα αλλαγές. Πότε ο Περιστερίου Χρυσόστομος, άλλοτε ο Μεσσηνίας Χρυσόστομος, ή ο Ιταλίας Σπυρίδων και βάλε. Ο σοφός λαός με μια φράση μας καθρεφτίζει: “δείξε μου τους φίλους σου, να σου πω ποιος είσαι”**

ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ;

Το **“περισπούδαστο”** όντως αυτό άρθρο που δημοσιεύθηκε σε πληθώρα **Site** ως πολύ σπουδαίο και βαρυσήμαντο, έχει **τριάντα μία (31)** υποσημειώσεις που αυτές σε οδηγούν σε ανάλογες παραπομπές και από αυτές κατευθύνεσαι στην πηγή που τις έχουν αντλήσει.

Σήμερα θα ασχοληθούμε μόνο με δύο υποσημειώσεις, τις δύο παραπομπές και βεβαίως από τις πηγές που τις **“άντλησαν”**, αφήνω τις άλλες είκοσι εννέα (29). Βυθίζοντας τα μάτια μου στα γραφόμενα έμεινα άναυδος. Στάθηκα σκεπτικός, για ώρες, τί να πω και τί να θρηνήσω την πικρή γεύση της οδύνης, ή την οσμή της παραπληροφόρησης, όταν στην υποσημείωση [25] διαβάσαμε ότι: **“Η Ιερά Κοινότης του Αγίου Όρους (1999)” “Σε άγνωστη στους πολλούς κίνηση διαμαρτυρίας της, το Μάιο το 1999 ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος είχε στείλει επιστολή επευλογήσεως στο νεοεποχικό περιοδικό «Godand Religion» (όπου βεβαίως δεν υπήρξε ο μόνος, παρόμοια εκτενή επιστολή απέστειλε και ο Αναστάσιος Αρχιεπίσκοπος της Αλβανίας, γνωστός αιρετικός Οικουμενιστής»**, (υπογράμμιση δική μας). Χωρίς δεύτερη σκέψη. Ο στόχος **Νάτος! Ο Αναστάσιος αιρετικός Οικουμενιστής (!) ΓΙΑΤΙ;** Πρώτον! Ο πατήρ του τότε που ήταν στον αυλόγυρο του Πατριαρχείου δεν έβγαλε άκνα για τον

Πατριάρχη. **Δεύτερο!** Στο φύλλο που κυκλοφόρησε (Ιαν. 1999 / τεύχος 0 / 1.800 δρχ.) είχαν στείλει επιστολές να ευχθούν την εκδοτική προσπάθεια, δέκα τρεις φορές **(13)– Πατριαρχεία, Αρχιεπισκοπές, Μητροπόλεις –** διότι είχε πρόσημο Χριστιανική, αφού ο διευθυντής του ήταν ο δημοσιογράφος και θεολόγος, ο Αλέξανδρος Στεφανόπουλος, ειδικός σύμβουλος της έκδοσης ο Αλεξ. Καριώτογλου, δρ. Θεολογίας, ο Ιωαν. Χατζηφώτης της αρχιεπισκοπής Αθηνών ως και άλλοι συνεργάτες θεολόγοι. Εδώ η σκοπιμότητα αλληθωρίζει τον Αναστάσιο από τους δεκατρείς. **Τρίτον:** Διαβάζοντας τη διαμαρτυρία του Αγίου Όρους, δεν υπάρχει πουθενά το όνομα Αναστάσιος που τον αναφέρει ο υιός μοναχός Σεραφείμ/Αβέρκιος και μάλιστα ως **αιρετικό και Οικουμενιστή!**

Ο **“αγαθούλης”** μοναχός Σεραφείμ/Αβέρκιος μετά την υποσημείωση [25] μας στέλνει στην παράγραφο [23], εδώ πέφτουμε από τα σύννεφα, ξέχασε την αγιορείτικη διαμαρτυρία και μας πάει αλλού: **«μερικές σχετικές πεπλανημένες θέσεις του (γράφει) κρινόμενος άριστα στο βιβλίο πρωτ. ΙΩ. ΦΩΤΟ-ΠΟΥΛΟΣ, Θεανθρώπινη Καθολικότητα ή Πανθρησκειακή Παγκοσμιότητα;»** (Κριτικές τοποθετήσεις στο βιβλίο **«Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία»** του Αρχιεπ. Αλβανίας κ. Αναστασίου), **Αθήναι 2003.**

Ανοίγεις το βιβλίο, ψάχνεις να βρεις **“Αναστάσιος Αρχιεπ. της Αλβανίας, γνωστός αιρετικός Οικουμενιστής”**, δεν υπάρχει πουθενά, ούτε η λέξη αιρετικός σ’ ένα βιβλίο **240 σελίδων**, το μόνο που υπάρχει, στο τέλος του βιβλίου στη **σελίδα 219** και αναφέρει ο συγγραφέας: **γ) “Ουδείς δικαιούται να θεολογεί περί Εκκλησίας, Αγίας Τριάδος, Αγίου Πνεύματος κ.λ.π απομακρυνόμενος από τη θεόσοφη διδασκαλία των Αγίων**

Αποστόλων και Πατέρων αυτοσχεδιάζοντας ή επικαλούμενος αιρετικούς συγγραφείς...”. Αυτό μόνο αναφέρει ολόκληρο το βιβλίο και αυτό περί **“αιρετικούς συγγραφείς”** και τίποτε άλλο! .

Ο αναφερόμενος **“αγαθούλης”** μοναχός Σεραφείμ/Αβέρκιος που αναφέρεται σ’ αυτό το βιβλίο, δεν είναι άσχετο και ως έτυχε, αλλά είναι η παρέα τους που προσπάθησαν από χρόνια να αποδομήσουν το τεράστιο έργο του Αναστασίου Γιαννουλάτου.

Πήρε ο ευλαβής πρωτοπρεσβύτερος το βιβλίο **“ΠΑΓΚΟΣ-ΜΙΟΤΗΤΑ και ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”**. Έκοψε κάποιες λέξεις και προτάσεις, έβαλε ενδιάμεσα αποσιωπητικά, έκανε κατάλληλη εισαγωγή και σε αρκετές καταλήξεις αντιπαράβαλλοντας με το βιβλίο του Αναστασίου και με τρόπο και δεξιοτεχνία έκανε τις παραποιήσεις.

Πρέπει να γνωρίζετε, κύριοι, ότι ο έλεγχος και η κριτική προς περιστολή του κακού και διόρθωση των παρεκτροπώνων αποτελεί χρέος κάθε ανθρώπου, με αλήθειες και όχι με διαστρεβλώσεις. Αυτό μας προτρέπει και η Γραφή: **«Ου μισήσεις τον αδελφόν σου τη διανοία σου, ελεγχώ ελέγξεις τον πλησίον σου και ου λήψη δι’ αυτόν αμαρτίαν»** (Λευίτ. 19, 17) (διώξε, δηλαδή, κάθε ίχνους μίσους από την καρδιά σου για τον συνάνθρωπό σου, που αμαρτάνει, και ελέγξέ τον έντονα, για να μη αμαρτήσεις και συ αδιαφορώντας για την αμαρτία του!...).

Ο ιερός Χρυσόστομος κάνοντας ανάλυση αυτού του χωρίου, προειδοποιεί: **«Προσέχωμεν μετά ακριβείας, ίνα μη τα φάρμακα της σωτηρίας και τους της ειρήνης νόμους νομίμη της ανατροπής...»** (Ας διαστρέψουμε τα πράγματα, λέει. Ας μη μετατρέπουμε τη θεία διδασκαλία σε μόχλο για την υπονόμηση...).

Ο προλογίσας το βιβλίο μας προϊδεάζει. **“Για τον σεβασμό (όπως γράφει) που διακρίνει τον συγγραφέα π. Ιωάν. Φωτόπουλο προς το πρόσωπο του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κ. Αναστασίου και για την ηπιότητα έκφρασής της όντως καλοπροαίρετης κριτικής του προς το βιβλίο του ως άνω Αρχιεπισκόπου”**. Αλλά! – **«Και οι δύο, τόσο ο προλογίσας όσο και ο συγγραφέας, παρακαλούν τους αγαπητούς αναγνώστες να μην σκανδαλισθούν με την κριτική του βιβλίου του Μακ. Αρχιεπ. Αλβανίας κ. Αναστασίου γιατί- μας λένε-: α)**

Είναι καλοπροαίρετη χωρίς να υποκρύπτει καμία άλλη σκοπιμότητα, β) Είναι γραμμένη με τον προσήκοντα σεβασμό προς το Αρχιερατικό του αξίωμα, γ) Στηρίζεται στο δημοκρατικό φρόνημα της αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, μέσα στην οποία ακόμα και το τελευταίο λαϊκό μέλος μπορεί να αρθρώσει το λόγο της εν Χριστώ αληθείας με τον ανάλογο σεβασμό και δ) Δεν θίγεται πουθενά η πολύπλευρη λοιπή κοινωνική και Ιεραποστολική δραστηριότητα του Μακαριωτάτου, η οποία απλώθηκε σε πολλούς τόπους και ιδιαίτερα τώρα στη γείτονα πεινώσα και διψώσα πνευματικά Αλβανία». (από τον προλογό του βιβλίου σ.23-24).

Επειδή δε γράφουμε παπατζίδικα, και έχοντας γνώση από αγώνες και πεζοδρομία, έτυχε να γνωρίσω τον προλογίσαντα, όταν βρέθηκα στην Αθήνα αρκετές φορές κοντά στον κανονικό μητροπολίτη Αττικής και Μεγαρίδος π. Νικοδήμου, όταν η φατρία Σεραφείμ τον πολεμούσε και τελικά για δεύτερη φορά τον εκπαρθύρωσε από το Επισκοπείο, ο προλογίσας “Αρχιμανδρίτης” Σαρ. Σαράντος τότε έστρεψε το τιμόνι 180 μοίρες καιμπάρκαρισε μέσα στον αυλόγυρο του φερόμενου ως Αττικής Παντελεήμονα Μπεζενίτη - τρεις μοικεπιβάτη και με στουπωμένα εκατομμύρια σε offshore για τα γεράματα του...- και αυτό μη χάσει την “πλούσια” Παναγία στο Μαρούσι και δεν ήταν μόνο αυτό, αλλά έγινε και βασιλικότερος του βασιλέως, γράφοντας μάλιστα και κατηγόριες εναντίον του π. Νικοδήμου, για παρανομίες, αντικανονικότητες, κ.ά.

Δε θα ακολουθήσω την “ωραία” τακτική του συγγραφέα π. Ι. Φωτόπουλου που γράφει, δύο-τρεις λέξεις ή ακόμα κάποιες σειρές και μετά παραπέμπει τον αναγνώστη σε σελίδες κάποιου βιβλίου, του π. Αναστασίου ή και άλλων, που να τα βρει ο αναγνώστης όλα αυτά τα βιβλία, για να τα αντιπαραβάλλει;

Μετά την αναφορά του μοναχού Σεραφείμ/Αβέρκιου ότι το βιβλίο αυτό «κρίνει άριστα της πεπλανημένες θέσεις του αρχιεπ. Αναστασίου» αναγκαστήκαμε κάποιες “πεπλανημένες θέσεις” ενδεικτικά να τις αποσπάσουμε από το βιβλίο του π. Φωτοπούλου, όπως ακριβώς είναι διατυπωμένες και να τις παραθέσουμε με τα αντίστοιχα από του βιβλίου του αρχιεπ. Αναστασίου που επικαλείται ο συγγραφέας ιερέας και ο καθένας ελεύθερα να βγάλει τα συμπεράσματά του.

1) Στην σελίδα 53- 54 οντότητα, ρωτάει ο συγγραφέας:

5. Μήπως η θέση ότι οι θρησκείες είναι δαιμονικές είναι μια «αφελής διατύπωση και ακρότητα,... μια αρνητική ψευδαίσθηση» που προέρχεται από «παλαιές αόριστες γνώσεις»;

Η θέση ότι «οι θρησκείες είναι έργο του διαβόλου», «ότι δεν περέχουν καμιά αλήθεια ή αξία», «ότι κανένα στοιχείο τους δεν έχει θέση στην καινή πραγματικότητα της Εκκλησίας, η οποία αποτελεί τη μόνη οδό προς τον Θεό» σύμφωνα με τον Αρχιεπ. κ. Αναστάσιο, είναι μια «άποψη» που «υιοθέτησαν αρκετοί Χριστιανοί των πρώτων αιώνων, οι οποίοι έβλεπαν τους εθνικούς θεούς σαν «δαίμονες που ανταγωνίζονται τον αληθινό Θεό» (σ. 178).

Ότι είναι “άποψη” του Αρχιεπ. κ. Αναστασίου και μας παραπέμπει στη σελίδα 178 του βιβλίου του Αναστασίου. Τί λέει σ’ αυτό ο Αναστάσιος;

Οι κυριότερες χριστιανικές απόψεις σχετικά με τα άλλα θρησκευμένα.

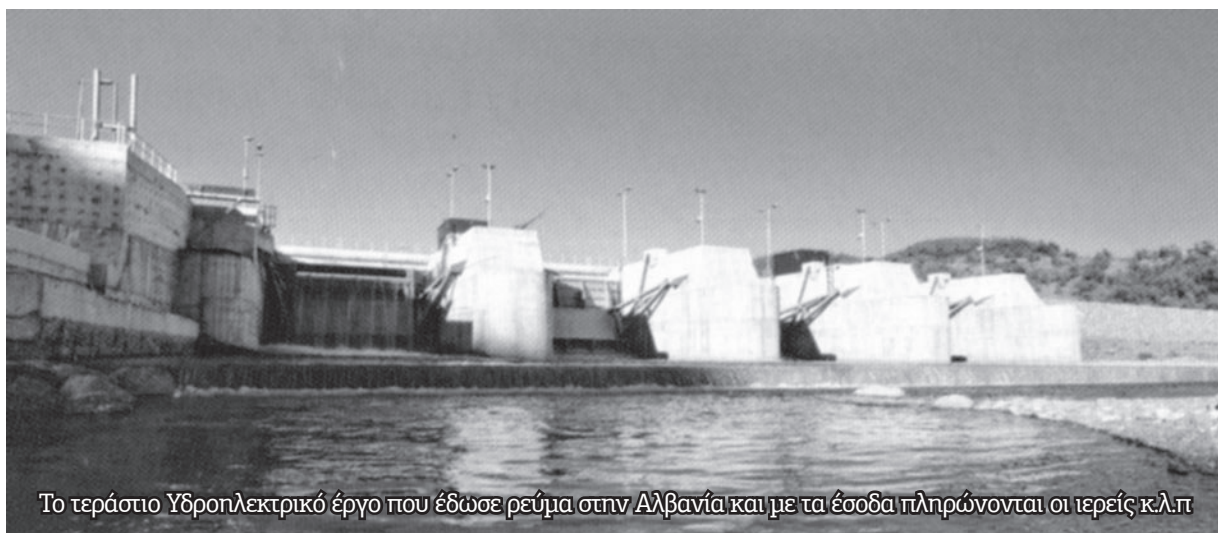
2. Αν προσπαθήσουμε να συνοψίσουμε και να ταξινομήσουμε τις διάφορες θεωρίες που διατυπώθηκαν από τους χριστιανούς για τα άλλα θρησκευμένα στο πέρασμα των αιώνων, το αποτέλεσμα θα είναι ένα φάσμα απόψεων με διάφορες αποχρώσεις, από τις εντελώς αρνητικές

θέσεις ως τις υπερβολικά θετικές, από την τελεία απόρριψη ως την πλήρη αποδοχή.

α) Οι θρησκείες είναι έργο του διαβόλου. Δεν περιέχουν καμιά αλήθεια ή αξία. Κανένα στοιχείο τους δεν έχει θέση στην καινή πραγματικότητα της Εκκλησίας, η οποία αποτελεί τη μόνη οδό προς τον Θεό. Την άποψη αυτή υιοθέτησαν αρκετοί χριστιανοί των πρώτων αιώνων, οι οποίοι έβλεπαν τους εθνικούς θεούς σαν «δαίμονες» που ανταγωνίζονται τον αληθινό Θεό. (Π.χ. ο Τερτυλλιανός από την Καρχηδόνα, 155-200).

Αφού τεμάχισε την πρόταση σε τέσσερα κομμάτια- ο συγγραφέας ιερέας- πρόσθεσε και τα δικά του και φαίνεται στον αναγνώστη ότι είναι του Αναστασίου, ενώ είναι του Τερτυλλιανού (160-220 μ.Χ.).

Συνεχίζει αμέσως μετά το κόμμα: είναι μια «αφελής διατύπωση και ακρότητα» που προέρχεται από «παλαιές αόριστες γνώσεις» (σελ. 185-186). Στην ίδια παράγραφο

Το τεράστιο Υδροηλεκτρικό έργο που έδωσε ρεύμα στην Αλβανία και με τα έσοδα πληρώνονται οι ιερείς κ.λ.π

φεύγει από την 178 σελ. και πάει 185-186, για να δέσει την “αλήθεια”(!).

Τί λέει εδώ ο Αναστάσιος;

Σύγχρονες θρησκευολογικές διαπιστώσεις.

3. α. Αποφυγή γενικεύσεων και ακροτήτων. Όταν αναφερόμαστε σε πράγματα που δε γνωρίζουμε καλά, υπάρχει πάντα ο κίνδυνος της γενικεύσεως ή της απλουστεύσεως. Το αποτέλεσμα τότε είναι αφελείς διατυπώσεις και ακρότητες. Τα διάφορα στοιχεία, που βρίσκονται μέσα στις θρησκείες, δεν είναι ούτε όλα υπέροχα ούτε όλα σκοτάδι. Οι παλαιές, αόριστες γνώσεις για τα διάφορα θρησκευμένα δημιούργησαν κάποτε μια αρνητική ψευδαίσθηση: ότι είναι ανάξια λόγου ή δαιμονικά. Με την αποσπασματική γνώση της σημερινής εποχής κινδυνεύουμε να οδηγηθούμε σε μια άλλη, «θετική ψευδαίσθηση», να νομίσουμε δηλαδή ότι δεν υπάρχουν και πάρα πολλές διαφορές, ότι όλα είναι όμοια. Ή, κρίνοντας από ένα θρήσκευμα, π.χ. το κοντινό μας Ισλάμ, να γενικεύουμε τις κρίσεις μας για όλα τα άλλα....».

Ο αγαθός ιερέας προσθέτει το: είναι μιά, “αφελής διατύπωση και ακρότητα”, Αντί, το αποτέλεσμα τότε είναι αφελείς διατυπώσεις και ακρότητες και συνεχίζει ο συγγραφέας “που προέρχονται από” «παλαιές αόριστες γνώσεις». προσθέτει ο αγαθός συγγραφέας, “που προέρχεται από” και η αλλαγή γίνεται στα μέτρα τους!

2) Σελίδα 59, 7^η οντότητα, ρωτάει ο συγγραφέας.

7. Είναι οι Μουσουλμάνοι μέτοχοι της Διαθήκης του Αβραάμ;

Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας ισχυρίζεται ότι «οι μουσουλμάνοι, τονίζοντας την αφοσίωσή τους στον Αβραάμ... συμμετέχουν σ’ αυτή τη διαθήκη, έχοντας κάνει μία ιδιότυπη ιστορική κίνηση προς τα πίσω» (σ. 166). Αυτές οι απόψεις έχουν καμιά σχέση με ορθόδοξη θεολογία; Υπάρχει καμιά... ιδιότυπη μηχανή χρόνου να μας γυρίσει στο παρελθόν στα χρόνια πριν τη γέννηση του Χριστού ή ακόμα πιο πίσω στα χρόνια του Αβραάμ

και της διαθήκης του; Τί είδους αφοσίωση δείχνουν οι Μωαμεθανοί στον Αβραάμ;...».

Διαβάζοντας ο αναγνώστης οποιαδήποτε καλής ή κακής προαίρεσης ξαφνιάζεται με τα ισχυριζόμενα του συγγραφέα κόβοντας και ράβοντας και με τα αποσιωπητικά που χρησιμοποιεί σε όλα τα του Αναστασίου κατά κόρον, τα διαστρεβλώνει.

Στη σελίδα 166 που μας παραπέμπει, να τι γράφει μεταξύ άλλων ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος :

β) Ανεξαρτήτως του τί πιστεύουν ή δεν πιστεύουν οι άλλοι άνθρωποι, για τους χριστιανούς μόνο ένας Θεός υπάρχει. «Ο Θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν autώ» (Πράξ. 17:24), «ο Πατήρ πάντων, ο επί πάντων, και δια πάντων, και εν πάσιν ημίν» (Εφεσ. 4:6), ενεργεί αδιάκοπα μέσα στον κόσμο και την ιστορία, αποκαλύπτοντας τη δόξα Του. Μπορεί οι άνθρωποι να έχουν ποικίλες αντιλήψεις γι’ Αυτόν, αλλά δεν υπάρχουν άλλοι θεοί. «Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής, η

οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή» (Ψαλμ. 23:1). Στη διάρκεια της ανθρώπινης περιπέτειας η παρουσία του Θεού, η μέριμνα για το «ανθρώπινο», το ενδιαφέρον Του για τη σωτηρία του σύμπαντος κόσμου υπήρξαν συνεχή. Οι θρησκευτικές λοιπόν εμπειρίες εκπροσωπούν όχι μόνο την επίμονη φορά του ανθρώπου προς την ύψιστη πραγματικότητα αλλ’ ακόμη και την απορρόφηση ακτίνων της θείας ακτινοβολίας της δόξης του Θεού στον κόσμο.

Γ) Εκτός από την οριστική «Καινή Διαθήκη», τη νέα συνθήκη την οποία συνήψε ο Θεός με τους ανθρώπους εν τω Υιώ, υπήρξαν και άλλες «διαθήκες», ευρύτερου ή ειδικότερου περιεχομένου, που

διατηρούν τη σημασία και το κύρος τους: Η πρώτη με τον Αδάμ και την Εύα, δηλαδή τους εκπροσώπους ολόκληρου του ανθρώπινου γένους, η δεύτερη με τον Νώε και τη νέα ανθρωπότητα που διασώθηκε από τον κατακλυσμό (Γεν. 9:8, 13, 16). Η Τρίτη διαθήκη συνήφθη με τον Αβραάμ (Γεν. 15:18), τον γενάρχη ενός λαού, που επρόκειτο να παίξει βασικό ρόλο στο σωτηριώδες σχέδιο του Θεού. Οι μουσουλμάνοι, τονίζοντας την αφοσίωσή τους στον Αβραάμ, θα μπορούσαμε να πούμε ότι συμμετέχουν σ’ αυτή τη διαθήκη, έχοντας κάνει μία ιδιότυπη ιστορική κίνηση προς τα πίσω. Η τελευταία όμως και οριστική διαθήκη, δια του Ιησού Χριστού του «νέου Αδάμ», ως εκπροσώπου ολόκληρης της ανθρωπότητας, έχει περιλάβει δυνατότητες εν αυτή το ανθρώπινο γένος στο σύνολό του. Για μας ο Χριστός παραμένει «το φως το αληθινό, ό φωτίζει πάντα άνθρωπον εκόμενον εις τον κόσμον» (Ιω. 1:9).

Ο αγαθός ιερέας, αφού έχει παραλείψει – ίσως τον διέφυγε – όλη την Ορθόδοξη τοποθέτηση του Αναστασίου, αφαιρεί και “θα μπορούσαμε να πούμε ότι” και το πάει να τι ισχυρίζεται ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος!

Σελίδα 87 γ) «Ενότητα» και «Διαίσθηση»

Εδώ ο συγγραφέας κάθε δύο λέξεις κόβει και βάζει αποσιωπητικά και βγάδι αποτέλεσμα. Σε μισή σελίδα του βιβλίου, για να πετύχει το ποθούμενο έχει έξι υποσημειώσεις και μας παραπέμπει σε έξι (6) ανάλογες σελίδες του βιβλίου του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου:

Γράφει: “Ας έρθουμε τώρα στο βασικό μας θέμα, την κριτική των απόψεων που εκφράζονται στο βιβλίο του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας «Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία». Η χρήση του όρου «ενόραση» μαζί με τις ατέλειωτες αναφορές στη «θρησκευτική εμπειρία» γεννά την εντύπωση της εξισώσεως των εμπειριών της Εκκλησίας με τις εμπειρίες των πλήρους σκότους και πλάνης θρησκειών. Έτσι διαβάζουμε «ο θρησκευτικός στοχασμός... έχει την υποχρέωση να εκφρασθεί με... προφητική ενόραση... για την ανάγκη μετανοίας... να

προσφέρει δυνάμεις μεταμορφώσεως του αισθητού με την ενατένιση [κάτι παρόμοιο με την ενόραση] του υπε-
ραισθητού» (σ. 28). Ενόραση διαθέτουν οι Τρεις Ιεράρχες (σ. 236), «προφητική ενόραση» προσφέρει το Ευαγγέλιο «στη σκέψη και την επιστήμη» (σ. 128) αλλά και στο «στροβιλισμό νέων θρησκευτικών ιδεών... η προτεραιότητα δίδεται στην εμπειρία, την ενόραση» (σ. 256). Από την άλλη, όπως προαναφέρθηκε, «στην παγκόσμια αυτή κρίση οι θρησκείες καλούνται να προσφέρουν από τα βαθύτερα κοιτάσματα των πνευματικών εμπνεύσεων και διαισθήσεών τους...» (σ. 30). Ούτως ή άλλως «ο άνθρωπος... με τις υψηλότερες διαισθήσεις του... γνώριζε πάντοτε κάτι από την ύπαρξη και τελειότητα του Θεού» κι αυτή «η διαίσθηση και γνώση του Θεού είναι και ο προθάλαμος της Χριστιανικής πίστεως» (σ. 179)». (βλεπε φωτοτυπία από τη σελ. 87 του βιβλίου).

Τι γράφει ο Αναστάσιος στο πρώτο, σελ. 28

γ) Όμως, παρά τη θετική αυτή διάθεση, ο ουσιαστικός ρόλος της θρησκείας δεν μπορεί να παύσει να είναι κριτικός. Η συμβολή της δεν επιτρέπεται να περιορισθεί σε απλή προσπάθεια κατανόησης, μικροδιορθώσεων και εξωτερικής ερμηνείας φαινομένων. Σε πολλές περιπτώσεις ο θρησκευτικός στοχασμός οφείλει να αρνηθεί το έργο του απλού ερμηνευτού. Έχει την υποχρέωση να εκφραστεί με παρρησία, προφητική ενόραση και οξύτητα για την ανάγκη αλλαγής προσανατολισμού, την ανάγκη με-
τανοίας, και να ανάψει «τα κόκκινα φωτα κυκλοφορίας», ώστε να σταματήσει η λανθασμένη πορεία. Καλείται να οξύνει το αισθητήριο όσον αφορά τα θέματα ζωής και να προσφέρει δυνάμεις μεταμορφώσεως του αισθητού με την ενατένιση του υπεραισθητού.

Με αυτά που αφαίρεσε ο αγαθός συγγραφέας και με αυτά που πρόσθεσε, πήγε το θέμα σε άλλη κατεύθυνση. Αμέσως μας παίρνει από την **28 σελ.** και μα πάει στην **236** και τι μας λέει: «Ενόραση διαθέτουν οι τρεις Ιεράρχες». Τι περιγράφει ο Αρχιεπ. Αναστάσιος;

«Οι ίδιοι οι Τρεις Ιεράρχες υπήρξαν παράγοντες μιας βαθιάς κοινωνικής ανανεωτικής αλλαγής, με ιδέες ριζικά αναμορφωτικές, που παραμένουν και σήμερα τολμηρές και επίκαιρες. Ελεύθεροι από χρονικές συμβατικότητες, με βαθιά κατανόηση του παρελθόντος και με προφητική ενόραση για το μέλλον, ζουν στην αιωνιότητα. Εναρμόνισαν την κοινωνική δραστηριότητα και τη δημιουργική μοναχικότητα, το «θείο γνώφο» του δόγματος και τη διαύγεια του ήθους, τη σοφία του κόσμου και την υπέρβασή της, με την αποδοχή του Σταυρού και με τη χαρά του Πάσχα. Κινήθηκαν με πρωτοτυπία και δυναμικότητα. Μόχθησαν για τον προσωπικό τους αγιασμό παραμένοντας συναρμολογημένοι με ολόκληρη την ανθρωπότητα και ολόκληρη την ανθρώπινη φύση. Έκλεισαν μέσα τους τα πάντα, τυλίγοντάς τα με το φως της Αναστάσεως.

Έτσι παραμένουν επίκαιροι στο εδώ και στο τώρα, δείχνοντας σταθερά με τη ρωμαλέα σκέψη και την αυθεντική ζωή τους ότι ο άνθρωπος καλείται να κινηθεί προς ριζική μεταμόρφωση και αλλαγή. Όχι μόνο εξωτερική, επιφανειακή, αλλά οντολογική προς μεταμόρφωση της κτίσεως. Με βαθιά συνείδηση της

ενότιος του κόσμου – με τέλος τη θέωση.

Δεν είναι παρελθόν οι Τρεις Ιεράρχες. Εξακολουθούν να μετέχουν στη ζωή της Εκκλησίας...».

Εδώ διερωτάται κανείς ποιο είναι το επιλήψιμο για τον Αναστάσιο; Μήπως επειδή αναφέρθηκε ότι είχαν βαθιά κατανόηση του παρελθόντος με προφητική ενόραση για το μέλλον και ζουν στην αιωνιότητα;

Προχωράμε, αφήνοντας την **σελ. 128** και πάμε στη **σελίδα 256**.

Τι λέει ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος;

«Μετά την κάμψη της κομμουνιστικής ιδεολογίας, αναπτύσσεται σε πολλές χώρες ένας ιδιαίτερος τύπος Ισλάμ, που προσφέρει προστασία, συσπείρωση, καταφύγιο και αξιοπρέπεια στους πτωχούς, ελπίδα για καταξίωση και κοινωνική δικαιοσύνη στους περιθωριακούς. Έτσι διαμορφώνεται ένα νέο προλεταριάτο που οπλίζεται με θρησκευτική αποφασιστικότητα, αντοχή και μαχητικότητα. Συγχρόνως όμως αναπτύσσεται ένας πολυδύναμος στροβιλισμός νέων θρησκευτικών ιδεών και ομάδων ποικίλης συστάσεως. Έτσι εμφανίζεται μια «εισβολή του σχετικού» προς αντικατάσταση του θρησκευτικού απολύτου. Κατάφαση στον πλουραλισμό σε αντίθεση προς τους απόλυτους κανόνες και τις απόλυτες αλήθειες που χαρακτηρίζονται δογματισμοί και αυταρχισμοί. Η προτεραιότητα δίδεται στην εμπειρία, την ενόραση και όχι στη γνώση, το δόγμα ή τον θεσμό...».

Αφού αφήσουμε την **30 σελίδα** και πάμε στην **179 σελίδα**.

Τι λέει ο Αρχιεπ. Αναστάσιος χωρίς τα αποσιωπητικά που βάζει ο συγγραφέας:

γ) Ο άνθρωπος δεν είναι εντελώς ανίκανος να ατενίσει το μυστήριο του Θεού. Δεν έχει παραμείνει σε απόλυτο σκοτάδι. Με το λογικό του, τη θεωρία της φυσικής τάξεως, τις υψηλότερες διαισθήσεις του και τις εμπειρίες της συνειδήσεώς του γνώριζε πάντοτε κάτι από την ύπαρξη και την τελειότητα του Θεού. Η πρώτη αυτή ανθρώπινη διαίσθηση και γνώση του Θεού είναι και ο προθάλαμος της χριστιανικής πίστεως. Στη γραμμή αυτή κινήθηκαν οι Πατέρες της αρχαίας Εκκλησίας.

Οι κινήσεις του συγγραφέα δείχνουν ότι αφαιρεί ολόκληρες προτάσεις από ένα κείμενο με αποσιωπητικά και προσθέτει λέξεις που δεν αναφέρονται πουθενά στο βιβλίο του π. Αναστασίου αλλάζοντας ακόμα και το νόημά του. Αυτό το αφήνουμε στην κρίση των αναγνωστών.

Ο συγγραφέας βγάζει και το συμπέρασμά του, ίσως για να διευκολύνει τους αναγνώστες του, αφού δεν έχει καμία εικόνα από το βιβλίο που κάνει κριτική!

«Καταλήγουμε στην ενότητα αυτή με τη διαπίστωση ότι είναι παντελώς αδόκιμος ο όρος «ενόραση» ή «διαίσθηση», για να περιγράψει την εκκλησιαστική εμπειρία των Αγίων. Η διαθρησκευτική, ενθουσιαστική χρήση του περιγράφει τις θρησκευτικές «εμπνεύσεις» και τις «μεγαλειώδεις συλλήψεις» και

«ανατάσεις» των θρησκειών και δημιουργεί προγεφυρώματα για συγκρίσεις ανεπίτρεπτες, ενώ η πανθείστική χροιά του αφανίζει ή μειώνει από τη ζωή των ορθοδόξων το μοναδικό πρόσωπο του Σωτήρος Χριστού, την Αλήθεια της Εκκλησίας».

Επιγραμματικά παραθέτω δύο ακόμα σημεία που δείχνουν τις αλλοιώσεις που κάνουν. **Πρώτο:** Στη **σελίδα 117** γράφει ο π. Ιωάννης: «Είναι οντολογικά αδύνατο «όλοι οι άνθρωποι» να «δέχονται ακτίνες της θείας δόξης, που αγκαλιάζουν το Σύμπαν» να «απολαμβάνουν τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, ενέργειες ζωής, αγάπης και αληθείας» (205).

Τι γράφει ο Αλβανίας Αναστάσιος: «όλοι οι άνθρωποι δέχονται ακτίνες της θείας δόξης, που αγκαλιάζει το Σύμπαν, απολαμβάνουν τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, ενέργειες ζωής, αγάπης και αληθείας. Και ακόμα, η Εκκλησία ως μυστήριο της Βασιλείς ενεργεί εκ μέρους και «υπέρ» της ανθρωπότητας ολοκλήρου.

Εδώ ο αγαθούλης ιερέας προσθέτει και τα δικά του να, για να τα δέσει!

Δεύτερο: Στη **σελίδα 151** γράφει ο π. Ιωάννης: «Στη φάση αυτή αλληλοκατανοήσεως προέχει η ανάλυση των βαθύτερων θρησκευτικών εμπνεύσεών μας και όχι η αναζήτηση τεχνικού κοινού παρονομαστού. Το πρόβλημα...είναι... να ανοίξουμε τις θύρες και τα παράθυρα των θρησκευτικών μας συστημάτων εκ των έσω, για τη διευκόλυνση αληθινής κοινωνίας με όλους τους ανθρώπους» (σ.33-34).

Τι γράφει ο αρχιεπίσκοπος

Αναστάσιος: «Στη φάση αυτή αλληλοκατανοήσεως προέχει η ανάλυση των βαθύτερων θρησκευτικών εμπνεύσεών μας και όχι η αναζήτηση τεχνικού κοινού παρονομαστού. Το πρόβλημα δεν είναι, ως άτομα να υπερβούμε λεκτικά το κλειστό θρησκευτικό κύκλωμα, για να συναντήσουμε τους άλλους, αλλά να ανοίξουμε τις θύρες και τα παράθυρα των θρησκευτικών μας συστημάτων εκ των έσω, για τη διευκόλυνση αληθινής κοινωνίας με όλους τους ανθρώπους». βλέπετε πόσο ωραία το πάνε, βγάζουν το δεν και τα υπόλοιπα σκούρα που είναι στο βιβλίο του αρχιεπισκόπου και η παραποίηση στρογγυλεύεται.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΕΚΑΝΑ!

Αναγκάστηκε να αναφερθώ σε ένα ελάχιστο μέρος στο βιβλίο του πρωτ/ου π. Ιωάν. Φωτοπούλου «Θεανθρώπινη Καθολικότητα ή Πανθρησκειακή Παγκοσμιότητα». Κριτικές τοποθετήσεις στο βιβλίο «Παγκοσμιότητα και Ορθοδοξία» του Αρχιεπ. Αλβανίας κ. Αναστασίου. Διότι το επικαλείται ο υιός Ζήσης Σεραφείμ, για να δικαιολογήσουν την Τιμωρυχία που επιχείρησαν να πραγματοποιήσουν στο Μεγαλύτερο ιεραπόστολο όλων των αιώνων και όλων των εποχών με τα λάθη του, ίσως και μεγάλα λάθη, (όπως έλεγε και ο ομολογητής Θεολόγος Νικ. Σωτηροπούλος «λάθη κάνουν μόνο αυτοί που είναι στον τάφο») αλλά έσκυβε το κεφάλι κάτω από επιτρα-

Είναι οντολογικά αδύνατο «όλοι οι άνθρωποι» να «δέχονται ακτίνες της θείας δόξης, που αγκαλιάζουν το Σύμπαν» να «απολαμβάνουν τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, ενέργειες ζωής, αγάπης και αληθείας» (σ. 205). Είναι αν-
σελ. 117

είπε με-
ταξύ άλλων: «Στη φάση αυτή αλληλοκατανοήσεως προέχει η ανάλυση των βαθύτερων θρησκευτικών εμπνεύσεών μας και όχι η αναζήτηση τεχνικού κοινού παρονομαστού. Το πρόβλημα...είναι... να ανοίξουμε τις θύρες και τα παράθυρα των θρησκευτικών μας συστημάτων εκ των έσω, για τη διευκόλυνση αληθινής κοινωνίας με όλους τους ανθρώπους» (σ. 33-34).
σελ. 151

Η χρήση του όρου «ενόραση» μαζί με τις ατέλειωτες αναφορές στη «θρησκευτική εμπειρία» γεννά την εντύπωση της εξισώσεως των εμπειριών της Εκκλησίας με τις εμπειρίες των πλήρους σκότους και πλάνης θρησκειών. Έτσι διαβάζουμε «ο θρησκευτικός στοχασμός...έχει την υποχρέωση να εκφραστεί με... προφητική ενόραση... για την ανάγκη μετανοίας... να προσφέρει δυνάμεις μεταμορφώσεως του αισθητού με την ενατένιση [κάτι παρόμοιο με την ενόραση] του υπεραισθητού» (σ. 28). Ενόραση διαθέτουν οι Τρεις Ιεράρχες (σ. 236), «προφητική ενόραση» προσφέρει το Ευαγγέλιο «στη σκέψη και την πίστη» (σ. 128) αλλά και στο «στροβιλισμό νέων θρησκευτικών ιδεών... ή προτεραιότητα δίδεται στην εμπειρία, την ενόραση» (σ. 256). Από την άλλη, όπως προαναφέρθηκε, «στην παγκόσμια αυτή κρίση οι θρησκείες καλούνται να προσφέρουν από τα βαθύτερα κοιτάσματα των πνευματικών εμπνεύσεων και διαισθήσεών τους...» (σ. 30). Ούτως ή άλλως «ο άνθρωπος... με τις υψηλότερες διαισθήσεις του... γνώριζε πάντοτε κάτι από την ύπαρξη και την τελειότητα του Θεού» κι αυτή «η διαίσθηση και γνώση του Θεού είναι και ο προθάλαμος της χριστιανικής πίστεως» (σ. 179).
σελ. 87

Είναι από το βιβλίο του π. Ι.Φωτοπούλου «Θεανθρώπινη Καθολικότητα ή Πανθρησκειακή Παγκοσμιότητα» που προσπαθεί να παραμορφώνει κείμενα παρουσιάζοντας το άσπρο μαύρο.

χήλιο – **επίσκοπος ον και πανεπιστημιακός** – απλών αλλά αγίων πνευματικών όπως π. **Ηλ. Μαστρογιαννόπουλου**, του π. **Αμφιλοχίου Μακρή**, του π. **Πορφυρίου Κανσοκαλυβίτη** (οι δύο τελευταίοι είναι άγιοι της Εκκλησίας).

Η τελευταία σπουδή του μοναχού Ζήση να αναφερθεί στον Αρχιεπ. Αλβανίας εκτός των άλλων που του καταλόγιζαν, τώρα προσπάθησαν να τον κάνουν **«γνωστό αιρετικό οικουμενιστή με πεπλανημένες θέσεις κρινόμενες άριστα στο βιβλίο του πρωτ. Ι. Φωτοπούλου»**.

Αυτήν ήταν η αιτία, άνοιξα τα δύο βιβλία και τα αντιπαρέβαλα και βρέθηκα σε σοκαριστική αμικχανία, **πρώτον** δεν υπάρχει λέξη **“αιρετικός”** και **δεύτερο** όπως αναφέρω πιο πάνω, κόβονται λέξεις, προτάσεις, προβληματισμοί και μοντάροντας – αν δεν υπάρχει το αντίστοιχο – είναι ωσάν να βρίσκεσαι σε διαθρησκευτικό συμπόσιο.

Για να αραδιάσω τα τραγικά που συνάντησα, θα χρειαστεί να συγγράψουμε τόμους, διότι ο συγγραφέας ιερέας, σε ένα βιβλίο 240 σελ. το θέμα που διαπραγματεύεται είναι **200 σελίδες**, έχει **127 υποσημειώσεις** κάτω από τα κείμενα και **138 παραπομπές** που σε παραπέμπουν στο βιβλίο που κριτικάρει.

Θα το κλείσω το θέμα και με τούτο ως τελευταίο που με προβλημάτισε για τον πνευματικό εκτόπισμα αυτού του αξιόλογου ιερέα, όταν έγραφε στη **σελίδα 33^α** τούτο το αμίμητο!

«Δεν αρνούμαστε τις πλοσιότατες θρησκευολογικές γνώσεις του Αγίου Αλβανίας αλλά τον ερωτούμε: Τί σεβασμό ένοιωθε, όταν έκανε ιεραποστολή στην Αφρική, προς τους μάγους, που επικαλούνται δαιμόνια, που λατρεύουν είδωλα ή κάνουν ανθρωποθυσίες και κρατούν κάτω από την δαιμονική τους εξάρτηση τους ταλαιπώρους ιθαγενείς; Ποιες είναι οι «πνευματικές κατακτήσεις» των σαμάνων, οι θρησκευτικές ανατάσεις των «γκουρούδων» με τους δαιμονικούς φωτισμούς τους ή των δερβίσηδων με τους μανιιώδεις στροβιλισμούς τους υπό ή χωρίς την επίδραση οπίου, ποιο τέλος πάντων «παγκόσμιο νόημα κρύβουν στην ιδιομορφία τους» οι ινδιάνικοι τελετουργικοί χοροί, όλες αυτές οι σατανικές πλάνες από τις οποίες μας ελευθέρωσε ο Χριστός;».

Το σεβασμό, πάτερ μου που ένιωθε και ο Χριστός, όταν οι Φαρισαίοι και Γραμματείς εποχής του τον κατηγορούσαν ότι συναναστρέφεται και κάθεται στο ίδιο τραπέζι με **“τελώνες, πόρνες και αμαρτωλούς”**, γιατί τους θεωρούσαν μιαιούς.

Ο Κύριος έδωσε την απάντηση σ’ αυτούς και κάποιους σαν εσάς. **«Ου κρίαν έχουνσιν οι ισχύοντες ιατρού, αλλ’ οι κακώς έχοντες... Ου γάρ ήλθον καλέσαι, δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν»** (Ματθ. 9, 12-13).

Τον ίδιο σεβασμό, πάτερ, που ένοιωθαν οι άγιοι Απόστολοι που συνάντησαν όχι μόνο δαιμονισμένους αλλά και ανθρωποφάγους στις ιεραποστολικές περιοδείες! Τί βρήκε στην Ελλάδα ο απόστολος Παύλος;

Μιμητής αυτών έγινε ο Αρχιεπίσκοπος π. Αναστάσιος, καθώς ήταν στην πράξη **«Εις Τύπον και Τόπον Χριστού»** και ελευθέρωσε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινες υπάρξεις από τις σατανικές πλάνες;

Σ’ όλο αυτό το βιβλίο δεν υπάρχει ούτε λέξη **ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ** και ούτε αποδεικνύεται ότι ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος είναι **ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ** για την οποία επικαλείται ο υιός Ζήση και η ίσως η κομπανία τους.

Με τέτοια τερτίπια προσπαθείτε, κύριοι Ζήσηδες, να κάμινετε **Αιρετικούς**;

Ο Μοναχός Σεραφείμ (Ζήσης) το νεοεποχικό “God and Religion”

Με το δεύτερο αυτό, ο υιός Ζήση μοναχός Σεραφείμ θέλοντας να διαφωτίσει τους αναγνώστες του για τα **“ΚΑΛΑ”**

του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου, λάνσαρε από τα αποθέματα το **“νεοεποχικό”** περιοδικό **“Θεός και Θρησκεία – God & Religion”** στο οποίο, όπως λέει, είχε τις ευλογίες και μάλιστα – **“αγαλλομένη χειρί”** – του Πατριάρχου Βαρθολομαίου... **“υπήρξε (και) εκείνη του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας Κύρου Αναστασίου”**. Δεν είναι **“εική και ως έτυχε”**. **Νάτος ο λόγος!**

Ο πατήρ Ζήσης και ο υιός Ζήσης, αφού όλα όσα επικαλούνταν ότι θα έφερναν **στο φως**, τις μασονικές δωρεές, τα σκοτεινά κέντρα, οι σκοτεινές πλευρές, τα εντεμπλεγμένα μασονικά, τα Οικουμενιστικά, που βρήκε τα χρήματα κ.ά, ήταν μια φούσκα με βρώμικο αέρα, παρουσίασε ο υιός το βιβλίο του π. Ι. Φωτοπούλου που αναφέρθηκε πιο πάνω, όπου δεν υπάρχει λέξη **αιρετικός** και όπως μάλιστα επακριβώς αναφέρει: **“Ο Αναστάσιος Αρχιεπίσκοπος της Αλβανίας, γνωστός αιρετικός Οικουμενιστής”**. Συνέχισε με την ίδια τακτική να πείσει τους αναγνώστες τώρα με κάποιο περιοδικό που κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο **του 1999**.

Ο τρίτος υπότιτλος της επιστολής του που μας κοινοποιήθηκε... και αναφέρεται στο περιοδικό και στον Αναστάσιο έχει τίτλο: **“Ο κυρός Αναστάσιος Γιαννουλάτος και το νέο-εποχικό περιοδικό God and Religion (1999)”**. Προσέξτε πόσο διπλωματικά θαυμάσια τακτοποιεί τους εκ δεξιών και τους εξ αριστερών. Γράφει:

«Το έτος 1999 ο γνωστός κοσμικός εκδότης Άρης Τερζόπουλος με τις – αγαλλομένη χειρί – ευλογίες του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου εξέδωσε το περιοδικό God & Religion. Επρόκειτο να αποτελέσει από τις πρώτες μάχες της «Θεοδρομίας» μας [29] η πολεμική μας κατά της απροκαλύπτως νέο-εποχικής κατευθύνσεως του περιοδικού

εκείνου (το οποίο τελικώς και «εξώκειλε» εκδοτικώς «μετ’ ου πολύ»)» το περιοδικό είχε ως παράλληλη στόχευση τον πόλεμο φθοράς κατά του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου, ο οποίος αφ’ ενός – μολονότι στερρός Οικουμενιστής (και όχι μόνον...) – **είχε σαφώς μία πολύ περισσότερο εθνοκεντρική, πατριωτική και φιλορθόδοξη, γεωπολιτική γραμμή από τον Οικ. Πατριάρχη Βαρθολομαίο Αρχοντώνη, σαφέστατα νεοταξίτη** [30].

Παρατηρήσεις:

Ο σοβαρός μελετητής-ερευνητής, μοναχέ Σεραφείμ/Αβέρκιε, προσεγγίζει τις ηγετικές φυσιογνωμίες, τις ζυγίζει με ακριβοδίκαιη κρίση το έργο τους, την προσφορά τους, τις μελετάει προσεκτικά και τις μεταφέρει χωρίς την παραμικρή αλλοίωση στο λαό που τον διαβάζει ή τον ακούει. Δε διαπλέκεται υστερόβουλα και ούτε απαγγέλλει χειμαρρώδη τιμητικό λόγο και καλοδολεμένο εγκώμιο σε πρόσωπα που στο πέρασμά τους άφησαν σκιές.

α) Το περιοδικό, μοναχέ Σεραφείμ,... – αφού το γράφετε εσείς – είναι όμως έτσι: (το οποίο τελικώς και «εξώκειλε» εκδοτικώς «μετ’ ου πολύ»). Αυτό κυκλοφόρησε τον **Ιανουάριο 1999** οι επιστολές που αναφέρεστε – “επευλογήσεως εκτός του” κ. Βαρθολομαίου (όπου βεβαίως δεν υπήρξε ο μόνος) παρόμοια έχουμε και από τον **Αναστάσιο Αρχιεπ...** – είναι δέκα τρεις και πολλές άλλες δημοσιευμένες και δημοσιεύστες όλες όμως έχουν ημερομηνίες αποστολής από το Σεπτέμβριο έως το Δεκέμβριο του 1989, δεν μπορούσαν να μαντέψουν ότι το περιοδικό θα **“εξώκειλε μετ’ ου πολύ”** το 1999, μοναχέ Σεραφείμ/Αβέρκιε!

β) Το περιοδικό – γράφετε – **“είχε ως παράλληλη στόχευση τον πόλεμο φθοράς κατά του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου”**. Εδώ προσφέρει ο μοναχός σιτηρέσιο κολακείας, κρατιέσαι να αποφύγεις την έκρηξη του θυμού από τα ψέματά του.

Για ποιο **πόλεμο φθοράς** του αρχιεπ, Χριστόδουλου μας

ταμπουνάτε, όταν το περιοδικό αυτό έχει επεξεργασμένες και πλουμισμένες **36 σελίδες** για τον Αρχιεπ. Χριστόδουλο (**φοβερό**), ο τίτλος:

«Εγώ!... Ο αρχηγός της ελληνορθόδοξης Εκκλησίας...

Ο Πρόεδρος της Ιεραρχίας...

Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος...

Ο ηγέτης του ελληνισμού...

Ο στρατηγός...

Ο πρόεδρος της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου...

Ο κεραυνός...

Η φωνή της Εκκλησίας...

Η φωνή του λαού...

Η φωνή σας...

Ο δημοφιλέστερος των Ελλήνων...

Θα μιλάω...

Σας πάω...

Ο καμπανάρης».

Έχουν τέτοια τοποθέτηση και δίνουν τέτοια έμφαση που σοκάρουν, ζωγραφίζεται και διαφημίζεται η αρχιεπισκοπική του παρουσία ως **“σημείον μέγα”**. Για το φαινόμενο Χριστόδουλο στον εκκλησιαστικό ορίζοντα του δημοσιεύματος αποφαίνονται **22 διακεκριμένοι πολιτικοί**, πανεπιστημιακοί, δημοσιογράφοι, καλλιτέχνες, τραγουδιστές... **14 μπτροπολίτες** και επιπλέον **οι δύο αρθρογράφοι** του άρθρου στο κάτω μέρος σε **14 σελίδες με ειδικό φόντο** επισημένων με τίτλο **“Η Τετάρτη Εξουσία για τον Αρχιεπίσκοπο”** ότι – **μόνο** – από τον **Ιούνιο του 1998** έως τον **Οκτώβριο 1998** όλος ο τύπος των Αθηνών έχει γράψει για το **“φαινόμενο Χριστόδουλος”** πάνω από **250 φορές!**

Στο χορό του νέο-εποχικού περιοδικού δεν έλειψε με άρθρο του για το Χριστόδουλο ο **“αντινεοεποχίτης”** και **“ομολογητής”** φίλος σας π. Γεώργιος Μεταλληνός που ξεπερνούσε υπέρμετρα και κακόγουστα την κολακεία. Μήπως αυτό το λιβανητό, θεωρείτε πόλεμο φθοράς στον Αρχιεπ. Χριστόδουλο, μοναχέ Σεραφείμ;

Συνεχίζει τον εκ δεξιών του: **«ο οποίος – ο Χριστόδουλος – αφ’ ενός – μολονότι στερρός Οικουμενιστής (και όχι μόνον...) –»**. Έχει και άλλα μοναχέ; Γιατί τα κρύβετε; Βάζοντας αποσιωπητικά; Και προχωρεί, **«είχε – μας λέει – σαφώς μια πολύ περισσότερο εθνοκεντρική, πατριωτική και φιλορθόδοξη, γεωπολιτική γραμμή...»**.

Εθνοκεντρική γραμμή σημαίνει, ελέγχω, αξιολογώ, κριτικάρω άτομα ή ομάδες, **αυτό εννοείτε**; Πατριωτική γραμμή, θεωρείτε τα πατριωτικά συλλαλητήρια με τους χιλιάδες ανθρώπους που τους έβγαλε στους δρόμους για τις ταυτότητες και μετά τους εγκατέλειψε καταμεσής του δρόμου ή για τις τρειςήμισι εκατομμύρια υπογραφές και που γέμισαν οι υπόνοιμοι;

Φιλορθόδοξη γραμμή. Μήπως εννοείτε την εμμονή του να φέρει τον Πάπα στην Ελλάδα; Ή που πλαστογράφησε την απόφαση της Συνόδου να επισκεφθεί και ο ίδιος τον Πάπα;

Μήπως φιλορθόδοξη γραμμή είναι ότι ποδοπάτησε όλους τους Ι. Κανόνες, για να γίνει μοικεπιβάτης Επίσκοπος Δημητριάδος;

Ή **μήπως** τη δημοτική που ξεκίνησε, να καθιερώσει στη λειτουργική αναγέννηση και δεν πρόλαβε;

Συνεχίζει ακάθεκτα τον **εξ αριστερών** του ο μοναχός Σεραφείμ, τονίζοντας:

«Από τις πλέον θερμές και ιδεολογικώς προσανατολισμένες – όχι δηλαδή ευκαιριακές και τυπικές – επιστολές ευλογίας που στάλθηκαν στο συγκρητιστικό περιοδικό God and Religion, υπήρξε εκείνη του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου! Στεκόταν βεβαίως αυτή σε αντίθεση με την (κυριολεκτικώς) δύο γραμμών επιστολή του Αθηνών κυρού Χριστοδούλου, αλλά ευθυγραμμιζόμενη με τις δύο – επίσης ιδεολογικώς χρωματισμένες – σελίδες του Κ/πόλεως Βαρθολομαίου γραμμένες εν θερμότητι προς τον Άρη Τερζόπουλο».

Για να πείσει το φιλόχρηστο ακροατήριο και τους αναγνώστες, κόβει ένα κομμάτι ακολουθώντας τη Γιαχωβάδικη τακτική – από την επιστολή του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου (9 Νοεμβρίου 1998) προς τον εκδότη Άρη Τερζόπουλο για το **«God & Religion»** (και μας την μεταφέρει) είλκυσε την προ-

σοχή μας εδώ και πολλά χρόνια (διότι ως γνωστόν «ο διάβολος κρύπτεται στις λεπτομέρειες»). **Ιδέτε: «Σύμφωνα με τα βασικότερα θρησκευμένα, όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, χρώματος, γλώσσας, είναι προικισμένοι με την αξιοπρέπεια της θείας καταγωγής τους και μέσω αυτής της σχέσεως, συνειδητής ή μη, με το Άγιο, με τον Θεό. Αυτή η βεβαιότητα αποτελεί την αφετηρία μιας επικοινωνίας με ανθρώπους διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, η οποία σέβεται την προσωπική τους ελευθερία».**

Τι γράφει ο αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος και τι θέλει να πει; **“Ιδέτε”, κύριοι διαστρεβλωτές.**

«Ο διάλογος μπορεί να συμβάλει στην υπέρβαση παρανοήσεων και παρερμηνειών των θρησκευτικών απόψεων...

Για μας ασφαλώς δεν σημαίνει θρησκευτική ουδετερότητα, ούτε οδηγεί σε νόθευση των ορθοδόξων πεποιθήσεων. Άλλωστε, η ορθόδοξη θεολογία αναπτύχθηκε μέσα σε ένα δημιουργικό διάλογο με τον εκάστοτε φιλοσοφική και θρησκευτικό στοχασμό. Όποιος ουσιαστικά πιστεύει στην αλήθεια του Ευαγγελίου δεν αποφεύγει τον σοβαρό διάλογο, ούτε τον φοβάται.

Σύμφωνα με τα βασικότερα θρησκευμένα, όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, χρώματος, γλώσσας, είναι προικισμένοι με την αξιοπρέπεια της θείας καταγωγής τους και μέσω αυτής της σχέσεως, συνειδητής ή μη, με το Άγιο, με τον Θεό. Αυτή η βεβαιότητα αποτελεί την αφετηρία μιας επικοινωνίας με ανθρώπους διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, η οποία σέβεται την προσωπική τους ελευθερία. Η παράδοση της Ορθοδοξίας μας υποχρεώνει να την αφομοιώσουμε δημιουργικά και να κινηθούμε στους ορίζοντες που η θεολογία μας προσφέρει για την κατανόηση διαφορετικών θρησκευτικών εμπειριών»,

Επειδή δεν του έβγαине το αποσπασμένο κομμάτι, διότι άλλα εννοεί ο Αρχιεπίσκοπος, πέταξε- όπως θα λέγαμε την μπάλα στην εξέδρα – το άρθρο 2 από την **“Οικουμενική Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα”** που είναι μας λέει **“σχεδόν ταυτόσημη σε έκφραση”** όπως του Αναστασίου και η οποία να τι λέει:

“Περί δικαιωμάτων και ελευθεριών” «χωρίς καμία απολύτως διάκριση, ειδικότερα ως προς την φυλή, το χρώμα, το φύλο, την γλώσσα, τις θρησκείες, τις πολιτικές ή οποιεσδήποτε άλλες πεποιθήσεις, την εθνική καταγωγή, την περιουσία, την γέννηση ή οποιαδήποτε άλλη κατάσταση» (1948, άρθ. 2).

α) Είναι βλασφημία πελώρια του μοναχού που προσπαθεί να τον ταυτίσει ιδεολογικά σε ένα φανταστικό σενάριο του, επειδή τέσσερις λέξεις από εκατοντάδες ή από τις δώδεκα που αναφέρονται στην **“Οικουμενική Διακήρυξη Ανθρώπινων Δικαιωμάτων”** καθότι δεν υπάρχουν και συνώνυμα όπως φυλή, φύλλο, χρώματος, γλώσσα **“και οι λέξεις αυτές να... αποτελούν πλέον μασονικό cliché...”;**

β) Ο αρχιεπ. π. Αναστάσιος εφάρμοσε την εντολή που του ανέθεσαν κατά την ώρα της χειροτονίας του ως επισκόπου και ποιμένα η εκκλησία.

«Κύριε, και τούτον τον αναδειχθέντα οικονόμον της αρχιερατικής χάριτος ποίησον γενέσθαι μιμητήν σου του αληθινού ποιμένος, τιθέντα την ψυχήν αυτού υπέρ των προβάτων σου, οδηγόν τυφλών, ως των εν σκότει, παιδευτήν αφρόνων, φωστήρα εν κόσμω, ίνα καταρτίσας τας ψυχάς τας εμπιστευθείσας αυτώ επί της παρούσης ζωής, παραστή τω βήματί σου ακатаισχύντως και τον μέγαν μισθόν λήψεται ον πτοίμασας τοις αθλήσασιν υπέρ του κηρύγματος του ευαγγελίου σου».

Και ακολούθησε πιστά την προτροπή του Απόστολου Παύλου:

«ουκ ένι Ιουδαίος ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ

ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ» πάντες γαρ υμείς ένά εστέ εν Χριστώ Ιησού» (Γαλ. 3, 28).

Ή το: **«ουκ ένι Έλλην και Ιουδαίος, περιτομή και ακροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα και εν πάσι Χριστός»** (Κολ. 3, 11) και (Λουκ. 6, 36) (Ιακ. 2, 4) κ.ά.

Ο μοναχός Σεραφεΐμ/Αβέρκιος τώρα βγάζει και συμπέρασμα ότι δηλαδή, από τις τέσσερις παραπάνω λέξεις που χρησιμοποίησε ο αρχιεπ. Αναστάσιος στην επιστολή συμπεραίνει ότι **είναι μασόνος**. Να τι μας γράφει:

«Ενας καλός γνώστης της Μασονίας και της Θεοσοφίας όμως, ως ο γράφων (ποιος είναι ο γράφων; Ο μοναχός Σεραφεΐμ), δε θα δυσκολευθεί να αναγνωρίσει στη φράση του Αναστασίου Γιαννουλάτου και τη σχεδόν ταυτόσημη φράση από την πρώτη (εκ τριών) θεμελιώδη, ιδρυτική, αρχή της

Αυτός είναι ο τίτλος Εγώ! Με όλα τα υπόλοιπα και με τις 36 πυκνογραμμένες σελίδες του περιοδικού, που δεν είδε ο μοναχός Ζήσης Σεραφεΐμ/Αβέρκιος.

Θεοσοφικής Εταιρείας, που ιδρύθηκε (17 Νοε 1875) από την εσωφορίστρια και Μασόνο Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι, και η οποία έχει στενότερη ιδεολογική συγγένεια με τη Μασονία [33]. Η πρώτη αυτή αρχή, διακηρύττει το **«σχηματισμόν πυρνήνος παγκοσμίου αδελφότητος της ανθρωπότητας, άνευ διακρίσεως φυλής, πίστεως, φύλου, τάξεως ή χρώματος»** [34]. Και την σύνδεση των γραπτών του Αναστασίου με τις θεοσοφικές αρχές».

Ο καλός γνώστης της μασονίας και της Θεοσοφίας – ο ίδιος προσδιορίζεται – ως ο γράφων – μοναχός Σεραφεΐμ φανερώνεται το συνώνυμο Αβέρκιος – προσθέτει και άλλες λέξεις και ταυτόσημες φράσεις– όπως από τη **“Θεοσοφική Εταιρεία”** κ. Μελισσαρόπουλος ο οποίος έγραψε: **«... άνευ διακρίσεως φυλής, πίστεως, φύλου, τάξεως ή χρώματος»** (Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν “Ηλιος” τ.θ. σελ. 555). Είναι σαν να μας λέει **«Τι έτι χρειαν έχομεν μαρτύρων»** (Ματθ. 26, 65), ο ίδιος μας το λέει: να η **“σύνδεση των γραπτών του Αναστασίου με τις θεοσοφικές αρχές”** – Έχει συνέχεια η εξ αριστερών:

Μας περιγράφει ως με θαυμασμό και τούτο ο μοναχός Σεραφεΐμ/Αβέρκιος ότι η επιστολή **“ευλογίας από τις πλέον θερμές και ιδεολογικώς προσανατολισμένες του Αρχιεπ. Αλβανίας κυρού Αναστασίου! Στεκόταν βεβαίως αυτή**

σε αντίθεση με την «κυριολεκτικώς» δύο γραμμών επιστολή του Αθηνών κυρού Χριστοδούλου...”.

Έχει δίκαιο να θαυμάζει **“ο καλός γνώστης της μασονίας”** τη μετριοφροσύνη του αρχιεπ. Χριστοδούλου ο οποίος τί είπε ως ευχές στη διεύθυνση του περιοδικού! **«Έλαβα τα βιβλία των εκδόσεών σας και σας ευχαριστώ. Εύχομαι ο Θεός να σας ευλογεί και να αγιάζει τη ζωή και το έργο σας».** Να ευλογεί και να αγιάζει, μας λέει: Αυτές οι λέξεις νομίζω καλύπτουν όλο το **«σωτηριολογικό νέο-εποχικό»** έργο του περιοδικού. Έτσι δεν είναι μοναχέ Σεραφεΐμ/Αβέρκιε;

Σε αντίθεση ο Αρχιεπ. Αναστάσιος τελείωσε την επιστολή του (9 Νοεμ. 1999). **«Με χαρά, λοιπόν, και ελπίδα καιρετίζουμε την έκδοση του “Θεός και θρησκείες” και ευχόμαστε κάθε επιτυχία στις ευγενείς προσπάθειές σας...».** Μήπως αυτές εννοούσατε, όταν γράφατε ότι ήταν **“ευλογίες από τις πλέον θερμές και ιδεολογικώς προσανατολισμένες”** μοναχέ Σεραφεΐμ/Αβέρκιε;

Έχετε καταλάβει, μοναχέ, ότι οι αλλοιώσεις που κάνατε με προσθήκες, αφαιρέσεις, αποσιωπητικά, υπονοούμενα... σέρνετε τους αναγνώστες και τους ακροατές σας σε μονοπάτια εκλογικευμένης αναλήθειας;

Τι ιδιότυπη ιστορική σύμπτωση είναι αυτή, μοναχέ Σεραφεΐμ/Αβέρκιε! Να διαβάζετε μόνο την 6^η σελίδα του νέο-εποχικού περιοδικού με τις δύο γραμμές της επιστολής του αρχιεπ. Χριστοδούλου και να μη συναντήσατε τις **36 σελίδες** ένα τόσο **“μικρό”** ρεπορτάζ – έρευνα που αντιστοιχούσε – υπολογισμένο – σε **45 φύλλα της εφημερίδας “ΑΓΩΝΑ”**. Που με τις αφειδώλευτες κολακείες, με αυθόρμητους κλακαδωρούς με αναφερόμενα ιστορικά που ξεπερνούσαν τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας, με τεχνάσματα για ευκολόπιστους, με καμουφλαρισμένο το μανδύα της αληθοφάνειας. Που και σε όλες τις σελίδες δεξιά να φιγουράρει η φωτογραφία του αρχιεπ. Χριστοδούλου. Αν δεν προσέξατε το τεράστιο κείμενο, τις πολύχρωμες και ολοσέλιδες φωτογραφίες που φωνάζουν. **Εδώ είμαι!!! Δεν τις είδατε;**

Όλο αυτό το ρεπορτάζ, μοναχέ Σεραφεΐμ/Αβέρκιε, που δεν το είδατε και γι’ αυτό ίσως δεν αναφέρεστε καθόλου. Ο γνωστός κοσμικός εκδότης του Άρης Τερζόπουλος – όπως εσείς κατά γράμμα αναφέρετε – με το **“συγκρητιστικό περιοδικό god & Religion”** και άλλων περιοδικών **“Lifestyle, ηθικής αποσαθρώσεως του Γένους μας – από εκκλησιαστικής απόψεως... ο οποίος καυχήθηκε – συνεργάτης Κωστόπουλος – ότι πηκώς «ξεβλάχψε»** τη χώρα μας και άλλων ομοίων! **Γιατί το έκανε;**

Μήπως γιατί αγαπούσε την Εκκλησία και πρόβαλε το Χριστόδουλο για **“Εκκλησία”**; Μήπως για την ψυχική κάποιου προσφιλους προσώπου του; ή μήπως ο παθιασμένος εραστής της προβολής αρχιεπ. Χριστοδούλου που ως Αρχιεπίσκοπος επιχειρούσε λαδώνοντας να προβάλλετε σε τηλεοπτικά κανάλια σε πάσης φύσεως, σε έντυπα ποικιλόμορφα, προκειμένου να αυτοπροβληθεί ως πανευρωπαϊκή, αν μη και ως παγκόσμια ηγετική προσωπικότητα;

Αυτή η κούρσα του αρχιεπ. Χριστοδούλου προς τον ευτελή στόχο της φτηνής προβολής του, έκανε κινήσεις, επικίνδυνα απαξιωτικές και καταλυτικές για την πάγια εκκλησιαστική ιστορία.

Αγαπητέ αναγνώστα, αναγκάστηκα να ασχοληθώ με το τραγικό αυτό γεγονός της συκοφάντησης αυτού του **“αγίου”** προσώπου που αφιέρωσε τη ζωή του στο Χριστό, στην Εκκλησία και για τη σωτηρία ψυχών. Προτίμησα την **“πεπατημένη”** μεθοδολογία, τη στενή ενημέρωση πάντα όμως με ντοκουμέντα και με αντιπαραβαλλόμενα στοιχεία, ώστε να ενημερώσω υπεύθυνα, τι έγιναν, πότε έγιναν και πως έγιναν, εκθέτοντας τα περιστατικά, όσο είναι δυνατόν, με ακρίβεια και σαφήνεια και σας τα παρέδωσα, να βγάλετε εσείς **“εν ελευθερία”** τα συμπεράσματα.

Ήταν **μασόνος;**

Ήταν **αιρετικός;**

Ήταν **οικουμενιστής;**

... Ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος;

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Με όποιο τρόπο λοιπόν μπορούμε, πρέπει να βοηθούμε, γιατί δεν ξέρουμε πότε ακριβώς θα μας καλέσει ο Κύριος, για να φύγουμε απ' αυτή τη ζωή. Να ζητούμε από το Θεό, να μας δώσει πνεύμα αγάπης, γιατί αγάπη σημαίνει ελεημοσύνη. Εκείνος που αγαπά, ξέρει και πώς να ελεεί. Ο Θεός αγαπά πάρα πολύ τον ελεήμονα άνθρωπο, γιατί και ο Κύριος είναι ελεήμων και εύσπλαχνος.

Σκεφτήκαμε ποτέ ότι, εκτός απ' αυτόν τον κόσμο, υπάρχει και ο άλλος κόσμος ο πνευματικός; Σκεφθήκαμε καμιά φορά να προσευχηθούμε για τις ψυχές που βρίσκονται στο κρατητήριο του Θεού; Σκεφτήκαμε ότι υπάρχουν ψυχές που υποφέρουν τρομερά, γιατί δεν έχουν περάσει στον παράδεισο του Θεού; Γι' αυτές τις ψυχές ποιος θα προσευχηθεί;

Αυτή είναι η μεγάλη ελεημοσύνη, το να προσευχόμεθα για τους ανθρώπους αυτούς που είναι στο κρατητήριο του Θεού και αναμένουν την ημέρα της καταδίκης. Τρέμουν στην ιδέα ότι φθάνει η ώρα η μεγάλη της κρίσεως, που μια για πάντα, αιώνια θα κριθούν και εκείνη η κατάσταση δε θα έχει τέλος. Βρίσκονται σε μεγάλη δυστυχία. Εάν θα τους βλέπαμε, θα πονούσαμε πάρα πολύ. Σας το βεβαιώνω εγώ, ο πατήρ Εφραίμ Αριζόνας ότι έτσι είναι.

«Εν τω Άδη ουκ εστί μετάνοια». Δηλαδή μετάνοια των ψυχών που έχουν φύγει από τη ζωή και είναι στον Άδη, δεν εισακούεται. Ποιος λοιπόν θα τους βοηθήσει, θα τους σώσει; Η στρατευομένη Εκκλησία που είμαστε εμείς. Πρέπει να μας απασχολήσει το θέμα σοβαρά. Ας βάλουμε τον εαυτό μας σε αυτή τη θέση. Ποια ευλογία θα είχαμε κι εμείς, αν θα υπήρχαν κάποιοι που θα είχαν δύναμη οι προσευχές τους, να μας λυτρώσουν από τη φοβερή κόλαση, να εξοφλήσουν το χρέος μας και από την κατάσταση της αιχμαλωσίας και της δουλείας, να βρεθούμε αντιθέτως στη δόξα και ανάπαυση του Θεού. Αυτή η ελεημοσύνη είναι η ύψιστη που μπορεί να πράξει ο χριστιανός. Και θα ξέρετε ότι προσευχές αγίων ανθρώπων έχουν κατορθώσει αυτό το μεγάλο Θαύμα.

Στην πατερική και Ασκητική παράδοση έχουμε διαβάσει για πολλούς ανθρώπους, οι οποίοι με την προσευχή τους έχουν βγάλει ψυχές από την κόλαση. Και πόσοι Άγιοι το έκαναν αυτό και έμεινε στην αφάνεια και δεν είναι κάπου γραμμένο. Ο Θεός όμως τους εδόξασε για τη μεγάλη τους αυτή ελεημοσύνη. Εάν ένα ποτήρι νερό έχει αξία και ανταπόδοση από το Θεό εις

όνομα μαθητού, εις όνομα προφήτου, εις όνομα δικαίου, πόσο ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία έχει η προσευχή υπέρ χιλιάδων εκατομμυρίων ανθρώπων δυστυχισμένων και καταδικασμένων στα κάτεργα της κολάσεως.

Για να φθάσει όμως κανείς στο σημείο, ώστε να κινηθεί η ψυχή του να προσευχηθεί έτσι, πρέπει να προηγηθεί κατάσταση πνευματική. Θα πρέπει να ασκηθεί, να

προσεύχεται, να γονατίζει, να ελεεί, να μελετά, να εξομολογείται, να μεταλαμβάνει και να είναι προσεκτική η ζωή του γενικότερα. Έτσι αποκτώντας οι προσευχές του παρηρησία, θα κατορθώσουν αυτό το μεγάλο επίτευγμα για τις ψυχές των αιχμαλώτων, των

δυστυχισμένων ψυχών της κολάσεως, **«δι' ας Χριστός απέθανε».** Πεθαίνουν και πεθαίνουν άνθρωποι και κανείς δε μεριμνά για αυτούς. Είναι ξεχασμένοι απ' όλους. Εμείς μεριμνούμε για τους δικούς μας, τους γονείς μας, τους συγγενείς μας και κάνουμε μνημόσυνα, κομποσκοίνια και προσευχές υπέρ αναπαύσεώς των. Γι' αυτούς όμως δε γονατίσαμε, δε ρίξαμε ένα δάκρυ, δε σπρώξαμε τα χέρια σε προσευχή.

Ας προσπαθήσουμε να γίνουμε πιο πνευματικοί άνθρωποι, να πλησιάσουμε, να αγγίξουμε το Χριστό πιο κοντά, για να του μιλήσουμε. Ο Χριστός πέθανε στο Σταυρό για κάθε ψυχή και ζητεί να βρει αιτία να ελεήσει αυτούς τους ανθρώπους και να δικαιολογήσει την απαλλαγή τους από την καταδίκη. Ο Θεός νοιάζεται γι' αυτές τις ψυχές που έχει στο κρατητήριό Του. Η δικαιοσύνη Του επιβάλλει να είναι στο κρατητήριο. Η ευσπλαχνία Του όμως έρχεται από την άλλη πλευρά και λέει: **«Προσευχήσου γι' αυτούς».** Γιατί; Για να δικαιολογήσει ο Θεός, να νικήσει η ευσπλαχνία Του τη δικαιοσύνη Του και να στείλει το έλεός Του σε αυτούς που υποφέρουν εκεί.

Εύχομαι ο Χριστός να μας δώσει χάρη, να μας δώσει φώτιση, δύναμη και προ πάντων τη χάρη της ελεημοσύνης, για να ελεήσουμε τις ψυχές εκείνες που έχουν φύγει για τον άλλο κόσμο. Και όταν εμείς δεν τις ξεχάσουμε, δε θα μας ξεχάσει και εμάς ο Θεός, όταν και εμείς ίσως βρεθούμε στην ίδια ανάγκη. Έτσι, θα γίνει ευπρόσδεκτος η νηστεία και ο αγώνας μας ενώπιον του Θεού.

Ας ευχαριστούμε από την ψυχή μας το Θεό που μας αξίωσε, να είμαστε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, για να έχουμε αυτή τη δυνατότητα να ελεούμε και να αγωνιζόμαστε έτσι, ώστε να βρεθούμε στη δόξα Του αιώνια μαζί Του. Γένοιτο.

Γράφει
ο Κωνσταντίνος
Ζ. Σταθακόπουλος
Θεολόγος
– Καθ. Βυζ. Μουσικής

Έν Άγιώ Όρει τῇ 14//27.9.2026

Τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ

Χαιρετισμὸς Ἀγορειτῶν Κελλιωτῶν Πατέρων στὴν Σύναξη Ἀθηνῶν τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 2026 (ν. ἡμ.)

ΟΧΙ στὴν ἀφαίρεση τῆς ἐλευθερίας βούλησης καὶ ἐπιλογῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΧΙ στὸν προσωπικὸ ἀριθμὸ,

ΟΧΙ στὴν κάρτα τοῦ πολίτη,

ΟΧΙ στὴν ἠλεκτρονικὴ-ψηφιακὴ ταυτότητα.

ΟΧΙ στὴν λαίλαπα τοῦ ἐωσφορικοῦ ψηφιακοῦ μετανθρωπισμοῦ !

Σὲ συνέχεια προηγουμένων Συνάξεων γιὰ μία εἰσέτι φορὰ συναχθήκαμε στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου εἰρηνικὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς Δημοκρατίας, ἡμέρα τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ νὰ ὑψώσουμε καὶ ἐμεῖς τὴν φωνή μας, νὰ ἀφυπνίσουμε τοὺς ἀδελφούς μας, γιὰ τὴν σύγχρονη ψηφιακὴ τυραννία, ποὺ ἡ Νέα τάξη Πραγμάτων ἐγκαθιστᾷ ἐδῶ καὶ χρόνια ὑπουλα, μεθοδικὰ καὶ ὑποχθόνια μὲ ἀνόμους νόμους...

Ἐμεῖς οἱ Ἀγορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες ἀφήσαμε τὸν κόσμον καὶ ἤρθαμε στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας μας ὥστε μέσα στὴν ἡσυχία νὰ προσευχόμαστε γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλὰ καὶ μελετώντας τὴν ἐπικαιρότητα (τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν) νὰ ἀκολουθοῦμε μὲ ἐν Χριστῷ καρὰ τὸν μοναδικὸ σωτήριον δρόμον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, ἀφοῦ δώσαμε βαρεῖς ὅρκους καὶ ὑποσχέσεις στὸν Τρισπόστατο Τριαδικὸ Θεό.

Συμφέροντα στὸν ἔξω κόσμον δὲν ἔχουμε, οὔτε ζητᾶμε ἐξουσία καὶ τιμές. Ὅμως, ὅπως ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοι μας, πάντα λέμε ἄφοβα τὴν **Ἀλήθεια**.

Αὐτὴ ἡ **Ἀλήθεια** ἐπανειλημμένως μᾶς κάνει ΜΗ ἀρεστοὺς στοὺς ὀπαδοὺς τῆς Νέας Ἐποχῆς γιατί ἀντιτιθέμεθα στὰ ὑπουλα καὶ ἀνθρωποκτόνα σχέδια τοῦ ἀρχηγοῦ τους, τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ ἀντιπαρατεθοῦν στὴν Ἀλήθεια, γιὰ νὰ μᾶς ὑποτιμήσουν, μᾶς συκοφαντοῦν μὲ διάφορες κοσμικὲς ταμπέλες: ὅπως ψεκασμένοι, χριστιανοταλιμπάν, ὀπισθοδρομικοὺς, γραφικοὺς κ.λπ.

Ὅπως καὶ στὴν περίοδο τοῦ κορώνα – ἰοῦ, **ὡς Ἀγορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες** ξεκάθαρα πήραμε θέση **κατὰ** τῶν συγκεκριμένων πειραματικῶν σκευασμάτων («ἐμβολίων»), ἔτσι καὶ τώρα ξεκάθαρα ἐρχόμαστε καὶ δηλώνουμε ὅτι γιὰ λόγους πρωτίστως- Πίστεως καὶ συνειδήσεως, **ἀρνούμαστε** νὰ παραλάβουμε τὸν προσωπικὸ ἀριθμὸ καὶ τὴν κάρτα τοῦ πολίτη – ἠλεκτρονικὴ ψηφιακὴ ταυτότητα ποὺ μᾶς ἀριθμοποιεῖ καὶ πολιτογραφεῖ ἐς αἶε στὸ σύστημα τοῦ ἀντιχρίστου...

Ἀρνούμαστε τὴν παραλαβὴ τους, λόγῳ τῆς θεόδοτης ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ὡς εἰκόνα καὶ πρόσωπο, ποὺ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἐλευθερία βούλησης καὶ ἐπιλογῆς τοῦ ἀνθρώπου (αὐτεξούσιο). Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἡ ὀποιαδήποτε **ἄγνοια** ἐπὶ τοῦ θέματος δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ δικαιολογία. **Ἄγνοια, λήθη, ἀκηδία** : τὰ τρία δεινὰ σκοτίσεως τῆς ἀνθρώπινης διανοίας. Ἄν στὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη ἡ ἄγνοια τοῦ νόμου δὲν συγχωρεῖται ἀλλὰ τιμωρεῖται, πολὺ περισσότερο ὁ πιστὸς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζει τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐξετάζει τὶς ἐπιλογές του μὲ ἀκρίβεια καὶ τὶς ἐπακόλουθες πράξεις του.

Φυσικὰ, θὰ βρεθοῦν πολλοὶ «μορφωμένοι» ἐπιστήμονες καὶ δυστυχῶς πολλοὶ Ἱεράρχες (!!!!!) ποὺ θὰ ποῦν ὅτι αὐτὰ ποὺ λένε οἱ μοναχοὶ δὲν ἰσχύουν Πρὸς ἀπάντησιν τοὺς λέμε πὼς οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὸ τελευταῖο βιβλίον αὐτῆς τὴν Ἱερὰ Ἀποκάλυψιν, γνωρίζουμε τὰ πονηρὰ σχέδια τοῦ ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, τῆς πενταρχίας τοῦ σκότους. Γι' αὐτὸ ὅπως ἀποδείχθηκε ἀληθινὴ ἡ ἐναντίωσή μας στὰ πειραματικὰ σκευάσματα («ἐμβόλια») μὲ ἀνεπανόρθωτες παρενέργειες καὶ πρόωρους – αἰφνίδιους θανάτους (εἰδικὰ στὶς νεαρὲς ἡλικίες) πρὸς τοὺς συνανθρώπους καὶ ἀδελφούς μας,

ἔτσι θὰ δικαιωθοῦμε μὲ τὴν **συνειδητὴ ἄρνησή μας** :

– τὸν προσωπικὸ ἀριθμὸ,

– τὴν κάρτα τοῦ πολίτη, ἠλεκτρονικὴ-ψηφιακὴ ταυτότητα, μὲ βάση τὶς παρελθούσες ἀποφάσεις τῆς σιωπούσας σήμερα Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Α.Ο. κατὰ τῆς ψηφιακῆς – ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας καὶ τὰ λεγόμενα καὶ γραφόμενα τοῦ Ἁγίου Παίσιου τοῦ Ἀγορείτου.

Χαιρετίζουμε καὶ δίνουμε **τὶς Ἀγορεῖτικες ταπεινὲς μοναχικὲς εὐχὲς** μας στοὺς διοργανωτὲς τῆς σημερινῆς Συνάξεως, τοὺς παρόντες, καθὼς καὶ σὲ ὅλους ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀφύπνισιν καὶ τὴν σωτηρία τῶν ἀθῶων ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν καὶ συνανθρώπων μας.

Ἀγωνίζεσθε τὸν καλὸν ἀγῶνα

καὶ χαίρετε ἐν Χριστῷ Κυρίῳ πάντοτε.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΛΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.
Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 1η συνέχεια από την 30η Ομιλία 25/10/1981

«Και ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τετάρ-την, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτείνειν ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.» (Αποκ. 6, 7-8)

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα, ἀγαπητοί μου, εἰς τὴν λύσιν τῆς τετάρτης «σφραγίδος».

«Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τετάρ-την, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγον-τος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλω-ρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐ-τῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐ-τοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτείνειν ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.» (Αποκ. 6, 7-8)

Εὐρίσκόμεθα εἰς τὸ 6ον κεφάλαιον, στίχοι 78. Ἐάν προσέξουμε τὴν διαδοχικὴν λύσιν τῶν τεσσάρων πρώτων «σφραγίδων» –αὐτὴ εἶναι ἡ τετάρτη–, θά παρατηρήσωμε ὅτι ἔχομε μίαν προοδευτικὴν κλιμάκωσιν.

Κατ’ ἀρχὰς κηρύσσεται τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ εἶναι ὅλα εὐοίωνα καὶ εὐχάριστα· εἶναι ὁ «λευκὸς ἵππος». Κατόπιν ἀρχίζει ἡ ἀντίδρασις τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν ὀργάνων του, ποὺ ἐγείρουν διωγμὸν καὶ μαρτύριον ἐναντίον τῶν κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν φορέων αὐτοῦ. Ἔτσι ἄφθονο αἷμα χύνεται, καὶ ἔχομε τοὺς Μάρτυρας καὶ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους καὶ ἐμφυλίους συρράξεις, ὅπως θά λέγαμε, σέ μία περιορισμένη ἢ εὐρεῖα μορφή· εἶναι ὁ «πυρρὸς ἵππος», τὸ κόκκινο ἄλογο. Μετά ἔρχεται ὁ Θεὸς νά τιμωρήσῃ τοὺς διώκτας τοῦ Εὐαγγελίου Του καὶ ἐξαπολύει λιμὸν, πένθος καὶ κατῆφειαν· εἶναι τὸ μαῦρο ἄλογο, τῆς τρίτης «σφραγίδος».

Ὅμως οἱ διώκται δέν συμμορφοῦνται καὶ ἐπιμένουν εἰς τὴν ἄρνησίν των, ὅπως δυστυχῶς καὶ οἱ πεπτωκότες Χριστιανοί, αὐτοὶ ποὺ ἀπεμπόλησαν τὸν Χριστόν. Καὶ ἀρχίζουν αὐτοί, οἱ πεπτωκότες Χριστιανοί, νά ζοῦν τὴν προτέραν των ζωὴν καὶ νά εἰδωλολατροῦν· ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, βαπτισμένοι ἄνθρωποι, βαπτισμένοι Χριστιανοί, ἀρνοῦνται τὸ Βάπτισμά των, ἀρνοῦνται τὴν χριστιανικὴν των ιδιότητα, καὶ γίνονται Τέκτονες, γίνονται ἄθεοι ἢ ὅ,τι ἄλλο! κι ἔτσι αὐτοὶ ὁμοίως ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Ἔρχεται λοιπόν ὡς ποινὴ πλεόν ἀπὸ τὸν Θεόν –πού εἶναι ἡ τετάρτη «σφραγίς», ἡ λύσις τῆς τετάρτης «σφραγίδος», ἔρχεται ὁ πόλεμος, ἡ πείνα, ἡ ἐπιδρομὴ τῶν «θηρίων τῆς γῆς» καὶ ὁ θάνατος –μέ τὴν ἔννοια λοιμός, τὸ λοι μέ ὁ μικρονηγῶτα, ποὺ θά πῇ ἀρρώστια· αὐτὸ ποὺ λέμε στὴν γλῶσσα μας θανατικό– στὸ τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς!

Ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ λύσις τῶν τεσσάρων πρώτων «σφραγίδων» ἀποτελεῖ ἕναν κύκλον διαρκῶς ἐπαναλαμβανόμενον μέσα εἰς τὴν Ἱστορίᾳ, δηλαδὴ ἔχομε τὴν κυκλικὴν μέθοδον ἐρμηνείας τῶν γεγονότων τῆς Αποκαλύψεως, κάτι ποὺ παρατηροῦμε εἰς ὁλόκληρην τὴν ἱστορίᾳ τοῦ Ἰσραὴλ, μέσα εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Καινὴν Διαθήκην. Πρό παντός ὅμως εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην βλέπομε αὐτὴν τὴν κυκλικὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Εἶναι αὐτὴ ποὺ σᾶς εἶχα πῇ, καὶ ὅσες φορές θά μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία θά ἐπανέρχωμαι, διὰ νά ἐδραιωθῇ μέσα σας αὐτὴ ἡ γνῶσις περὶ τῆς κυκλικῆς ἐρμηνείας.

Ἔχομε τὸν ἐξῆς κύκλο στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: Ὁ Θεὸς δίνει τίς ὑποσχέσεις Του, κάνει τὴν διαθήκην Του καὶ λέγει: «Ἐάν μέ ἀκούσετε, θά φᾶτε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς· ἐάν δέν μέ ἀκούσετε, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδετα.» (Ἠσ. 1, 1920).

Ὁ λαὸς ἀκούει. Περνάει ὁ καιρὸς, ξεφτίζει ὁ λαός, ξεχνάει ὁ λαός, εἰδωλολατρεῖ, ἔρχεται ἡ τιμωρία· συνέρχεται ὁ λαός, μετανοεῖ, συγχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ ἀνανεώνει τὴν διαθήκην Του, μέ τὴν ἔννοια ὅτι ἔρχονται οἱ Προφῆται, οἱ Κριταὶ καὶ λοιπά,

ὅσοι κυβέρνησαν τὸν λαό, καὶ ὑπενθυμίζουν τὰ κρίματα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ. Καὶ πάλι ὁ λαός συνέρχεται, γιὰ νά ξεχαστῇ ὕστερα ἀπὸ λίγο, καὶ πάλι νά εἰδωλολατρήσῃ καὶ πάλι νά ἔρθῃ ἡ τιμωρία. Ἔχομε αὐτοὺς τοὺς κύκλους.

Ἔτσι μποροῦμε νά ἰδοῦμε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη· ἀλλὰ ἔτσι μποροῦμε νά ἐρμηνεύσωμε καὶ ὁλόκληρην τὴν Ἀγία Γραφή καὶ ὁλόκληρην τὴν Ἱστορία. Μόνο ποὺ δέν ἀντιγράφουν οἱ αἰῶνες ἀλλήλους, ὅπως λέγεται ἔξω βεβαίως ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή. Αὐτὴ εἶναι μία κυκλικὴ ἐρμηνεία, αὐτὸ ποὺ λένε ὅτι οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουσιν ἀλλήλους, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ ἐγίνε τὸν περασμένον αἰῶνα θά γίνῃ καὶ τώρα, ὅπως ἐγίνε καὶ τὸν προπερασμένον αἰῶνα, ὅπως θά γίνῃ καὶ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα, τὰ ἴδια πράγματα.

Δέν εἶναι ὅμως ἀκριβῶς τὸ ἴδιο, διότι ἔχομε ταυτοχρόνως μίαν ἑλικοειδῆ μορφήν, κι ἔτσι αὐτὰ ποὺ θά κάνουμε σ’ αὐτόν τὸν αἰῶνα ναὶ μέν μοιάζουν μέ τὰ τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀλλ’ ὅμως ἔχομε μίαν εἰδίκευσιν, θά λέγαμε, μίαν πύκνωσιν αὐτῶν τῶν καταστάσεων. Συνεπῶς ναὶ μέν γυρίζομε ξανά κύκλο, ἀλλὰ εἴμεθα λίγο πιὸ ψηλά ἀπὸ τὸν πρώτον κύκλον, καὶ ἔτσι ἀνεβαίνομε πρὸς τὰ πάνω, μέ διαρκῇ πύκνωσιν τῶν πραγμάτων, τῶν γεγονότων. Ἔτσι λοιπὸν αὐτές οἱ τέσσερις «σφραγίδες» διαρκῶς καὶ διαρκῶς ἐπαναλαμβάνονται μέσα εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Θά παρακαλέσω αὐτὸ νά τὸ καταλάβετε. Ἄν τὸ καταλάβωμε, τότε θά καταλάβωμε τὸ βιβλίον τῆς Αποκαλύψεως. Ἀλλιῶτικα; Ἀλλιῶτικα θά κάνουμε παρερμηνεῖς.

Καὶ τώρα ἄς ἔλθωμε εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς τετάρτης «σφραγίδος». Τὸ τέταρτον «ζῶον» εἶναι τὸ «ὁμοιον ἀετῷ πετομένῳ»· δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ μοιάζει μέ ἀετὸ ποὺ πετᾷ. Τὸ χρῶμα τοῦ τετάρτου «ἵππου» εἶναι τὸ «χλωρόν», δηλαδὴ τὸ κίτρινον, τὸ πρασινοκίτρινο· εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου. Τὸ βάζουμε μάλιστα τὸ κίτρινο, κίτρινη σημαία· ποὺ εἶναι τὸ λοιμοκαθαρτήριο, δηλαδὴ ἡ καραντίνα. Ἀρρώστια σ’ αὐτὸ τὸ πλοῖο; Κίτρινη σημαία. Ἀκόμα, τὸ κίτρινο χρῶμα στὸν ἄνθρωπο θυμίζει θάνατο. Ὅταν βλέπωμε ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος εἶναι κίτρινος, καταλαβαίνομε ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔτοιμος νά πεθάνῃ. Συνεπῶς τὸ κίτρινο χρῶμα, τὸ πρασινοκίτρινο αὐτὸ χρῶμα, εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ θανάτου. Ἐς ἄλλου καὶ ὁ ἀναβάτης τοῦ «χλωροῦ ἵππου» φέρει τὸ ὄνομα θάνατος.

«Καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐτοῦ.» καὶ ὁ Ἄδης ἀκολουθοῦσε.

Προσωποποιεῖται ἐδῶ ὁ Ἄδης, ὅπως προσωποποιεῖται καὶ ὁ θάνατος. Καὶ ὁ «ἄδης» ἀκολουθεῖ τὸν «θάνατον». Φυσικὸν εἶναι τὸν «θάνατον» νά τὸν ἀκολουθῇ ὁ «ἄδης». Προσέξτε ὅμως κάτι. Αὐτὴ ἡ προσωποποιήσις ἔχει κάτι πολὺ πολύτιμο νά μᾶς πῇ· φανερώνει ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωρίον εἶναι ἕνα ἰσχυρόν χωρίον ἀποδείξεως ὅτι μετὰ τὸν θάνατον οἱ ψυχές ζοῦν. Διότι, ἂν οἱ ψυχές δέν ζοῦσαν μετὰ τὸν θάνατον, τότε γιατί νά προσθέσῃ ἐδῶ ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν «θάνατον» ἀκολουθεῖ ὁ «ἄδης»; Γιὰ νά βάλῃ λοιπόν ὅτι πίσω ἀπὸ τὸν «θάνατον» ἀκολουθεῖ ὁ «ἄδης», δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ μαζεύει αὐτοὺς ποὺ πέθαναν, ποὺ συνεπῶς τοὺς κάνει κατόχους του, τοὺς ἔχει κτῆμα του, σημαίνει ὅτι οἱ ψυχές δέν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ συνεχίζεται ἡ ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου ποὺ ἀποθνήσκει καὶ μετὰ θάνατον.

«Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία.»

Σέ ποιόν «ἐδόθη ἐξουσία»; Εἰς τὸν «θάνατον»· καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν «ἄδην». Ἀπὸ ποιόν ἐδόθη αὐτὴ ἡ ἐξουσία; Ἀπὸ τὸν Χριστόν! τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ τοῦτο ὄχι κατ’ εὐδοκίαν, ἀλλὰ κατὰ παραχώρησιν. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Πῶς λοιπόν δίδεται ἄδεια εἰς τὸν «θάνατον» νά μαζέψῃ τὸ «τέταρτον τῆς γῆς»; Τὸ θέλει ὁ Θεὸς αὐτό; Ποτέ! Ἀλλὰ γιατί τὸ ἐπιτρέπει; Ὅχι κατ’ εὐδοκίαν, ὄχι διότι τὸ θέλει, ἀλλὰ κατὰ παραχώρησιν· διότι τὸ ἐπιτρέπει, τὸ παραχωρεῖ. Μὴ ξεχνᾶμε ποτέ αὐτὴ τὴ διάκρισι μεταξύ εὐδοκίας καὶ παραχωρήσεως. Καὶ τὸ παραχωρεῖ αὐτὸ

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

ὁ Θεός, διὰ νά τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πληγῆς τῆς λύσεως τῆς τετάρτης «σφραγίδος» εἶναι: ὁ πόλεμος, ὁ λοιμός, τὸ θανατικό δηλαδὴ, ὁ «λιμός» –μέ γιῶτα· ποὺ θά πῇ πείνα– καὶ τὰ «θηρία τῆς γῆς». Εἶναι οἱ τέσσερις αὐτές πληγές, ὡς λύσεις τῆς τετάρτης «σφραγίδος».

Γι’ αὐτές τίς πληγές, πλὴν τῆς τετάρτης, ποὺ εἶναι τὰ «θηρία τῆς γῆς», μᾶς ὁμιλεῖ αὐτός ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅταν κἀνὴν λόγο περὶ τῶν ἐσχάτων, καὶ μᾶς λέγει: «Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν –πόλεμοι–, καὶ ἔσονται λιμοὶ –πείνες– καὶ λοιμοὶ –μέ ὁ μικρονηγῶτα· ἀρρώστιες–· πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὧδινων.» (Ματθ. 24, 7. Πρβλ. Λουκᾶ 21, 1011). Ποὺ δείχνει ὅτι εἶναι πράγματι στοιχεῖα τῶν ἐσχάτων. Χωρὶς ὅμως αὐτὸ νά σημαίνει ὅτι δέν θά ἐπαναλαμβάνωνται ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ γράφηκε ἡ Αποκάλυψις, διότι ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνῃ ἀρχίζουν τὰ ἐσχάτα, μέ πύκνωσι πρὸς τὰ ὄντως ἐσχάτα. Ἄς δοῦμε, ἀγαπητοί μου, αὐτὰ τὰ τέσσερα σημεῖα.

Μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ ἠλεκτρίζει τὸν κάθε ἀναγνώστην ἢ ἀκροατὴν τοῦ βιβλίου τῆς Αποκαλύψεως εἶναι τὸ στοιχεῖον πόλεμος, πείνα, ἀρρώστια. Εἶναι αὐτὰ τὰ στοιχεῖα· πραγματικὰ ἠλεκτρίζουν. Κι ἂν ἔχωμε μίαν, πολλὰς φορές, ἔνοχη περιέργεια νά θέλωμε νά ἐρμηνεύσωμε τὴν Γραφήν, εἶναι ἀκριβῶς γιὰ νά ἐγγίσουμε, νά βροῦμε τί θά γίνῃ παρακάτω, κι ἂν θά βρεθοῦμε μέσα στὸν χῶρον ἐνός πολέμου ἢ μᾶς πείνας ἢ ἐνός λοιμοῦ, μιᾶς ἀρρώστιας. Δέν θά ἤθελα ὅμως, παρακαλῶ, ἔτσι νά σκεπτώμαστε, γιατί σᾶς εἶπα ὅτι αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται διαρκῶς. Θά παρακαλέσω ὅμως τώρα, ἄς προσέξουμε τὴν ἀνάλυσιν αὐτῶν τῶν τεσσάρων στοιχείων, καὶ θά καταλάβουμε ἀρκετὰ πράγματα.

Κατ’ ἀρχὰς οἱ πόλεμοι. Εἶναι ἕνα φαινόμενο κακῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων. Τί θά πῇ πόλεμος; Πόλεμος θά πῇ: κακές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των· χαλοῦν οἱ σχέσεις των. Καὶ τὸ φαινόμενο τοῦ πολέμου ἐνεφανίσθη ἐπάνω εἰς τὴν γῆ ἀφ’ ὅτου ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἦσαν τέσσερις: ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐᾶ, ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἀβελ. Καὶ ὅμως ὁ Κάιν ἐφόνευσε τὸν Ἀβελ. Τὸ ἕνα τέταρτο τῆς γῆς τότε ἐφονεύθη· διότι ἦσαν ὅλοι οἱ οἱ ἄνθρωποι τέσσερις. Τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ἀνθρωπότητος ἐφονεύθη! Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὸν πρῶτο φόνο, ποὺ ἔκανε ὁ Κάιν εἰς τὸν Ἀβελ, μέχρι σήμερα ἔχουν σημειωθῇ στὴν ἀνθρωπίνῃ Ἱστορίᾳ χιλιάδες πόλεμοι· μὰ πραγματικὰ χιλιάδες πόλεμοι.

Ἴσως ὅμως ποῦν μερικοί: «Τότε τί ἔρχεται νά προσθέσῃ ἡ προφητεία καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδῶ τώρα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου περὶ πολέμων, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐνεφανίσθησαν οἱ ἄνθρωποι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἔχομε πολέμους; Τί τὸ καινούργιο λοιπόν μᾶς προσθέτει, τὴν στιγμὴ ποὺ τὸ θέμα τῶν πολέμων εἶναι πολὺ γνωστὸ, εἶναι ἐπαναλαμβανόμενο, πυκνὰ ἐπαναλαμβανόμενο;».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΙΚΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Με αυτό εκφράζω ότι ποθοῦν

οι Χριστιανοί

Στα χείλη τους βάνω αυτά που λέ-

γουν οι πσιτοί.

Με αφθαστη σοφία.

Θα είμαι στον Ουρανό, μου έδωσε ὁ

Κύριος την εξουσία,

θα είμαι και στη γη, για να χαρίζω σ’

όλους ευλογία.

Αυτό που θέλω από σάς, να ζήτε τοῦ

Κυρίου την ζωή,

να εκτελίτε ὅλοι σας προθύμως

κάθε του ἐντολή.

Ἐτσι θα ζήτε ευτυχισμένοι,

με τον Θεό μας δυνατοί,

στην Ουράνια Βασιλεία θα είστε ὅλοι

φωτεινοί.

Σπύρος Σουρτζής

από τη σελ. 3

Νάτα μας! Κύριοι. Ζάεφ - Τσίπρας, δήλωσαν: «γράφουμε ιστορία» (2/4/2019)

Ήταν μια «πατριωτική ευθύνη» η Συμφωνία των Πρεσπών, δήλωσε ο τότε πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας.

Ο Π. Καμμένος με το κόμμα **ΑΝΕΛ** που συμμετείχε στην κυβέρνηση **Τσίπρα - «ΣΥΡΙΖΑ»** - ως υπουργός Εθνικής Άμυνας, είχε δηλώσει στα στελέχη της 1^{ης} Στρατιάς στη Λάρισα ότι θα αποσυρθεί από την κυβέρνηση, αν προχωρήσει για συμφωνία με τα Σκόπια (13/12/2018). Αλλά...!

Η εφημερίδα **«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»** σε δημοσίευμα τη Κυριακής 4/11/2018 αναφέρει ότι υπήρξε συνάντηση Τσίπρα - αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου και συμφώνησαν να έχουν δύο δεσμευτικούς άξονες και οι δύο πλευρές. Δηλαδή η πολιτεία να μην αλλάζει το δημοσιονομικό **Status quo των ιερέων**, αλλά με την προϋπόθεση να μην αντιδράσει η Εκκλησία στη Συνταγματική αναθεώρηση και να κρατήσει χαμηλούς τόνους και ως προς το Σκοπιανό ζήτημα και στη Συμφωνία των Πρεσπών που πρόκειται να υπογραφεί. Γι' αυτό σταμάτησαν οι Μακεδονομάχοι Δεσποτάδες, παπάδες, έπιασαν χειρόφρενο όλες εκδηλώσεις, διαμαρτυρίες για το Σκοπιανό!

Στη Βουλή που συζητήθηκε το θέμα: η λεγόμενη κύρωση **«Συμφωνία των Πρεσπών»**, διήρκεσε τρεις ολόκληρες ημέρες, αυτή πραγματοποιήθηκε σε πολύ υψηλούς τόνους, οι ομιλήσαντες Βουλευτές- υπουργοί υπερέβησαν στους 200, με τους υπέρ και τους κατά!

Ο Μπτσοτάκης ως αντιπολίτευση τότε στην ομιλία του υπήρξε δριμύς και με βροντερό τόνο επισήμανε: **«Η Συμφωνία αυτή ανατρέπει μία πάγια εθνική στρατηγική. Εδώ και 140 χρόνια, η Ελλάδα ποτέ δεν επέτρεψε να μονοπωλήσει κάποιος τρίτος τον όρο Μακεδονία. Και δεν αναγνώρισε ποτέ διακριτική μακεδονική εθνότητα. Ποτέ...»**, και συνέχισε: **«Εγώ δεν θα πω ποτέ «καλωσορίζω τον Μακεδόνα Πρωθυπουργό στη χώρα». Περιμένω να το πείτε εσείς (προς τον Τσίπρα). Και από τον κύριο Αποστολάκη να υποδεχθεί τον μακεδονικό στρατό»**. Είπε, είπε και τι δεν είπε, και κατέληξε: **«Φύγετε! Φύγετε, μαζί με τους φόρους, τα δύο σας μνημόνια, την αποτυχία σας. Αφήστε την Ελλάδα να αναπνεύσει και τους Έλληνες να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους»**.

Ο Τσίπρας στις εκλογές που ακολούθησαν, καταποντίστηκε. Ο Μπτσοτάκης ανέλαβε τις τύχες της χώρας. Αυτά που

είχε πει όμως πριν μερικούς μήνες, όλα τα ξέχασε σαν να είχαν περάσει αιώνες.

Οι εκλογές έγιναν 7 Ιουλίου 2019. Ως Πρωθυπουργός τώρα ο Κυριάκος Μητσοτάκης στις 13 Νοεμβρίου 2019, **«καλωσορίζει το Μακεδόνα Πρωθυπουργό»** στη Θεσσαλονίκη. Μετά δέκα μήνες (16/9/2020), τον ξανά **«καλωσορίζει τον Μακεδόνα Πρωθυπουργό»** στο συνέδριο του Economist στο

Λαγονήσι. Τώρα να μη χαθούμε κιόλας στους έξι μήνες που γίνεται το επίσημο **«καλωσόρισμα του Μακεδόνα Πρωθυπουργού»** στην Αθήνα!

Την επιβεβαίωση ότι η Ελλάδα θα στηρίξει τη **«Βόρεια Μακεδονία»** για την Ευρωπαϊκή στήριξη και το ΝΑΤΟ.

Τί τα θυμάστε όλα αυτά, σαν να μας είπε ο κ. Μπτσοτάκης, **«περασμένα ξεχασμένα»**. Τί και αν ακόμα είπε στον Τσίπρα - **ΣΥΡΙΖΑ**, ότι: **«η κυβέρνηση σας αποδέχθηκε να είμαστε εμείς υποχρεωμένοι - επαναλαμβάνω: υποχρεωμένοι - να αποκαλούμε «Μακεδόνες» τους κατοίκους της χώρας αυτής. Και αυτό μας δεσμεύει νομικά. Να το Χαίρεστε το erga omnes σας, κύριοι της κυβέρνησης. Να το Χαίρεστε!»**.

Τώρα, κ. Μπτσοτάκη, το χαίρεστε και εσείς, μαζί το χαίρονται και οι Σκοπιανοί πουρχονται στην Ελληνική Μακεδονία μας και μας προκαλούν τραγουδώντας και χορεύοντας, μας προσβάλουν και από πάνω με την ανοχή σας. Εδώ έχει πλήρης εφαρμογή η λαϊκή ρήση: **«Δώσε θάρρος στο χωριάτη να σου ανέβει στο κρεβάτι»**. Το θάρρος που τους δώσαμε, έγινε θράσος, ώστε άρχισαν να διεκδικούν την ιστορία, τα σύμβολα και την πολιτιστική κληρονομιά μας.

Φέτος στις 19 Ιουλίου ήταν το απο-

κορύφωμα στη Μελίτη της Φλώρινας. Μας τα είπαν τραγουδιστά και χορεύοντας ομόψυχα και ομόφωνα οι **«φίλοι» Σκοπιανοί - φώναζαν «Φύγετε Έλληνες»: «Ο Φίλιππος, Βασιλιάς της Μακεδονίας, ηγήθηκε ενός στρατού, ενός μακεδονικού στρατού, εναντίον της Αθήνας. Οι Έλληνες έκαναν λάθος, θρηνούσαν στον τάφο ενός ξένου και πανηγύριζαν με έναν**

ξένο Βασιλιά. Η Μάνα-Μακεδονία θα αποδείξει σε όλο τον κόσμο ότι ο Αλέξανδρος είναι Μακεδόνας Βασιλιάς. Χρόνια και αιώνες περνούν, μα οι Μακεδόνες αντέχουν για πάντα. Η αλήθεια θα θριαμβεύσει, ο κόσμος θα φωνάζει: Φύγετε, Έλληνες - αρκετά πια με τα ψέματα».

Ηγέτες των Σκοπίων που αμφισβήτησαν την Μακεδονική πατρίδα εξοβελίστηκαν. Όπως ο πρώτος Πρόεδρος Γκλιγκόροφ, έγινε δε στοχευμένη απόπειρα δολοφονίας του. Με το θάνατό του θέλησαν να τον εξευτελίσουν, τον φόρτωσαν σε ένα αγροτικό φορτηγάκι, για να τον πάνε στο νεκροταφείο. Οι κυβερνώντες αρνήθηκαν κάθε επισημότητα σε έναν πρώην Πρόεδρο της χώρας και δεν είναι μόνο τούτο, απαγόρευσαν και σε νεκροφόρα να μεταφέρει το φέρετρό του.

Στις τελευταίες ημέρες του Σεπτεμβρίου (24/9/2026) έσκασε ωσάν βόμβα η είδηση στα μέσα ηλεκτρονικής δικτύωσης ότι ο δήθεν **«Απελευθερωτικός Στρατός της Μακεδονίας του Αιγαίου»** να μας απειλεί με πλήγματα στον ελληνικό τουρισμό με τοποθετήσεις εκπαιδευτικών μηχανισμών στις ελληνικές παραλίες, δημιουργώντας καταστροφή στον Ελληνικό Τουρισμό! Γιατί...;

Νάτα μας! Κύριοι!

ΜΕΤΑΝΟΙΑ, ΠΟΡΕΙΑ ΖΩΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

Σ ευχαριστώ, πού είμαι ανώτερος από τους άλλους. Νιώθω ευχαριστημένος με τον εαυτό μου. Είμαι ενάρετος. Δεν άρπαξα, δεν αδικήσα, δεν κατρακύλησα στην ανηθικότητα, όπως εκείνοι. Εκτελώ κατά γράμμα τα θρησκευτικά μου καθήκοντα. Είμαι καθ' όλα εντάξει.

Της μετανοίας άνοιξόν μοι Πύλας Ζωοδοτα. Ρίξε το Φώς Σου μέσα μου, για να δω, τη φοβερή μου πνευματική κατάσταση. Άνοιξε τα μάτια της ψυχής μου, να δω, όπως βλέπει αυτός ο τελώνης, ότι όχι μόνο δεν είμαι καλύτερος από τους συνανθρώπους μου σε τίποτα, αλλά ότι βρίσκομαι σε απελπιστική κατάσταση ο τελώνης αυτός πού περιφρόνησα, σκυμμένος χτυπούσε το στήθος του, πενθώντας για τις Αμαρτίες του λυπημένος, γιατί πίκρανε ένα πανάγαθο Πατέρα. Απελπισμένος από τις δικές του δυνάμεις ζητούσε το έλεος Σου. Κι εγώ, σκληρός και τυφλός δεν ένιωσα ίχνος αγάπης για κείνον. Στη διάκριση της αρετής μου ένιωσα τη φαρμακερή ικανοποίηση της ανωτερότητας μου. Κι έχω την πεποίθησή ότι είμαι καλύτερος. Σέ τέτοια πλάνη μ' οδήγησε ο εκθρός. Από τέτοια σκλήρυνση πάσχει ή καρδιά μου. Νεκρή, έχει χάσει κάθε ευαισθησία. Κλειστή η πόρτα της ζωής. Τεράστια η απόσταση από Σένα και πιστεύω ότι είμαι κοντά Σου. Μέσα στην πλάνη μου, στη αυτάρκεια μου, στην αρετή μου δεν αισθάνομαι την ανάγκη να ζητήσω τίποτε από Σένα ούτε το έλεος Σου, ούτε τη Χάρη σου, ούτε το φωτισμό Σου, ούτε την ενίσχυση Σου. Λήθαργος.

Της μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδοτά. Όπως τις άνοιξες στον τελώνη, όπως τις άνοιξες για τον άσωτο γιό. Νεκρός ήταν και κείνος, Κύριε, αλλά όταν έφθασε στο έσχατο σημείο της δυστυχίας του, ήλθε εις εαυτόν. Αποφασισε να γυρίσει σε Σένα και πήρε το δρόμο της μετανοίας, το δρόμο επιστροφής στον Πατέρα, σε Σένα. Κι εγώ εγκατέλειψα την πατρική Σου στέγη κι έφυγα μακριά Σου, διεσκόρπισα την ουσίαν μου ζων ασώτως. Και ζω σ' αυτή τη μακρινή χώρα, αυτοεξόριστος στη σκλαβιά, στη στέρψη, στη δυστυχία. Αντί ν' ανθίζω στο φως της παρουσίας Σου, μαθαίνω μέσα στη δουλική τυπολατρία. Αντί ν' αυξάνω μέσα στη Χάρη Σου, νεκρώνομαι μέσα στην πτώση. Αντί να πυρακτώνομαι με την αγάπη Σου, παγώνω μέσα στο τέλμα του εγωκεντρισμού. Αντί να ζωογονούμαι από το Πνεύμα Σου, πεθαίνω μέσα στην αμαρτία. Αντί να πλησιάζω Εσένα που είσαι ή Αλήθεια, πέφτω στα σκοτάδια της πλάνης. Αντί να κατακτώ καθημερινά την ελευθερία των παιδιών Σου, υποδουλώνομαι όλο και περισσότερο στον αφέντη των κοίρων.

Της μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδοτά. Βοήθησέ με να καταλάβω πού βρίσκομαι. Αποκάλυψε μου τη φρικτή ποιότητα μου. Φέρε με στο έσχατο κατάντημα του ασώτου υιού, για να καταλάβω ότι από λιμό απολυμαι, να καταλάβω πόσο μακριά από Σένα βρίσκομαι. Φέρε με στην αφετηρία του Τελώνη, για να δω πόσο άρπαγας, άδικος και μοιχός είμαι. Απεδήμησα εις χώραν μακράν, πολύ μακριά Σου, φέρε με στην απόφαση τού ασώτου, αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου... Είμαι νεκρός, φέρε με στο δρόμο της μετανοίας, οδήγησε με, ενίσχυσε με στην πορεία της μετανοίας που είναι πορεία ζωής. Φέρε με πίσω στο πατρικό σπίτι, στην ελευθερία πού έχουν τα παιδιά Σου, στη χαρά της Βασιλείας Σου, στην πληρότητα της ζωής, Ζωοδοτά.

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ

**Κριτικός Θεάτρου, Συγγραφέας
(Εφημ. «ΦΑΡΟΣ της ΤΗΝΟΥ»)**

Τόπε ο άνθρωπος “Δεν είδατε τίποτα, τίποτα ακόμα” (ο Λαρίσης Ιερώνυμος)

Ήταν περί το γιόμα της 28ης Σεπτέμβρη, τρεις βαριά ηλικιωμένοι βγήκαν από τον καφέ της πλατείας του Αϊ-Λιά και είπαν, για να ξεμουδιάσουν, ας κάνουν μερικές βόλτες στον πεζόδρομο μπροστά από την Εκκλησία του Αϊ-Λιά. Εκεί λοιπόν που αμέριμνα σουλατσάριζαν, άξαφνα ακούνε κάτι άναρχες κραυγές, οι τουρτούρες που ήταν εφηνουχασμένες στις φυλλωσιές των δένδρων κοντά στο ναό, ξεπετάχθηκαν σαν από τρόμο, άντε λέει κάποιος της παρέας, χάλασε ο ντουνιάς, κάθε μέρα τσακωμούς, καυγάδες, χωρίσματα, σκοτωμούς με ανδρόγυνα διαβάζουμε και ακούμε. Πετάχτηκε ο Λάμπρος, μας χάλασαν το DNA με τα εμβόλια, Μήτσοοο!

Οι κραυγές όλο και δυνάμωναν και άρχισαν να ακούγονται δυνατά κτυπήματα σαν να κτυπούσε βαριοπούλα πάνω σε πάγκο-τραπέζι... κοντοστάθηκαν, για να αφουγκραστούν. Τι ήταν αυτό που άκουγαν, τι ουρλιαχτά και τι κτυπήματα. Και τότε ακούστηκε ένας πολύ δυνατός θόρυβος ωσάν νάπεσε ένα πολύ βαρύ ή μεγάλο αντικείμενο. Πάμε-πάμε λένε, κάποιον σκοτώθηκαν, πρέπει νάπεσε καμιά σερβάντα. Τραβηχτηκαν προς τον καφέ και περίμεναν με αγωνία, νάρθει “**Άμεση δράση**”, μήπως κάποιος γείτονας τους κάλεσε, να βοηθήσουν ή να αποσοβήσουν κάποιο μεγάλο κακό.

Τώρα από κάπως μακριά παρακολουθούσαν την κάθε κίνηση, αφού εντόπισαν το σημείο του καυγά (το ενδιαφέρον που είναι ένα από τα “**κουσούρια**” του Έλληνα).

Όπου μετά ού πολύ άνοιξε η πόρτα του ναού και άρχισαν να ξεπροβάλουν παπάδες. Φαίνονταν έντρομοι και προσπαθούσαν να απομακρυνθούν άρον-άρον.

Ο Μήτσος της παρέας είδε τον παπά

του χωριού που έρχονταν προς το μέρος τους σαν αλαφιασμένος, έτρεχε, για να απομακρυνθεί. Τον σταμάτησε! Παπά-Κώτ... του λέει τι έγινε; Τι πάθατε; Γιατί φωνάζατε; Τι τρανταχτός θόρυβος ήταν αυτός; Έπεσε μήπως ο πολυέλαιος, ή κάνα προσκυνητάρι; Τι δυνατός κρότος ήταν αυτός που ακούστηκε;

Όχι – όχι μπάρμπα-Μήτσο, ο δεσπότης ήταν στα άσχημά του σήμερα, ήταν ωσάν να πήρε κάνα χάπι και όλα και όλοι μας του φταίγαμε, πάθος ο άνθρωπος με το χρήμα, τον κλέβουμε φώναζε, τάβαλε με κάνα-δυό, για να τ’ ακούσουμε όλοι οι υπόλοιποι, παρότι μας τα παίρνει όλα, φθάσαμε να μην μπορούμε να έχουμε ψάλτη και ούτε το ρεύμα να πληρώνουμε.

Τι τα κάνει αυτά που μαζεύει, παπα-Κώτ...;

Που ξέρω! Παπάδες που γνωρίζουν τα πράγματα μιλούν ότι έχει μεγάλο χρέος! Που ξέρω τι γίνεται!

Τι χρέος παπά μου, όλα πληρωμένα είναι, παίρνει και **5.000 ευρώ** το μήνα!

Αι! Δεν ξέρω, για να γίνε δεσπότης τη σήμερον ημέρα, δε γίνεσαι έτς τσάμπα!

Και το δυνατό Μπαμ που ακούστηκε, τι έγινε; Ο δεσπότης από τα πολλά νεύρα, κτυπούσε το προσκυνητάρι πούχε μπροστά του, του δίνει μία, του δίνει δεύτερη και με την Τρίτη έγινε κομμάτια σωριάστηκε ένα χειρόδεμα από ξύλα και κάτι κομμάτια εμ-ντι-εφ σκαλιστά!

Τι λες παπά-Κώτ...Μπό-μποοό... ούτε ο Κουταλιανός δεν τα κατάφερνε να σπάσει με τις τρεις το μαδέρι που τόβαζαν μπροστά του!

Άφτα- άφτα..Μπάρμπα-Μήτσο να φύγω μη βγει ο δεσπότης και μας δει και βρω κάνα μπελά, ας που κινδυνεύουμε και από... “φίλους” μας ματάκηδες!

Γι’ αυτό τούπε ο δεσπότης: “**Δεν είδατε τίποτα – τίποτα ακόμα**”.

Ο Λαρίσης «συνεπής» λόγων και πράξεων
(Αφήνω σε σένα, αναγνώστα μου, να γραδάρεις μόνος σου το βαθμό συνέπειας λόγων και πράξεων)
“Εγώ θα φύγω και η μητρόπολη ανήκει σε σένα π. Αχίλλειε...”

Πατώντας το πόδι του ο δεσπότης Ιερώνυμος στη Λάρισα, κατά τη μεγάλη και επιφανή ημέρα της ενθρόνισής του εξεστόμισε μεγάλες κουβέντες με ιλαρό πρόσωπο και ενεργητικότητα ποιμαντική. Τι είπε: “**Ερχομαι στη Λάρισα, έρχομαι στον τόπο μου, στην Πατρίδα μου! Την Δευτέρα θα έρθω στο γραφείο σου, κ. Δήμαρχε να υπογράψω την μεταδημότευσή μου**”.

Τη Δευτέρα ξέχασε να πάει στο Δημαρχείο, αλλά άρχισε να δίνει συνεντεύξεις σε διάφορα Μέσα Ενημέρωσης. Θάταν καλύτερα όμως να ακολουθούσε, την προσφωνηθείσα ομιλία της χειροτονίας του, τη “**Ράον σιωπή**” από τη Διαμασκήνιο καταβασία, διότι όταν ανοίγει το στόμα του, εκτίθεται ανεπανόρθωτα, άλλα λέει και άλλα κάνει, άλλα υπόσχεται και άλλα στην πράξη αθετεί. Τα λεγόμενα ενός επισκόπου που θέλει να φαίνεται “**εις τύπον και τόπον Χριστού**” με συνεχείς παλινδρομήσεις μπορεί προς στιγμή να καλύπτουν τον αρχιερατικό μανδύα και να ωραιοποιούν κάποια περιστατικά, όμως γρήγορα, επειδή είναι προσχηματικά, αποκαλύπτεται και τον προδίδουν.

Μια “**συνέπεια**” λόγων και πράξεων για σήμερα είναι η συνέντευξη που παραχώρησε στο δημοσιογράφο Απόστολο Ράιδο, τότε του είπε μεταξύ άλλων και τούτα τα δύο αμίμπα. “**Την 10^η Νοεμβρίου (ημέρα ενθρόνισής του) εδώ στη Λάρισα είχα μεγάλη χαρά, γιατί έβλεπα επιτέλους ότι μπορούσε η Λάρισα να ενθρονίσει Μητροπολίτη μετά το 1956 για πρώτη φορά**”.

α) Ας ανοίξει, για να ενημερωθεί, το αρχείο της μητροπόλεως, να διαβάσει τί έγραφαν τότε οι τοπικές εφημερίδες “**Νέος Κόσμος**”, “**Νέο Βήμα**”, “**Ελευθερία**” κ.ά... και β) δηλαδή όλες οι μετέπειτα δεν ήταν ενθρονίσεις;

Και η “**δική του εκλογή** – είπε – **ήταν η 300^η εκλογή επισκόπου που έκανε, όπου ήταν πάνω από την κάλη και φρόντιζε τα διαδικαστικά**”. Που τους βρήκατε, δέσποτα, τους **300^{ους}** για δέκα χρόνια (2009-2018) που ήσασταν γραμματέας της Ιεράς Συνόδου; Μήπως μπερδευτήκατε με τους **300^{ους}** του Λεωνίδα στη Μάχη των Θερμοπυλών; Άλλη εξήγηση δεν μπορεί να υπάρξει, όταν από το

1970 – που αυτός γεννήθηκε μετά ενάμισι χρόνο (21/4/1971) – μέχρι το 2024 έχουμε εκλογές επισκόπων μόνο 116 τον αριθμό; Κάνει μάλιστα και εντύπωση η πιο κάτω αναφορά του, για να ισχυροποιήσει τη θέση του, ότι: “**τα της Λαρίσης λίγο-πολύ τα ήξερα, εκ της θέσεώς του κι επειδή είχε το αρχείο της Συνόδου υπό την εποπτεία του**”. Αυτά αναφέρει το αρχείο της 10ετίας του;

Η δεύτερη “**συνέπεια**” λόγων και πράξεων για σήμερα είναι ότι δεν πρόλαβε να στεγνώσει η μελάνη με την υπογραφή της μεταδημότευσής του ως Λαρισαίου στον τόπο του, στην πατρίδα του και δήλωσε ενώπιον εκκλησιαζόμενων ότι “**εγώ θα φύγω και η μητρόπολη ανήκει σε σένα π. Αχίλλειε**”. Δεν είπε όμως, που θα πάει; Δεν είπε όμως ότι ήρθε στον “**τόπο του, στην Πατρίδα του**”, τώρα γιατί φεύγει; Δε μας είπε, γιατί τότε έκανε τη μεταδημότευση; Δεν είπε όμως ότι η μητρόπολη είναι πατρώα κληρονομιά και θέλει να την αφήνει στον π. Αχίλλειο;

Η “**συνέπεια**” λόγων και πράξεων του δεσπότη ερχόμενος του έκανε τη ζωή του π. Αχίλλειου ποδήλατο χωρίς ρόδες, μετά μερικούς μήνες από την πολλή αγάπη του τον έπαυσε από Πρωτοσύγκελο, ακολούθησε στην πατρίδα του στη Σαλαμίνα μια σπουδαία ομιλία με πολύ αγάπη και τον μπανιάρισε όμως με χοχλασμένο νερό, λέγοντας: “**Πρόσωπα του οικείου περιβάλλοντος του μακαρίτη δεσπότη Ιγνατίου κατά τη διάρκεια της ασθενείας του “δημιούργησαν” οικονομικές ατασθαλίες**”. Στη δεσποτική του γιορτή θέλησε τρόπον τινά να “**απολογηθεί**” ενώπιον τριών δεσποτάδων, πολιτικών Αρχών, και Εκκλησιαζόμενων, δε γνωρίζω αν δάκρυσε, πάντως ήταν πολύ τεθλιμμένος που ο π. Αχίλλειος θα έφευγε από τη μητρόπολή του και με φωνή βροντερή –γιατί την έχει – ξεκαθάρισε τα πράγματα. “**Η αγάπη μας είναι δεδομένη**” του είπε! Και “**στεναχωριέμαι για την απόφασή του αλλά δεν θέλω να κόψω την πορεία του**”.

“**Συνεπής**” λόγων και έργων καθώς ο δεσπότης εφαρμόζει. Τί άλλο έπρεπε να του κάνει παρά να του... κουνήσει το μαντίλι του αποχωρισμού;